

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av betaltjänstlagen och till vissa lagar som har samband med den

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att betaltjänstlagen ändras. Genom de föreslagna ändringarna genomförs bestämmelserna i avdelningarna III och IV i det nya direktivet om betaltjänster på den inre marknaden, till den del de avviker från motsvarande bestämmelser i det gamla direktivet.

Betaltjänstlagens tillämpningsområde utvidgas i enlighet med förslaget så att tillämpningsområdet även omfattar sådana betaltjänster som betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster. Bestämmelser som gäller användningen av dessa tjänster tas in i lagen.

Enligt förslaget ska en betaltjänstanvändare ha rätt att initiera en betalningstransaktion via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. En tjänsteleverantör som förvaltar ett betalkonto är skyldig att behandla betalningsuppdrag som initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster på ett jämlikt sätt jämfört med betalningsuppdrag som betalaren överför direkt. Dessutom ska en betaltjänstanvändare ha rätt att använda kontoinformationstjänster, dvs. betaltjänstanvändaren kan i framtiden få sammanställd information om sina konton via någon annan tjänsteleverantör än den som förvaltar kontot.

Enligt förslaget ska de undantag från tillämpningsområdet som gäller teleföretag, begränsade nätverk och handelsrepresentanter begränsas. Bestämmelserna i lagen ska i någon mån tillämpas i större utsträckning på betalningstransaktioner i en annan valuta än valutan inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och på situationer då en tjänsteleverantör som är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet deltar i genomförandet av en betalningstransaktion.

Betalningsmottagarens rätt att ta ut extra avgifter för användning av vissa betalningssätt begränsas. I praktiken ska extra avgifter inte kunna tas ut t.ex. för användning av de betalkort som för närvarande är de vanligaste bland konsumenterna.

Det föreslås att också ansvarsbestämmelserna ändras till vissa delar. Ansvaret för obehörig användning av ett betalningsinstrument till följd av betaltjänstanvändarens vårdslöshet sänks från 150 euro till 50 euro. Betaltjänstanvändaren ska i allmänhet inte vara ansvarig för obehörig användning av ett betalningsinstrument, om den tjänsteleverantör som utfärdat betalningsinstrumentet inte har krävt stark kundautentisering av betalaren. Om en betalningstransaktion har initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster, ligger ansvaret för återbetalning på grund av en obehörig eller felaktigt genomförd betalningstransaktion hos den kontoförvaltande tjänsteleverantören, som har rätt till återkrav gentemot leverantören av betalningsinitieringstjänster, om denne är orsak till den obehöriga betalningstransaktionen eller felet.

Enligt förslaget ska tjänsteleverantörer i allmänhet vara skyldiga att använda stark kundautentisering vid elektroniska betalningstransaktioner.

Dessutom föreslås det vissa ändringar i konsumentskyddslagen och informationssamhällsbalansen.

RP 132/2017 rd

Lagarna avses träda i kraft den 13 januari 2018, då direktivet senast ska genomföras. Det ska dock genom förordning av statsrådet föreskrivas om ikraftträdandet av vissa bestämmelser, eftersom avsikten är att de i enlighet med direktivet ska träda i kraft när det förflutit 18 månader från ikraftträdandet av kommissionens tekniska standarder för tillsyn vilka kompletterar direktivet.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	3
ALLMÄN MOTIVERING	5
1 DET NYA BETALTJÄNSTDIREKTIVET	5
1.1 Allmänt	5
1.2 Harmoniseringsnivå	5
1.3 Direktivets tillämpningsområde	5
1.4 Klarhet om villkoren och informationskraven för betaltjänster	7
Förhandsinformation	7
Information om betalningsinitieringstjänster	7
Information om betalningstransaktioner	7
Förändringar av villkoren i ramavtalet	7
Information om valuta och om extra avgifter eller nedsättning	8
1.5 Rättigheter och skyldigheter i samband med tillhandahållande av betaltjänster	8
Tillämpliga avgifter	8
Bekräftelse av tillgängliga medel	8
Betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster	9
Betaltjänstanvändarens skyldigheter med avseende på betalningsinstrument	10
Tjänsteleverantörens skyldigheter med avseende på betalningsinstrument	10
Ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner	10
Betalningstransaktioner där beloppet inte är känt i förväg	11
Återbetalning	11
Mottagande av betalningsorder, vägran att genomföra betalningsorder och betalningsorderns oåterkallelighet	11
Genomförandetid som ska iakttas av betalningsmottagarens tjänsteleverantör	11
Felaktiga unika identifikationskoder	12
Tjänsteleverantörens ansvar för betalningstransaktioner som inte genomförts eller genomförts bristfälligt eller sent	12
Ansvar vid betalningsinitieringstjänster för uteblivet genomförande, bristfälligt genomförande eller försenat genomförande av betalningstransaktioner	12
Rätt till återkrav	12
Dataskydd	13
Stark kundautentisering och kommunikationsstandarder	13
Tvistlösning	13
1.6 Övriga bestämmelser	13
2 NULÄGE	14
2.1 Lagstiftning	14
Betaltjänstlagen	14
Annan lagstiftning	16
2.2 Uppgifter om användningen av betaltjänster	17
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	18
3.1 Allmänt	18
3.2 Tjänsteleverantörernas informationsskyldighet	19
3.3 Initiering och genomförande av en betalningstransaktion	19
3.4 Betalningsinstrument	20
3.5 Ansvar och återbetalning	20

3.6	Kontoinformationstjänster	20
3.7	Stark kundautentisering och kommunikationsstandarder	21
4	PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	21
4.1	Allmänt	21
4.2	Konsekvenser för konsumenter och andra betaltjänstanvändare	22
4.3	Konsekvenser för företag som är tjänsteleverantörer	24
4.4	Konsekvenser för myndigheterna	25
5	BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	26
6	SAMBAND MED ANDRA PROPOSITIONER	26
	DETALJMOTIVERING	27
1	LAGFÖRSLAG	27
1.1	Betaltjänstlagen	27
	8 a kap. Kontoinformationstjänster	52
1.2	Konsumentskyddslagen	58
	7 kap. Konsumentkrediter	58
	7 a kap. Konsumentkrediter som har samband med bostadsegendom	59
1.3	Informationssamhällsbalken	59
2	IKRAFTTRÄDANDE	59
	LAGFÖRSLAG	61
	1. Lag om ändring av betaltjänstlagen	61
	2. Lag om ändring av 7 och 7 a kap. i konsumentskyddslagen	81
	3. Lag om ändring av 125 och 134 § i informationssamhällsbalken	83
	BILAGOR	84
	PARALLELLTEXT	84
	1. Lag om ändring av betaltjänstlagen	84
	2. Lag om ändring av 7 och 7 a kap. i konsumentskyddslagen	119
	3. Lag om ändring av 125 och 134 § i informationssamhällsbalken	123

ALLMÄN MOTIVERING

1 Det nya betaltjänstdirektivet

1.1 Allmänt

Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/1001/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (nedan det nya betaltjänstdirektivet) publicerades den 23 december 2015. Medlemsstaterna ska genomföra direktivet senast den 13 januari 2018.

Denna proposition innehåller huvudsakligen bestämmelser för att genomföra bestämmelserna i avdelningarna III och IV i direktivet. De övriga bestämmelserna i direktivet i fråga om vilka finansministeriet sköter beredningen av genomförandet, behandlas nedan endast i den utsträckning det behövs.

Bestämmelserna i avdelning III i direktivet gäller klara villkor och informationskrav för betaltjänster och bestämmelserna i avdelning IV rättigheter och skyldigheter i anslutning till tillhandahållande och användning av betaltjänster. Bestämmelser om detta finns för närvarande i betaltjänstlagen (290/2010), som baserar sig på bestämmelserna i avdelningarna III och IV i direktiv 2007/64/EG om betaltjänster på den inre marknaden (nedan det gamla betaltjänstdirektivet), som upphävts genom direktivet.

Bestämmelserna i det nya betaltjänstdirektivet motsvarar i stor utsträckning bestämmelserna i det gamla betaltjänstdirektivet. En ingående redogörelse för bestämmelserna finns i den regeringsproposition (RP/169/2009 rd) som ledde till att betaltjänstlagen stiftades. Nedan redogörs det i huvudsak för sådana bestämmelser i det nya betaltjänstdirektivet som avviker från det gamla på ett sätt som leder till att lagen behöver ändras. Vissa ändringar av mindre betydelse tas upp endast i samband med detaljmotiveringen. Om bestämmelserna i betaltjänstlagen redan nu förutom bestämmelserna i det gamla betaltjänstdirektivet också motsvarar bestämmelserna i det nya betaltjänstdirektivet, framgår motsvarigheten mellan bestämmelserna i lagen och det nya direktivet av den motsvarighetstabell som utgör bilaga till det arbetsgruppsbetänkande (justitieministeriets publikation 16/2017) som nämns nedan under punkt 5.

1.2 Harmoniseringsnivå

Det nya betaltjänstdirektivet är i likhet med det gamla betaltjänstdirektivet i huvudsak en rättsakt som syftar till fullständig harmonisering. Direktivet innehåller dock också bestämmelser i fråga om vilka medlemsstaterna har prövningsrätt vid genomförandet.

Vid beredningen av propositionen har man inte på nytt försökt ta ställning till utövandet av den nationella prövningsrätten till den del motsvarande frågor har behandlats redan i samband med genomförandet av det gamla betaltjänstdirektivet. I stället har man strävat efter att bereda de nödvändiga ändringar som följer av direktivet. I regel gäller ingen nationell prövningsrätt i fråga om dem.

1.3 Direktivets tillämpningsområde

Det nya betaltjänstdirektivet tillämpas i likhet med det första betaltjänstdirektivet i princip på samtliga betaltjänster som tillhandahålls inom unionen. Direktivets tillämpningsområde i geografiskt hänseende har dock utvidgats jämfört med det gamla betaltjänstdirektivet.

Bestämmelserna i avdelningarna III och IV i det nya betaltjänstdirektivet är i likhet med motsvarande bestämmelser i det gamla betaltjänstdirektivet i sin helhet tillämpliga på betalningstransaktioner i valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, om såväl betalarens som betalningssmottagarens tjänsteleverantör, eller den enda tjänsteleverantören i en betalningstransaktion, är etablerad inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Det nya är att även när en betalningstransaktion genomförs i en valuta som inte är valuta i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller när endast en av tjänsteleverantörerna är etablerad inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, tillämpas avdelningarna III och IV i direktivet på de delar av betalningstransaktionen som genomförs inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, med undantag för vissa bestämmelser som uppräknas separat i direktivet. Det var så gott som helt uteslutet att tillämpa avdelningarna III och IV i det gamla betaltjänstdirektivet på sistnämnda betalningstransaktioner.

De slag av betaltjänster som omfattas av det nya betaltjänstdirektivets tillämpningsområde har i huvudsak definierats på samma sätt som i det första betaltjänstdirektivet. En central ändring är att tillämpningsområdet för det nya betaltjänstdirektivet också omfattar betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster.

Undantagen i artikel 3, genom vilka vissa betaltjänster och betalningstransaktioner lämnats utanför tillämpningsområdet, har i någon mån inskränkts jämfört med det gamla betaltjänstdirektivet. Betalningstransaktioner som genomförs genom en handelsagent har lämnats utanför tillämpningsområdet endast när agenten handlar antingen på betalarens eller på betalningssmottagarens vägnar, men inte på bådadas vägnar. Också det tillämpningsundantag som gäller betalningsinstrument som kan användas inom ett begränsat nätverk och därmed jämförbara betalningsinstrument har inskränkts. Enligt direktivet måste det vara fråga om ett begränsat nätverk som bygger på ett direkt kommersiellt avtal mellan utgivaren av betalningsinstrumentet och leverantörerna av nyttigheten eller om ett mycket begränsat urval nyttigheter. Å andra sidan omfattar det nya direktivets tillämpningsområde, till skillnad från det gamla direktivet, inte sådana instrument som endast är giltiga i en enda medlemsstat, som tillhandahålls på begäran av ett företag eller ett offentligt organ och som regleras av en nationell eller regional myndighet av särskilda sociala eller skattemässiga skäl för att förvärva särskilda varor eller tjänster från leverantörer som har ett kommersiellt avtal med utgivaren.

Det tillämpningsundantag som gäller teleföretag har i direktivet begränsats avsevärt jämfört med det första betaltjänstdirektivet. I det nya betaltjänstdirektivet är utgångspunkten den att de tjänster som teleföretag tillhandahåller omfattas av tillämpningsområdet när det är fråga om något mervärde som teleföretaget eventuellt tillhandahåller i tjänstekonceptet, oberoende av de betaltjänster som avses i direktivet. Vissa betalningstransaktioner från en leverantör av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster som utöver elektroniska kommunikationstjänster tillhandahålls för den som abonnerar på nätverket eller tjänsten och som faktureras på den dithörande fakturan har dock lämnats utanför tillämpningsområdet. Sådana är betalningstransaktioner för inköp av digitalt innehåll och röstbaserade tjänster samt betalningstransaktioner som genomförs från eller via elektronisk utrustning inom ramen för välgörenhet eller för inköp av biljetter. En förutsättning är dock att värdet på den enskilda betalningstransaktionen inte överstiger 50 euro och att betalningstransaktionernas sammanlagda värde för en abonnent inte överstiger 300 euro per månad. Nämnade betalningstransaktioner faller utanför direktivets tillämpningsområde också när betalningstransaktionernas sammanlagda värde inte överstiger 300 euro under en månad om en abonnent betalar in pengar i förskott på sitt konto hos teleföretaget.

Bestämmelserna om det nya betaltjänstdirektivets tillämpningsområde avviker också i vissa mindre frågor från motsvarande bestämmelser i det gamla direktivet. Dessa ändringar behandlas i detaljmotiveringen.

1.4 Klarhet om villkoren och informationskraven för betaltjänster

Avdelning III (artiklarna 38—60) i direktivet innehåller bestämmelser om klara villkor och informationskrav för betaltjänster. Bestämmelserna i avdelningen tillämpas på såväl ramavtal och sådana betalningstransaktioner som dessa omfattar samt på enstaka betalningstransaktioner. Det kan avtalas annat om bestämmelserna i avdelningen, om betaltjänstanvändaren inte är en konsument. I direktivet föreskrivs det om undantag från informationskraven när det gäller betalningsinstrument för låga belopp och elektroniska pengar. Bestämmelserna motsvarar i huvudsak bestämmelserna i avdelning III i det gamla betaltjänstdirektivet. Ändringarna behandlas nedan.

Förhandsinformation

I artikel 45 föreskrivs det om den förhandsinformation som tjänsteleverantören ska lämna betaltjänstanvändaren om ett avtal om en enstaka betalningstransaktion. Bestämmelser om den förhandsinformation som tjänsteleverantören ska lämna betaltjänstanvändaren om ett ramavtal finns i artikel 52. Jämfört med det gamla direktivet har dessa kompletterats med bestämmelser om betalningsinitieringstjänster. I artikel 52 föreskrivs det också om viss ny förhandsinformation som ska lämnas om ett ramavtal (rättigheter som gäller kortbaserade betalningsinstrument med co-badging samt det förfarande genom vilket betaltjänstanvändaren underrättas av betaltjänstleverantören i händelse av bedrägeri eller säkerhetshot).

Information om betalningsinitieringstjänster

Artikel 46 innehåller nya bestämmelser om information till betalaren och betalningsmottagaren efter initieringen av en betalningsorder, när en betalningsorder initieras via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. Leverantören av betalningsinitieringstjänster ska utöver den övriga information och de övriga villkor som anges i direktivet omedelbart efter initieringen av betalningsordern till betalaren och i tillämpliga fall till betalningsmottagaren tillhandahålla eller tillgängliggöra en bekräftelse av att betalningsordern initierats, en referens, betalningstransaktionens belopp samt information om avgifter. När en betalningsorder initieras via en leverantör av betalningsinitieringstjänster ska denne enligt artikel 47 göra referensen för betalningstransaktionen tillgänglig för betalarens kontoförvaltande tjänsteleverantör.

Information om betalningstransaktioner

De bestämmelser i det nya betaltjänstdirektivet som gäller en tjänsteleverantörs skyldighet att ge betaltjänstanvändaren information om genomförda betalningstransaktioner motsvarar i stor utsträckning bestämmelserna i det gamla betaltjänstdirektivet. Artikel 57, som gäller information om en betalningstransaktion som omfattas av ett ramavtal, avviker dock något från det gamla direktivet. De behov av ändringar som följer av detta behandlas i detaljmotiveringen.

Förändringar av villkoren i ramavtalet

I artikel 54, som gäller förändring av villkoren i ramavtalet, föreskrivs det bl.a. om på vilket sätt tjänsteleverantören ska förslå ändring av villkoren i ramavtalet. Artikeln har jämfört med det gamla direktivet bl.a. kompletterats med bestämmelser om betaltjänstanvändarens rätt att antingen godkänna eller förkasta ändringarna före den dag de föreslås träda i kraft. Även i övrigt har bestämmelserna preciserats något.

Information om valuta och om extra avgifter eller nedsättning

I artikel 59 föreskrivs det om den valuta som ska användas vid betalningstransaktionen samt om valutakonvertering och informationsskyldigheten i samband med detta. Till skillnad från det gamla direktivet ska informationsskyldigheten i fråga om avgifter och växelkurs tillämpas också när en valutakonverteringstjänst erbjuds i en bankautomat. I artikel 60 föreskrivs det om informationsskyldighet i samband med avgifter som tas ut eller nedsättning som beviljas vid användning av ett betalningsinstrument. Enligt artikeln är betaltjänstanvändaren skyldig att betala de avgifter som anges i artikeln endast om deras fullständiga belopp tillkännagavs före initieringen av betalningstransaktionen.

1.5 Rättigheter och skyldigheter i samband med tillhandahållande av betaltjänster

I avdelning IV (artiklarna 61—103) i direktivet föreskrivs det om rättigheter med avseende på tillhandahållande och användning av betaltjänster. Bestämmelserna är tvingande om betaltjänstanvändaren är konsument. Däremot kan man avtala annat om en del av bestämmelserna, om betaltjänstanvändaren är näringsidkare. När det gäller betalningsinstrument för låga belopp och elektroniska pengar innehåller direktivet undantag från de rättigheter och skyldigheter som parterna i ett betaltjänstavtal har. Även bestämmelserna i avdelning IV motsvarar i huvuddrag bestämmelserna i avdelning IV i det gamla direktivet, även om de på olika sätt har kompletterats och preciserats. Ändringarna behandlas nedan.

Tillämpliga avgifter

Artikel 62, som gäller tillämpliga avgifter, avviker något från motsvarande bestämmelser i det gamla betaltjänstdirektivet. Huvudregeln är enligt artikeln fortfarande att betalaren och betalningsmottagaren vardera betalar de avgifter som deras egen tjänsteleverantör tar ut. Avvikelse från detta kan göras, om den ena av tjänsteleverantörerna är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. I det gamla direktivet, vars tillämpningsområde inte alls omfattade sistnämnda situationer, gällde undantaget betalningstransaktioner som medförde konvertering av valuta.

Enligt artikeln får tjänsteleverantören fortfarande inte hindra betalningsmottagaren från att av betalaren ta ut en avgift eller erbjuda en nedsättning för användning av ett visst betalningsinstrument. Till skillnad från det gamla direktivet föreskrivs det i artikeln att tjänsteleverantören inte heller på andra sätt får hindra betalningsmottagaren från att styra betalaren mot användning av ett visst betalningsinstrument. Enligt en uttrycklig bestämmelse i det nya direktivet får avgifterna dessutom inte överskrida betalningsmottagarens direkta kostnader för att använda ett visst betalningsinstrument.

Å andra sidan ska medlemsstaterna se till att betalningsmottagaren inte tar ut avgifter för användning av betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter regleras i kapitel II i förordning (EU) 2015/751 (förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner) och för de betalningstjänster som förordning (EU) nr 260/2012 (*Sepa-förordningen*) tillämpas på. I likhet med det gamla direktivet innehåller artikeln dessutom en option, med stöd av vilken medlemsstaterna även på annat sätt får förbjuda eller begränsa betalningsmottagarens rätt att ta ut avgifter med beaktande av behovet av att stimulera konkurrensen och främja användningen av effektiva betalningsinstrument.

Bekräftelse av tillgängliga medel

Enligt de nya bestämmelserna i artikel 65 ska en kontoförvaltande tjänsteleverantör på begäran av en tjänsteleverantör som ger ut kortbaserade betalningsinstrument, omedelbart bekräfta

om ett belopp som krävs för genomförande av en kortbaserad betalningstransaktion är tillgängligt på betalarens betalningskonto, förutsatt att de i artikeln angivna villkoren är uppfyllda. I artikeln föreskrivs det också om de villkor som ska vara uppfyllda för att tjänsteleverantören ska kunna begära en sådan bekräftelse. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören får inte i samband med bekräftelsen spärra medel på betalarens betalkonto eller meddela kontots saldo. På basis av ingressen till direktivet (skäl 68) är bestämmelserna närmast avsedda för arrangemang där utgivaren av betalningsinstrumentet tar ut det belopp som betalats för betalningstransaktionen till betalningsmottagaren som en direktdebitering av den kontoförvaltande tjänsteleverantören. Detta möjliggör utgivning av ett betalningsinstrument i anslutning till ett konto som förvaltas av en annan tjänsteleverantör.

Betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster

Artikel 66 i direktivet innehåller nya bestämmelser om rätt att använda betalningsinitieringstjänster. Betalaren har rätt att utnyttja en leverantör av betalningsinitieringstjänster för att få betalningsinitieringstjänster. I artikel 64 konstateras det dessutom uttryckligen att godkännande av genomförandet av en betalningstransaktion kan ges via leverantören av betalningsinitieringstjänster.

Enligt artikel 66 ska rätten att utnyttja en leverantör av betalningsinitieringstjänster inte gälla när betalkontot inte är tillgängligt online. Tillhandahållande av betalningsinitieringstjänster får inte vara beroende av förekomsten av ett avtalsförhållande mellan leverantören av betalningsinitieringstjänster och den kontoförvaltande tjänsteleverantören i detta syfte.

Leverantören av betalningsinitieringstjänster får vid tillhandahållandet av betalningsinitieringstjänsten inte inneha betalarens medel eller lagra känsliga betalningsuppgifter som tillhör betaltjänstanvändaren. Leverantören av betalningsinitieringstjänster ska också se till att betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter inte är tillgängliga för andra parter, med undantag för användaren och utgivaren av de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna, och att de överförs av leverantören av betalningsinitieringstjänsten via säkra och effektiva kanaler. I artikeln föreskrivs det också bl.a. om begäran om och lagring av uppgifter samt om betaltjänstleverantörens skyldigheter i fråga om identifiering och kommunikation.

I artikeln föreskrivs det också vilka skyldigheter den kontoförvaltande tjänsteleverantören har när det gäller betalningsinitieringstjänster. Denna får inte av andra än objektiva skäl behandla betalningsuppdrag som överförs via en leverantör av betalningsinitieringstjänster på ett skiljaktigt sätt jämfört med betalningsuppdrag som betalaren överför direkt.

Enligt de nya bestämmelserna i artikel 67 har betaltjänstanvändaren rätt att utnyttja tjänster som möjliggör tillgång till kontoinformation. Den rätten ska inte gälla när betalkontot inte är tillgängligt online. Inte heller tillhandahållande av kontoinformationstjänster får vara beroende av förekomsten av ett avtalsförhållande mellan leverantören av kontoinformationstjänster och den kontoförvaltande tjänsteleverantören i detta syfte.

Leverantören av kontoinformationstjänster får endast tillhandahålla tjänster på grundval av betaltjänstanvändarens uttryckliga godkännande och ska ha tillgång endast till information från betecknade betalkonton och dithörande betalningstransaktioner. Leverantören ska också sörja för att betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter används på behörigt sätt samt för identifiering och lagring av uppgifter.

Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska inte behandla begäranden om uppgifter som överförs via en leverantör av kontoinformationstjänster på ett skiljaktigt sätt annat än av ob-

jektiva skäl samt sörja för säker kommunikation med leverantörer av kontoinformationstjänster.

I artikel 68 finns det dessutom nya bestämmelser bl.a. om situationer då en kontoförvaltande tjänsteleverantör får neka en leverantör av kontoinformationstjänster eller en leverantör av betalningsinitieringstjänster tillgång till ett betalkonto. Skälen till neket ska vara objektivt motiverade och styrka på behörigt sätt och ska gälla icke auktoriserad eller bedräglig tillgång till betalkontot av den leverantören av kontoinformationstjänster eller den leverantören av betalningsinitieringstjänster. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska underrätta den behöriga myndigheten om att tillgång till betalkontot nekats och om skälen till detta.

Betaltjänstanvändarens skyldigheter med avseende på betalningsinstrument

Enligt artikel 69 är en betaltjänstanvändare skyldig att använda betalningsinstrumentet i enlighet med villkoren för utgivande och användning av betalningsinstrumentet. Detta motsvarar bestämmelserna i det gamla betaltjänstdirektivet. I det nya direktivet föreskrivs det dock uttryckligen att villkoren måste vara objektiva, icke-diskriminerande och proportionella.

Tjänsteleverantörens skyldigheter med avseende på betalningsinstrument

Enligt artikel 70 i direktivet ska tjänsteleverantören bl.a. se till att betaltjänstanvändare alltid har möjlighet att på lämpligt sätt lämna underrättelser om att betalningsinstrumentet förlorats, stulits, missbrukats eller använts utan auktorisation. Till skillnad från det gamla direktivet förutsätts det i det nya direktivet att tjänsteleverantören ska ge betaltjänstanvändaren möjlighet att lämna underrättelsen avgiftsfritt och att tjänsteleverantören endast kan ta ut avgift för ersättningskostnader som direkt kan hänföras till betalningsinstrumentet.

Ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner

I artikel 73 i direktivet föreskrivs det om tjänsteleverantörens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner. Bestämmelserna motsvarar i huvudsak bestämmelserna i det gamla direktivet, men har på olika sätt preciserats och kompletterats i jämförelse med det.

Betalarens betaltjänstleverantör ska omedelbart betala tillbaka en icke auktoriserad betalningstransaktion till betalaren och senast i slutet av följande bankdag, om inte betalarens tjänsteleverantör har rimlig anledning att misstänka bedrägeri och skriftligt meddelar denna anledning till den berörda nationella myndigheten. I artikeln föreskrivs det också om tjänsteleverantörens skyldighet att återställa betalkontot, om valuteringsdagen samt om annan ersättning i pengar.

Den kontoförvaltande tjänsteleverantören är skyldig att återbetala den icke auktoriserade betalningstransaktionens belopp även när betalningstransaktionen har initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. Om leverantören av betalningsinitieringstjänster är ansvarig för den icke auktoriserade betalningstransaktionen, ska den ersätta den kontoförvaltande tjänsteleverantören för förluster till följd av återbetalningen. Bevisbördan ska ligga på leverantören av betalningsinitieringstjänsten att inom ramen för sin behörighet visa att betalningstransaktionen har genomförts korrekt.

I artikel 74 i direktivet föreskrivs det om betalarens ansvar för icke auktoriserade betalningstransaktioner. Till skillnad från det gamla direktivet kan betalaren åläggas att stå för förluster vid icke auktoriserade betalningstransaktioner upp till 50 euro som är en följd av att ett förlorat eller stulet betalningsinstrument använts eller av att ett betalningsinstrument missbrukats, om inte händelsen i fråga kunde upptäckas av betalaren innan en betalning utfördes eller om

förlusten orsakades av tjänsteleverantörens agerande. Denna begränsning tillämpas dock inte, om betalaren har handlat bedrägligt eller avsiktligt eller av grov oaktsamhet underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 69.

Till skillnad från det gamla direktivet ska betalaren inte bära de ekonomiska konsekvenserna om betalarens betaltjänstleverantör inte kräver stark kundautentisering, förutom om betalaren har handlat bedrägligt. Om betalningsmottagaren eller dennes tjänsteleverantör inte godtar stark kundautentisering, ska de återbetala den ekonomiska skada som vållats betalarens tjänsteleverantör.

Betalningstransaktioner där beloppet inte är känt i förväg

Artikel 75 innehåller nya bestämmelser för situationer då en kortbaserad betalningstransaktion initieras av eller via betalningsmottagaren och det exakta beloppet inte är känt när betalaren ger sitt godkännande till genomförandet av betalningstransaktionen. Betalarens tjänsteleverantör kan då spärra medel på betalarens betalkonto endast om betalaren har gett sitt godkännande till det exakta belopp som ska spärras. Betalarens betaltjänstleverantör ska frigöra de spärrade medlen utan onödigt dröjsmål efter mottagandet av information om betalningstransaktionens exakta belopp och senast omedelbart efter mottagande av betalningsordern.

Återbetalning

Enligt artikel 76 kan betalaren i vissa fall få återbetalning av sin tjänsteleverantör i fråga om en betalningstransaktion som betalaren godkänt och som redan genomförts. Rätten till återbetalning gäller betalningstransaktioner som initierats av eller via en betalningsmottagare. Utöver de förutsättningar för återbetalning som motsvarar det gamla direktivet har betalaren enligt artikeln ovillkorlig rätt till återbetalning inom de tidsfrister som fastställs i artikel 77 för autogireringar enligt i artikel 1 i Sepa-förordningen.

Mottagande av betalningsorder, vägran att genomföra betalningsorder och betalningsorderns oåterkallelighet

Artikel 78 har jämfört med motsvarande artikel i det gamla direktivet kompletterats med en bestämmelse enligt vilken betalarens konto inte får debiteras innan betalningsordern har tagits emot.

I artikel 79 föreskrivs det om den underrättelse tjänsteleverantören ska lämna om denne vägrar att genomföra en betalningsorder. Bestämmelserna gäller till skillnad från det gamla direktivet också en leverantör av betalningsinitieringstjänster som vägrar initiera en betalningstransaktion.

I artikel 80 föreskrivs det om betaltjänstanvändarens rätt att återkalla en betalningsorder. Också denna artikel har jämfört med det gamla direktivet kompletterats med bestämmelser som gäller användning av betalningsinitieringstjänster. Om en betalningstransaktion initieras av en leverantör av betalningsinitieringstjänster, kan betalaren inte återkalla betalningsordern efter att ha gett sitt godkännande till leverantören av betalningsinitieringstjänster att initiera betalningstransaktionen.

Genomförandetid som ska iakttas av betalningsmottagarens tjänsteleverantör

I artikel 87 föreskrivs det bl.a. om tillgängliga medel när betalningstransaktionens belopp har krediterats betalningsmottagarens tjänsteleverantörs konto. I enlighet med det gamla direktivet förutsätts i allmänhet att betalningstransaktionens belopp ställs till betalningsmottagarens för-

fogande omedelbart efter det. Enligt det nya direktivet kan avvikelser dock göras från detta, om det hos betalningsmottagarens tjänsteleverantör sker en valutakonvertering där det inte är fråga om konvertering mellan valutan i två EES-stater. Motsvarande bestämmelse i det gamla direktivet tillämpades inte alls på avgifter i annan valuta än valutan i en EES-stat.

Felaktiga unika identifikationskoder

Enligt artikel 88 ska tjänsteleverantören inte vara ansvarig för att betalningstransaktionen inte genomförts eller för brister i dess genomförande, om den unika identifikationskod som lämnats av betaltjänstanvändaren är felaktig. Betalarens tjänsteleverantör ska dock vidta rimliga åtgärder för att de medel som betalningstransaktionen avsåg ska återvinnas. Bestämmelserna motsvarar det gamla direktivet i detta avseende. Enligt det nya direktivet ska betalningsmottagarens tjänsteleverantör dessutom medverka i dessa åtgärder och lämna betalarens tjänsteleverantör all information som är relevant för att medlen ska återfås. Om det inte är möjligt att återfå medlen, ska betalarens tjänsteleverantör på skriftlig begäran av betalaren lämna denne all information som finns tillgänglig för betalarens betaltjänstleverantör och är relevant för betalaren när denne vill inleda ett rättsligt förfarande för att återvinna medlen.

Tjänsteleverantörens ansvar för betalningstransaktioner som inte genomförts eller genomförts bristfälligt eller sent

Artikel 89 innehåller bestämmelser om tjänsteleverantörens ansvar för betalningstransaktioner som inte genomförts eller genomförts bristfälligt eller sent. Bestämmelserna motsvarar i huvudsak ansvarsbestämmelserna i det gamla direktivet, men har i någon mån kompletterats och preciserats. Det nya direktivet innehåller bl.a. uttryckliga bestämmelser om försenade betalningstransaktioner samt om valuteringsdag som ska iakttas i samband med korrigeringsåtgärder. Dessa ändringar, som behandlas närmare i detaljmotiveringen, motsvarar i sak i stor utsträckning hur man funnit det befogat att tolka bestämmelserna i det gamla direktivet.

Ansvar vid betalningsinitieringstjänster för uteblivet genomförande, bristfälligt genomförande eller försenat genomförande av betalningstransaktioner

Artikel 90 innehåller nya bestämmelser om ansvar när en betalningstransaktion initieras via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska då betala tillbaka beloppet för den icke genomförda eller bristfälligt genomförda betalningstransaktionen till betalaren och i tillämpliga fall återställa det debiterade betalkontots kontoställning till den som skulle ha förelegat om den bristfälligt genomförda betalningstransaktionen inte hade ägt rum. Om leverantören av betalningsinitieringstjänster är ansvarig för den icke genomförda, bristfälliga eller sent gjorda betalningstransaktionen, ska den omedelbart ersätta den kontoförvaltande tjänsteleverantören på dess begäran för alla förluster eller betalda belopp till följd av återbetalningen till betalaren.

Rätt till återkrav

Bestämmelserna om återkrav i artikel 92 motsvarar i huvudsak bestämmelserna i det gamla direktivet. Om en tjänsteleverantörs ansvar enligt artiklarna 73 och 89 kan hänföras till en annan tjänsteleverantör eller till en mellanhand ska denna tjänsteleverantör eller mellanhand ersätta den första tjänsteleverantören för förluster eller betalda belopp enligt nämnda artiklar. Enligt en uttrycklig bestämmelse i det nya direktivet ska detta omfatta ersättning om någon av tjänsteleverantörerna underlåter att använda sträng kundautentisering.

Dataskydd

I artikel 94 om dataskydd förutsätts till skillnad från det gamla direktivet att tjänsteleverantörerna endast med uttryckligt medgivande från betaltjänstanvändaren ska ha tillgång till, behandla och bevara sådana personuppgifter som är nödvändiga för tillhandahållande av betaltjänsterna.

Till övriga delar motsvarar artikeln, där det föreskrivs om behandling av personuppgifter som är nödvändiga för att säkerställa förebyggande, undersökning och avslöjande av betalningsbedrägerier, i sak bestämmelserna i det gamla direktivet.

Stark kundautentisering och kommunikationsstandarder

Artikel 97 innehåller nya bestämmelser om tjänsteleverantörens skyldighet att använda stark kundautentisering samt sörja för att konfidentialitet och integritet när det gäller betaltjänstanvändarnas personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter skyddas. Tjänsteleverantören ska använda stark kundautentisering om betalaren loggar in på sitt konto online, initierar en elektronisk betalningstransaktion eller genomför någon åtgärd, på distans, som kan innebära en risk för missbruk. I artikeln föreskrivs det också om den kontoförvaltande tjänsteleverantörens skyldighet att göra det möjligt för leverantören av betalningsinitieringstjänster och leverantören av kontoinformationstjänster att förlita sig på de autentiseringsförfaranden som den kontoförvaltande tjänsteleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren i enlighet med artikeln.

I artikel 98 föreskrivs det om tekniska standarder för tillsyn för autentisering och kommunikation. Europeiska bankmyndigheten ska utarbeta förslag till sådana och senast den 13 januari 2017 överlämna dem till kommissionen, som antar dem. I de tekniska standarderna för tillsyn föreskrivs det om närmare krav för den starka kundautentiseringen samt om undantag från tjänsteleverantörens skyldigheter att använda stark kundautentisering och sörja för skydd av konfidentialitet och integritet när det gäller personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter. I dem föreskrivs det också om krav på gemensamma öppna och säkra kommunikationsstandarder som tjänsteleverantörerna ska iaktta i kontakterna med andra tjänsteleverantörer, betalare och betalningsmottagare.

Twistlösning

Enligt de nya bestämmelserna i artikel 101 i direktivet ska tjänsteleverantörerna införa förfaranden för hantering av klagomål som gäller de rättigheter och skyldigheter som anges i direktivet. I artikeln föreskrivs det också om skyldighet för tjänsteleverantören att informera om tvistlösningsorgan utanför domstol.

1.6 Övriga bestämmelser

I artikel 106 i direktivet föreskrivs det om en broschyr om konsumenternas rättigheter som kommissionen ska utarbeta senast den 13 januari 2018. Förutom kommissionen ska också tjänsteleverantörerna och tillsynsmyndigheterna se till att broschyren görs åtkomlig.

2 Nuläge

2.1 Lagstiftning

Betaltjänstlagen

Bestämmelser om informationsskyldighet som avser betaltjänster och om avtalsvillkor samt om genomförande av betaltjänster finns i betaltjänstlagen, som till stora delar bygger på bestämmelserna i det gamla betaltjänstdirektivet.

Kapitel 1 (1—9 §) i betaltjänstlagen innehåller bestämmelser om tillämpningsområde och andra allmänna bestämmelser. Betaltjänstlagen ska enligt dess 1 mom. tillämpas på följande betaltjänster:

- 1) tjänster för kontantinsättning på eller kontantuttag från betalkonton och åtgärder för förvaltning och tillhandahållande av betalkonton,
- 2) genomförande av betalningstransaktioner genom girering, genom överföring av medel till tjänsteleverantörens betalkonto, genom direktdebitering eller med betalkort eller något annat betalningsinstrument,
- 3) utfärdande av betalningsinstrument,
- 4) inlösen som gäller betalningstransaktioner med betalningsinstrument,
- 5) penningförmedling,
- 6) genomförande av betalningstransaktioner där betalarens samtycke till transaktionen ges med mobiltelefon, dator eller någon annan teleterminalutrustning eller utrustning för informationsteknik och där betalningen görs till operatören för systemet eller nätet för telekommunikation eller informationsteknik vilken endast fungerar som förmedlare av betalningstransaktionen mellan betaltjänstanvändaren och leverantören av varan, tjänsten eller någon annan nytthet.

I lagens 2 och 3 § lämnas vissa tjänster och betalningstransaktioner utanför lagens tillämpningsområde. Enligt 2 § tillämpas lagen bl.a. inte på tjänster som baseras på instrument som kan användas för förvärv av varor, tjänster eller andra nyttheter endast i lokaler som instrumentets utfärdare använder eller med stöd av avtal med utfärdaren, antingen inom ett begränsat nätverk av leverantörer av nyttheter eller för förvärv av bestämda nyttheter. Av de betaltjänster utanför tillämpningsområdet som anges i 3 § kan nämnas förmedling av betalningar i samband med sådana avtal om försäljning eller inköp av varor, tjänster eller andra nyttheter som en handelsrepresentant eller motsvarande representant som avses i lagen om handelsrepresentanter och försäljare (417/1992) har förhandlat fram eller ingått för sin huvudman. I 4 och 5 § föreskrivs det dessutom om sådana undantag från informationsskyldigheten samt övriga begränsningar för tillämpningen av lagen som följer av att den tjänsteleverantör som deltar i genomförandet av betalningstransaktionen är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och av att betalningstransaktionen genomförs i en annan valuta än valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

I kapitel 2 (10—29 §) föreskrivs det om tjänsteleverantörens skyldighet att ge betaltjänstanvändaren information om betaltjänsterna. Bestämmelserna i kapitlet gäller för det första tjänsteleverantörens skyldighet att innan ett avtal om betaltjänster ingås ge betaltjänstanvändaren information om villkoren i avtalsförhållandet och om andra omständigheter av betydelse för

betaltjänstanvändaren. Hur omfattande förhandsinformation tjänsteleverantören ska tillhandahålla och hur informationen ska lämnas beror på om det är fråga om ett ramavtal på basis av vilket flera olika betalningstransaktioner kan genomföras eller om det är fråga om ett avtal för att genomföra en enskild betalningstransaktion. Kapitlet innehåller också bestämmelser om vilken information tjänsteleverantören är skyldig att lämna om genomförda betalningstransaktioner och på vilket sätt. I kapitlet finns det också bestämmelser om informationsskyldigheter i samband med valutakonvertering och användning av ett betalningsinstrument. Tjänsteleverantören får i regel inte ta ut avgifter av betaltjänstanvändaren för att lämna den information som avses i betaltjänstlagen och inte heller för korrigeringsåtgärder och förebyggande åtgärder.

Kapitel 3 (30—37 §) innehåller bestämmelser om ändring av ramavtal samt om uppsägning och hävning av ramavtal. Om tjänsteleverantören föreslår ändringar av ramavtalet, ska förslaget enligt 30 § lämnas till betaltjänstanvändaren skriftligen eller på något annat varaktigt sätt minst två månader innan ändringarna föreslås träda i kraft. Paragrafen innehåller också särskilda bestämmelser om avtalsvillkor enligt vilka betaltjänstanvändaren anses ha godkänt de ändringar av avtalsvillkoren som tjänsteleverantören föreslår om användaren inte före den dag då ändringarna föreslås träda i kraft motsätter sig dem.

I kapitel 4 (38—46 §) föreskrivs det om initiering och genomförande av betalningstransaktioner. Kapitlet innehåller bestämmelser bl.a. om betalarens samtycke till att en betalningstransaktion genomförs, tidpunkten för mottagande av betalningsuppdrag, återkallelse av betalningsuppdrag, tjänsteleverantörens skyldighet att genomföra betalningsuppdrag, vägran att genomföra betalningsuppdrag, användning av unik identifikationskod, genomförande av betalningstransaktioner till fullt belopp och avgifter för genomförande av betalningstransaktioner. Kapitel 5 (47—52 §) innehåller bestämmelser om betalningstransaktioners genomförandetid och valuteringsdag.

Kapitel 6 (53—61 §) innehåller bestämmelser om rättigheter och skyldigheter för innehavaren av ett betalningsinstrument och tjänsteleverantören i samband med användning av betalningsinstrument. De betalningsinstrument som avses i lagen är t.ex. bank- och kreditkort samt koder för nätbanken. Innehavaren av ett betalningsinstrument ska enligt 53 § använda betalningsinstrumentet i enlighet med villkoren för beviljande och användning och vidta skäliga åtgärder för att skydda betalningsinstrumentet inklusive dess identifieringsuppgifter. Innehavaren av ett betalningsinstrument ska enligt 54 § utan ogrundat dröjsmål efter upptäckten göra en anmälan om att betalningsinstrumentet har förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen. Enligt 55 § ska tjänsteleverantören se till att innehavaren av ett betalningsinstrument kan göra anmälan när som helst.

Enligt 60 § får tjänsteleverantörer inte hindra betalningsmottagare från att begära en avgift eller från att erbjuda en nedsättning på grund av att ett betalkort eller något annat betalningsinstrument används. Den avgift som betalningsmottagaren tar ut för användning av ett betalningsinstrument ska vara rimlig och får inte överskrida betalningsmottagarens faktiska kostnader.

Kapitel 7 (62—80 §) gäller ansvar och återbetalning. En betaltjänstanvändare kan enligt 62 § bli ansvarig bl.a. om betaltjänstanvändaren av vårdslöshet har försummat sina skyldigheter enligt 53 § eller har försummat att utan ogrundat dröjsmål efter upptäckten anmält att betalningsinstrumentet har förlorats. Betaltjänstanvändarens ansvar för obehörig användning av betalningsinstrumentet har i paragrafen begränsats till 150 euro, om inte betaltjänstanvändaren har handlat avsiktligt eller grovt vårdslöst.

Enligt 62 § ansvarar betaltjänstanvändaren dock inte för obehörig användning av betalningsinstrumentet till den del som betalningsinstrumentet har använts efter det att det gjorts en anmälan om att betalningsinstrumentet förlorats. Betaltjänstanvändaren är inte ansvarig heller om tjänsteleverantören har försummat att se till att anmälan kan göras när som helst. Betaltjänstanvändaren ansvarar inte för obehörig användning av ett betalningsinstrument heller om betalningsmottagaren vid användningen av betalningsinstrumentet inte vederbörligen har försäkrat sig om betalarens rätt att använda instrumentet.

Betalarens tjänsteleverantör är enligt 63 § skyldig att omedelbart återbetala transaktionens belopp till en kund vars medel har använts för att genomföra betalningstransaktionen, om betalningstransaktionen har genomförts obehörigen och om inte något annat följer av 62 §. Betalarens tjänsteleverantör är enligt 64—65 § i princip återbetalningsskyldig gentemot betalaren, om betalningstransaktionen har genomförts felaktigt eller inte har genomförts alls. Återbetalningsskyldighet föreligger dock inte, om betalningsmottagarens tjänsteleverantör i stället för betalarens tjänsteleverantör har försummat sina skyldigheter.

I 66 § finns bestämmelser om tjänsteleverantörens skyldighet att på betaltjänstanvändarens begäran omedelbart försöka spåra en betalningstransaktion som har genomförts felaktigt eller som inte har genomförts. Tjänsteleverantören ska också enligt 67 § återbetala de avgifter som tagits ut för en betalningstransaktion som har genomförts felaktigt eller som inte har genomförts och betala ersättning för ränta till följd av sin felaktiga prestation. Enligt 69 § är tjänsteleverantören dessutom skyldig att ersätta annan skada som dennes förfarande i strid med lag eller avtal har orsakat en betaltjänstanvändare.

Tjänsteleverantören är enligt 68 § inte ansvarig för en betalningstransaktion som inte genomförts eller som genomförts felaktigt, om detta beror på att den unika identifikationskod som lämnats av betaltjänstanvändaren är felaktig. I sådana fall ska tjänsteleverantören dock vidta skäliga åtgärder för att återvinna de medel som den felaktigt genomförda betalningstransaktionen avsåg.

I kapitel 7 föreskrivs det också bl.a. om betaltjänstanvändarens skyldighet att underrätta tjänsteleverantören om en obehörig, icke genomförd eller felaktigt genomförd betalningstransaktion samt om bevisbörda, om tjänsteleverantörens rätt till återkrav samt om återbetalning. Med återbetalning avses att tjänsteleverantören t.ex. i fråga om direktdebiteringar och kortbetalningar på vissa villkor är skyldig att återbetala betalningstransaktionens belopp till betalaren. Betalaren har i regel rätt till återbetalning, om beloppet av betalningstransaktionen inte exakt framgår av det samtycke som betalaren gett och överstiger det belopp som betalaren rimligen kunde ha förväntat sig.

I kapitel 8 (81—82 §) föreskrivs det om betalningars giltighet gentemot utomstående samt betalningstidpunkten. Bestämmelserna baserar sig inte på direktivet, utan är nationella. Kapitel 9 (83—85 och 85 a §) innehåller bestämmelser om tillsyn. Finansinspektionen och konsumentombudsmannen övervakar att betaltjänstlagen efterlevs. Kapitel 10 (86—89 §) innehåller särskilda bestämmelser bl.a. om skydd för personuppgifter och avgörande av vissa tvister.

Annan lagstiftning

Förutom betaltjänstlagen kan också annan lagstiftning samt allmänna obligationsrättsliga principer bli tillämpliga. Så är fallet för det första när det i betaltjänstlagen inte finns sådana specialbestämmelser som har företräde framför annan relevant reglering. Exempelvis bestämmelserna i konsumentskyddslagen (38/1978) kan således förutom betaltjänstlagen i stor utsträckning bli tillämpliga på sådana betaltjänster där betaltjänstanvändaren är en konsument. Detta gäller bl.a. de allmänna bestämmelserna om marknadsföring i 2 kap. i konsumentskyddslagen

samt bestämmelserna om reglering av avtalsvillkor samt om jämkning och tolkning av avtal i 3 och 4 kap. i den lagen. I 27 § i betaltjänstlagen föreskrivs det dessutom uttryckligen att bestämmelserna om informationsskyldighet i betaltjänstlagen inte innebär någon begränsning av vad som föreskrivs om informationsskyldighet i andra lagar. Med avvikelse från detta ska vissa bestämmelser om distansförsäljning av finansiella tjänster och finansiella instrument i 6 a kap. i konsumentskyddslagen dock inte tillämpas på betaltjänster. Enligt 7 kap. 4 § i konsumentskyddslagen ska inte heller vissa bestämmelser om konsumentkrediter i det kapitlet tillämpas på kreditavtal som hör till tillämpningsområdet för betaltjänstlagen.

Annan lagstiftning och allmänna principer kan bli tillämpliga också för att komplettera bestämmelserna i betaltjänstlagen t.ex. när vissa frågor regleras endast till en del i betaltjänstlagen. Som exempel kan nämnas bestämmelserna om ändring av ramavtal i 3 kap. i betaltjänstlagen. När frågor som gäller ändring av avtal bedöms ska utöver betaltjänstlagens bestämmelser även principen om avtalsbundenhet och bestämmelserna om oskäligen avtalsvillkor beaktas.

2.2 Uppgifter om användningen av betaltjänster

De uppgifter som presenteras nedan baserar sig i huvudsak på Finlands Banks statistik över betaltjänster för 2015, daterad 28.7.2016.

De populäraste betalningssätten i Finland är betalning med kort och girering. Mätt i antal transaktioner görs det fler kortbetalningar än gireringar, men mätt i värde är gireringarna fler. År 2015 användes betalkort mer än 1,4 miljarder gånger och värdet på kortbetalningarna uppgick till sammanlagt ca 44 miljarder euro. På motsvarande sätt gjordes det knappt 880 gireringar till ett värde av sammanlagt ca 2 700 miljarder euro.

År 2015 ökade antalet transaktioner med kort med ca 7 procent jämfört med året innan och det totala värdet med ca 3 procent. I fråga om gireringarna skedde det inga betydande ändringar jämfört med året innan.

I slutet av år 2015 användes det ca 9,5 miljoner betalkort i Finland. Samma kort har ofta samtidigt en funktion för kontantuttag, en bankkortsfunktion och en kreditfunktion. Nästan 90 procent av kortbetalningarna gjordes med debitkort. Det genomsnittliga värdet på betalningar som gjordes med kreditkort var dock betydligt högre än betalningarna med debitkort. Värdet på kreditkortstransaktionerna var ca 20 procent av det totala värdet av kortbetalningarna.

Antalet kort för kontaktlös betalning uppgick 2015 till ca 3,8 miljoner, vilket är mer än dubbelt fler än 2014. De kontaktlösa betalningars andel av antalet transaktioner med kort var ca 2 procent.

År 2015 skedde nästan 39 miljoner av betalningstransaktionerna med kort, dvs. knappt 3 procent, i form av distansbetalning. Jämfört med 2014 innebar detta en tillväxt på mer än 9 procent. Med distansbetalning avses här kortbetalningar som sköts utan en fysisk betalterminal, t.ex. via telefon eller internet.

Kort användes för betalning i eller till utlandet fler än 85 miljoner gånger. Värdet av dessa betalningstransaktioner uppgick till ca 4,2 miljarder euro.

Under 2015 gjordes det ca 871 miljoner gireringar mellan inhemska konton. Gireringarna från Finland till utlandet var under samma tid något över 7,9 miljoner. Flest gireringar gick till Estland, Tyskland och Sverige.

Det sammanlagda värdet av kontantuttagen var 2015 något under 14 miljarder euro. I slutet av 2015 fanns det i Finland 1 525 automater för kontantuttag och 514 automater för gireringar.

I och med övergången till Sepa slopades det nationella direktdebiteringarna vid utgången av februari 2014. De har till största delen ersatts med andra nationella betalningssätt, såsom e-fakturor via nätbanken.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Allmänt

Syftet med propositionen är huvudsakligen att genomföra bestämmelserna i avdelning III och IV i det nya betaltjänstdirektivet i Finland. Bestämmelser om de frågor som hör till deras område finns i betaltjänstlagen, som baserar sig på bestämmelserna i det gamla betaltjänstdirektiv som upphävts genom direktivet. Direktivet genomförs genom att det görs ändringar i betaltjänstlagen. De viktigaste ändringsförslagen behandlas nedan. Vissa mindre förslag tas upp i detaljmotiveringen.

Bestämmelserna i 1 §, som gäller lagens tillämpningsområde, ändras i enlighet med direktivet så att även betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster utgör betaltjänster som omfattas av lagens tillämpningsområde. Dessutom föreskrivs det inte längre i paragrafen att lagen ska tillämpas på betaltjänster där ett teleföretag endast fungerar som förmedlare av betalningstransaktionen, utan i princip ska alla betaltjänster enligt paragrafen som tillhandahålls av teleföretag omfattas av lagens tillämpningsområde, förutom dock de undantag som anges i 3 §. I den förteckning över betaltjänster som omfattas av lagens tillämpningsområde görs det samtidigt mindre justeringar som beror på det nya direktivet.

Också bestämmelserna om tjänster och betalningstransaktioner utanför tillämpningsområdet ändras i enlighet med det nya direktivet. Det undantag från tillämpningsområdet som gäller betaltjänster som baseras på instrument som används inom ett begränsat nätverk eller annars i begränsad omfattning ändras jämfört med den gällande lagen så att utfärdaren av betalningsinstrumentet och leverantörerna av nyttigheter ska ha ingått ett direkt avtal eller så att urvalet av nyttigheter ska vara mycket begränsat. En helt ny begränsning av tillämpningsområdet gäller betalningsinstrument som är giltiga i endast en medlemsstat och som regleras av en nationell eller regional myndighet av särskilda sociala eller skattemässiga skäl för att förvärva särskilda varor eller tjänster från leverantörer som har ett kommersiellt avtal med utfärdaren. Det nya betaltjänstdirektivet tillämpas inte på tjänster som baseras på sådana betalningstjänster, och det föreslås att tjänsterna i fråga också lämnas utanför betaltjänstlagens tillämpningsområde.

Det nuvarande tillämpningsundantaget i fråga om handelsrepresentanter inskränks i enlighet med det nya betaltjänstdirektivet så att endast sådana situationer då representanten handlar endast på betalarens eller betalningsmottagarens vägnar i fortsättningen kommer att falla utanför lagens tillämpningsområde.

Betaltjänstlagen tillämpas i allmänhet redan för närvarande när finsk lag över huvudtaget är tillämplig, även om en tjänsteleverantör etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet deltar i genomförandet av betalningstransaktionen eller även om betalningstransaktionen är i en annan valuta än valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. I 4 och 5 § i betaltjänstlagen har dock tillämpningen av vissa enskilda bestämmelser i lagen uteslutits på basis av etableringsorten för den tjänsteleverantör som deltar i genomförandet av betalningstransaktionen eller på basis av betalningstransaktionens valuta. Dessa begränsningar är inte till alla delar överensstämmande med hur bestämmelsernas internationella tillämpningsområde på ovan angivet sätt har utvidgats genom det nya direktivet jämfört med det

gamla direktivet. Det föreslås därför att 4 och 5 § ändras så som närmare framgår av detaljmotiveringen. Ändringarna innebär att lagens internationella tillämpningsområde i någon mån utvidgas jämfört med nuläget.

3.2 Tjänsteleverantörernas informationsskyldighet

Bestämmelser i enlighet med det nya betaltjänstdirektivet i fråga om informationsskyldighet för leverantörer av betalningsinitieringstjänster tas in i 2 kap. i betaltjänstlagen. En leverantör av betalningsinitieringstjänster ska för det första vara skyldig att lämna betalaren förhandsinformation om ett separat avtal som gäller initiering av betalningsuppdrag. Innehållet i informationsskyldigheten motsvarar i princip den skyldighet en kontoförvaltande tjänsteleverantör har när det gäller att lämna förhandsinformation om ett avtal som avser enstaka betalningstransaktioner. Lagen ska också innehålla bestämmelser om information som leverantören av betalningsinitieringstjänster ska lämna betalaren, betalningsmottagaren och den kontoförvaltande tjänsteleverantören efter att betalningstransaktionen har initierats.

3.3 Initiering och genomförande av en betalningstransaktion

I 4 kap. i betaltjänstlagen tas det in bestämmelser om användning av betalningsinitieringstjänster. Den tjänsteleverantör som förvaltar betalkontot ska enligt förslaget tillåta betalaren att initiera en betalningstransaktion via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. Dessutom ska den kontoförvaltande tjänsteleverantören i samband med tillhandahållande av betalningsinitieringstjänster tillåta utnyttjande av förfaranden för stark kundautentisering som den kontoförvaltande tjänsteleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren. En förutsättning för att betalningsinitieringstjänsten ska kunna användas är att betalkontot är tillgängligt via ett datanät.

Lagen ska också innehålla bestämmelser om vilka skyldigheter leverantören av betalningsinitieringstjänster och den kontoförvaltande tjänsteleverantören har när det gäller användning av betalningsinitieringstjänster. Leverantören av betalningsinitieringstjänster är bl.a. skyldig att identifiera sig gentemot den kontoförvaltande tjänsteleverantören och sörja för behandlingen av mottagen information. Leverantören av betalningsinitieringstjänster får inte heller inneha betalarens medel i samband med tillhandahållandet av betalningsinitieringstjänsten. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören är för sin del skyldig att tillhandahålla leverantören av betalningsinitieringstjänster information om initieringen och genomförandet av betalningstransaktionen. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska också behandla betalningsuppdrag som överförs via en leverantör av betalningsinitieringstjänster och betalningsuppdrag som betalaren överför direkt på ett jämligt sätt.

Också bestämmelserna om avgifter som tas ut för genomförande av betalningstransaktioner ändras för att motsvara direktivet. Betalningsmottagaren får i framtiden inte ta ut avgift för användning av sådana betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter regleras i kapitel II i förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner eller för betaltjänster på vilken Sepa-förordningen ska tillämpas. Med tanke på nuvarande avgiftspraxis leder förbudet till att betalningsmottagaren inte får ta ut avgift för användning av de vanligaste betalkorten bland konsumenter (t.ex. Visa och MasterCard), eftersom det är fråga om en sådan fyrpartsbetalningsordning för kontokort som avses i förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner. Betalningsmottagaren får inte ta ut avgift heller när betalningen sker som Sepa-girering eller -autogirering.

I lagen tas det också in bestämmelser enligt direktivet som gäller spärrning av medel vid transaktioner där beloppet inte är känt och bekräftelse av tillgängliga medel som behövs för genomförande av en kortbaserad betalningstransaktion.

3.4 Betalningsinstrument

I kapitel 6 i betaltjänstlagen, som gäller betalningsinstrument, görs vissa ändringar som beror på direktivet. Enligt förslaget får villkoren för beviljande och användning av betalningsinstrumentet inte vara ogrundade, oskäligen eller diskriminerande. Syftet med bestämmelsen är å ena sidan att säkerställa att betaltjänstanvändaren kan utnyttja tjänster också från andra betaltjänstleverantörer än från den kontoförvaltande tjänstleverantören, och å andra sidan att skydda betaltjänstanvändaren från oskäligen avtalsvillkor.

Bestämmelserna om anmälan om att ett betalningsinstrument förlorats ändras så att innehavaren av ett betalningsinstrument ska ha möjlighet att göra denna anmälan avgiftsfritt. Det föreskrivs dessutom att tjänstleverantörer får ta ut avgift av innehavaren av ett betalningsinstrument endast för kostnader som direkt beror på att betalningsinstrumentet ersätts med ett nytt.

3.5 Ansvar och återbetalning

Det i betaltjänstlagen angivna maximibeloppet för sådant ansvar för obehörig användning av betalningsinstrumentet som baserar sig på annat än avsiktlig eller grov vårdslöshet hos betaltjänstanvändaren sänks på det sätt direktivet förutsätter från nuvarande 150 euro till 50 euro. Samtidigt görs det klart att obehörig användning av ett betalningsinstrument ska ha ett orsaks samband med det förfarande på basis av vilket betaltjänstanvändaren avkrävs ansvar. Dessutom ska betaltjänstanvändaren i framtiden inte vara ansvarig för obehörig användning av ett betalningsinstrument, om den tjänstleverantör som utfärdat betalningsinstrumentet inte har krävt stark kundautentisering av betalaren. Detta är av betydelse t.ex. när kommissionens tekniska standarder för tillsyn gör det möjligt att avvika från den skyldighet att använda stark kundautentisering som anges i lagen.

Vissa ändringar som beror på direktivet föreslås också i bestämmelserna om tjänstleverantörens ansvar. Tjänstleverantörens skyldighet att återbetala beloppet av en obehörig betalningstransaktion till kunden kompletteras så att medlen i regel ska återbetalas till betalaren senast följande bankdag efter det att tjänstleverantören har noterat eller underrättats om transaktionen. Den kontoförvaltande tjänstleverantören är återbetalningsskyldig även när betalningstransaktionen har initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. Den kontoförvaltande tjänstleverantören har då rätt att få återbetalning av leverantören av betalningsinitieringstjänster. Dessutom föreslås det att ansvarsbestämmelserna i kapitel 7 i enlighet med direktivet kompletteras med bestämmelser om valuteringsdag.

I betaltjänstlagen tas det in en bestämmelse om betalningsmottagarens tjänstleverantörs skyldighet att samarbeta i en situation då en betalningstransaktion inte har genomförts eller genomförts felaktigt och detta beror på att den unika identifikationskod som lämnats av betaltjänstanvändaren är felaktig. Också bestämmelserna om tjänstleverantörens rätt till återkrav ändras så att om betalningsmottagaren eller dennes tjänstleverantör försummar sin skyldighet att sörja för stark kundautentisering av betalaren, ska betalningsmottagaren eller dennes tjänstleverantör betala ersättning för den skada som en obehörig betalningstransaktion förorsakat betalarens tjänstleverantör.

3.6 Kontoinformationstjänster

Enligt förslaget tas det i betaltjänstlagen in ett nytt 8 a kap., som gäller kontoinformationstjänster. Där föreskrivs det om rätt att använda kontoinformationstjänster, skyldigheter för leverantörer av kontoinformationstjänster samt nekad tillgång till betalkonto. Den tjänstleverantör som förvaltar betalkontot ska tillåta betaltjänstanvändaren att använda kontoinformationstjänster, om betalkontot är tillgängligt via ett datanät. Den kontoförvaltande tjänstleve-

rantören ska också tillåta leverantören av kontoinformationstjänster att utnyttja förfaranden för stark kundautentisering som den kontoförvaltande tjänsteleverantören tillhandahåller betal-tjänstanvändaren. Dessutom ska den kontoförvaltande tjänsteleverantören behandla begäran-den om information som överförs via en leverantör av kontoinformationstjänster på ett jäm-liket sätt i förhållande till andra sådana begäranden. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören får neka en leverantör av kontoinformationstjänster tillgång till ett betalkonto endast om det finns grundad anledning och detta har samband med att leverantören av kontoinformations-tjänster har använt betalkontot på ett obehörigt eller bedrägligt sätt.

För att kontoinformationstjänster ska kunna tillhandahållas krävs det ett uttryckligt samtycke av betaltjänstanvändaren. I lagen föreskrivs det också om skyldigheter för leverantörer av kon-toinformationstjänster att identifiera sig gentemot den kontoförvaltande tjänsteleverantören, lagra uppgifter och sörja för betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter.

3.7 Stark kundautentisering och kommunikationsstandarder

I enlighet med det nya betaltjänstdirektivet tas det i kapitel 10 i betaltjänstlagen in bestämmel-ser om tjänsteleverantörens skyldighet att använda stark kundautentisering. Stark kundautenti-sering definieras i 8 §. Tjänsteleverantören ska enligt förslaget använda stark kundautentise-ring, om betalaren använder sitt betalkonto via ett datanät, initierar en elektronisk betalnings-transaktion eller genomför en åtgärd på distans som kan innebära en risk för missbruk. Vid stark kundautentisering finns det i enlighet med direktivet ytterligare krav när betalaren initie-rar en elektronisk betalningstransaktion via ett medel för distanskommunikation, t.ex. i nät-banken.

Stark kundautentisering ska uppfylla de närmare krav som anges i kommissionens tekniska standarder för tillsyn, som utfärdas med stöd av artikel 98 i direktivet. Det närmare innehållet i stark kundautentisering bestäms således på basis av nämnda tekniska standarder för tillsyn som kommer att utfärdas i framtiden. På basis av kommissionens tekniska standarder för till-syn bestäms också de situationer då det enligt betaltjänstlagen är möjligt att avvika från skyl-digheten att använda stark kundautentisering. I kommissionens tekniska standarder för tillsyn föreskrivs det förutom om stark kundautentisering också om gemensamma och säkra kommu-nikationsstandarder som tjänsteleverantören enligt betaltjänstlagen ska iaktta i kontakter med andra tjänsteleverantörer, betalare och betalningsmottagare.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Allmänt

Konsekvenserna av det nya betaltjänstdirektivet har bedömts ur hela Europeiska unionens synvinkel i kommissionens konsekvensbedömning som publicerades när förslaget till direktiv utfärdades. Enligt den är syftet med direktivet bl.a. att undanröja konkurrenshinder, förenhet-liga bestämmelser och teknisk praxis samt låta nya framväxande betaltjänster omfattas av re-gleringen och den vägen förbättra konsumenternas ställning.

I kommissionens konsekvensbedömning sägs det bl.a. att de nya bestämmelserna om betal-ningsinitieringstjänster väntas ge köpmän kostnadsinbesparingar på 0,9—3,5 miljarder euro per år i hela unionen, då betalningar på nätet i allt högre grad sker via betalningsinitierings-tjänster i stället för kreditkort. Bedömningen är att arvoden för eventuella nya betalningsord-ningar kommer att minska betydligt. Det skapas nya lösningar för konsumenter att betala på nätet, vilka också kan användas av personer som inte har kreditkort.

Kommissionen har bedömt att begränsningarna i de undantag som gäller direktivets tillämpningsområde kommer att förorsaka tjänsteleverantörerna i fråga engångskostnader på 128—193 miljoner euro. Till denna del bör det dessutom noteras att dessa bestämmelser i det slutliga direktivet är mer komplicerade än kommissionens förslag, vilket kan öka tjänsteleverantörernas anpassningskostnader. Å andra sidan har ändringen ansetts bidra till bättre konsumentskydd, säkra betalningar och jämlika konkurrensförutsättningar, även om det inte ansetts möjligt att bedöma dessa nyttoaspekter kvantitativt. Utvidgningen av direktivets internationella tillämpningsområde har uppskattats medföra en årlig nytta på sammanlagt 60 miljarder euro för ca 32 miljoner betaltjänstanvändare på unionsnivå, medan kostnaderna för förändringen har ansetts vara marginella. Till denna del bör det dock noteras att det slutliga direktivets internationella tillämpningsområde avviker avsevärt från kommissionens förslag bl.a. när det gäller bestämmelserna om genomförande av en betalningstransaktion och ansvar.

Det förbud mot att kräva extra avgift som hänför sig till bestämmelserna om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner har ansetts medföra en årlig inbesparing på upp till 731 miljoner euro för konsumenter inom unionen. Förbudet mot sådan begränsande avtalspraxis som bl.a. hindrar handelsmän från att styra betalaren mot användning av ett visst betalningsinstrument har också ansetts medföra betydande inbesparingar för den handelsman som tar emot kortbetalningar. Dessa inbesparingar kan delvis komma konsumenterna till godo. Också konsumenterna anses få ta del av inbesparingar på grund av förbudet att ta ut extra avgift för användningen av sådana betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter har en övre gräns i förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner. Sistnämnda konsekvenser har behandlats utförligt i regeringens proposition med förslag till lagar om ändring av lagen om betalningsinstitut, betaltjänstlagen och lagen om Finansinspektionen (RP 115/2015 rd), som hänför sig till förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner.

Direktivets konsekvenser för Finlands del har preliminärt bedömts i statsrådets skrivelse till riksdagen (U 76/2013 rd) utifrån kommissionens förslag. De bedömningar om propositionens konsekvenser som ges nedan baserar sig delvis på skrivelsen. De har dock kompletterats med synpunkter om de kostnader som de nya bestämmelserna ger upphov, framförda av aktörer som bl.a. företräder tjänsteleverantörer, såsom banker och teleföretag, och med andra uppgifter som erhållits om ändringarnas konsekvenser i samband med beredningen. Det har också tagits hänsyn till att det slutliga direktivet avviker från kommissionens förslag i fråga om vissa detaljer.

4.2 Konsekvenser för konsumenter och andra betaltjänstanvändare

De nya bestämmelserna om betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster utökar konsumenternas och andra betaltjänstanvändares handlingsalternativ. De kan också leda till ökad konkurrens och den vägen sänka betalningskostnaderna för betaltjänstanvändarna. Det är dock svårt att uppskatta hur stor den penningmässiga nyttan blir för konsumenter och andra betaltjänstanvändare i Finland. De banker som är verksamma här har ansetts ha synnerligen långt utvecklade egna elektroniska kundtjänster, betalkort används i stor utsträckning och inom den elektroniska handeln i Finland är det redan nu möjligt att ordna nätbetalning på ett effektivt sätt också om det är frågan om betalning av inköp som nätbetalning direkt från kundens konto utan att kreditkort används. I detta skede är det även annars osäkert i vilken utsträckning och hur snabbt betalningsinitieringstjänsterna och kontoinformationstjänsterna kommer i allmänt bruk bland betaltjänstanvändare i Finland.

Betalningsinitieringstjänsterna och kontoinformationstjänsterna är förenade med säkerhetsrisker vid betalningen. Syftet med de nya bestämmelserna att motverka dem. Det närmare innehållet i bestämmelserna bl.a. när det gäller de kommunikationsstandarder som parterna ska

följa vid kontakter samt de säkerhetsåtgärder som krävs av tjänsteleverantörerna för att skydda betaltjänstanvändarnas personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter bestäms på basis av de tekniska standarder för tillsyn som utarbetas av Europeiska bankmyndigheten och fastställs av kommissionen. Säkerhetsriskernas storleksklass beror bl.a. på den sistnämnda närmare regleringen och på i vilken mån tillsynsmyndigheterna kan övervaka att de skyldigheter som ålagts tjänsteleverantörerna fullgörs. I detta skede är det svårt att bedöma hur stora säkerhetsriskerna på grund av de nya tjänsterna blir.

Begränsningen av undantagen från tillämpningsområdet i fråga om teleföretag, begränsade nätverk och handelsrepresentanter kan på det sätt kommissionen föreslagit bl.a. bidra till jämligare konkurrensförutsättningar mellan olika tjänsteleverantörer och till ett effektivare konsumentskydd. Det är dock enligt kommissionens åsikt inte möjligt att uppskatta vilka penningmässiga konsekvenser de får. Det att betaltjänstregleringen utsträcks till dessa tjänster kan å andra sidan också ha negativa konsekvenser. Det kan i vissa fall begränsa det nuvarande utbudet av tjänster och möjligheten att utveckla nya tjänster och den vägen minska handlingsalternativen för konsumenter och andra betaltjänstanvändare.

Den nytta som utvidgningen av direktivets internationella tillämpningsområde för med sig för konsumenter och andra betaltjänstanvändare i Finland kan antas bli rätt liten. Detta beror på att den finska betaltjänstlagen redan nu tillämpas i rätt stor omfattning i sådana situationer där det enligt det nya direktivet ska tillämpas. Med tanke på hela Europeiska ekonomiska samarbetsområdet är konsekvenserna mer betydande, och ändringarna har konsekvenser också i Finland. Utöver den nytta som förutspås i kommissionens konsekvensbedömning kan man å andra sidan anta att det faktum att bestämmelserna i direktivet inte överensstämmer med regleringen utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet samt med internationell praxis för betalning och valutakonvertering, i vissa fall kan försvaga våra egna tjänsteleverantörers möjligheter till samarbete med tjänsteleverantörer utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och möjligheter att förmedla betalningar i en valuta utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Detta hänger delvis samman med att det internationella tillämpningsområdet för bestämmelserna i direktivet när det gäller genomförande av betalningstransaktioner och ansvar utvidgades jämfört med kommissionens förslag när direktivet bereddes. Detta kan för sin del i vissa fall inverka negativt på den nuvarande servicenivån inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och även i Finland.

Det partiella förbudet mot att ta ut tillägg för betalningssätt som gäller betalningsmottagare, och som i praktiken bl.a. gäller betalkorten Visa och MasterCard för konsumenter, dvs. största delen av de inhemska betalningstransaktionerna med kort, innebär att handelsmännen försöker ta ut sina kostnader för godkännande av dessa betalningssätt av alla sina kunder, i stället för av kunden i fråga, i de priser för nyttigheter som dessa betalar. Regleringen är dock knuten till förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner, genom vilken förmedlingsavgifter mellan tjänsteleverantörer för dessa betalningstransaktioner med kort har begränsats, vilket för sin del indirekt sänker de avgifter som handelsmannens tjänsteleverantör tar ut av denne. En redogörelse för bestämmelserna i förordningen och dess konsekvenser ges i nämnda regeringsproposition RP 115/2015 rd. Så som konstaterats ovan har kommissionen gjort bedömningen att regleringen som helhet kommer att medföra betydande inbesparingar för handelsmännen. Dessa inbesparingar kan delvis komma konsumenterna till godo.

De ändringar som gäller betaltjänstanvändarens ansvar för obehörig användning av ett betalningsinstrument, i synnerhet det att maximibeloppet för ansvar som baserar sig på annat än avsiktligt eller grovt vårdslöst förfarande från betaltjänstanvändarens sida sänks från 150 euro till 50 euro, leder i enskilda fall till att betaltjänstanvändarens ansvar för obehöriga betalningstransaktioner blir lindrigare. Detta kan i princip också innebära att innehavare av betalningsinstrument börjar förhålla sig mer likgiltigt till sina skyldigheter när det gäller att ta hand om

betalningsinstrumentet och anmäla när det förlorats. Eftersom såväl 150 som 50 euro som maximibelopp leder till ett mycket lindrigt ansvar, när detta belopp jämförs med vad totalbeloppet av en ekonomisk förlust som förorsakats genom obehörig användning av betalningsinstrumentet vanligen är, kan betydelsen av ändringen ur denna synvinkel dock anses rätt liten.

Kraven att tjänsteleverantörerna ska använda stark kundautentisering och följa kommunikationsstandarder minskar riskerna för missbruk bl.a. ur konsumenternas synvinkel. Å andra sidan kan kraven göra betalning svårt eller vara överdimensionerade i olika betalningssituationer, såsom vid kontaktlös betalning och betalning av låga belopp, och kan därför försvåra utvecklandet av nya användbara betalningssätt. I och med kraven kan också användarna förväntas ha mer mångsidig informationsteknisk kompetens och utrustning än tidigare, och att använda den kan bli en hög tröskel för vissa kundgrupper. Eftersom det exakta innehållet i kraven på stark kundautentisering och undantagen från dem bestäms närmare på basis av de tekniska standarder för tillsyn som utarbetas av Europeiska bankmyndigheten och godkänns av kommissionen, är de tekniska standarderna för tillsyn av stor betydelse med tanke på utfallet av ovan beskrivna konsekvenser.

4.3 Konsekvenser för företag som är tjänsteleverantörer

En del av de konsekvenser som de föreslagna ändringarna har för företag som tjänsteleverantörer, såsom ökad konkurrens på betaltjänstmarknaden, har behandlats ovan.

De nya bestämmelserna om betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster förutsätter att banker och andra tjänsteleverantörer som förvaltar betalkonton tillåter initiering av en betalningstransaktion och lämnande av uppgifter om betalkonton via en annan tjänsteleverantör och att sistnämnda tjänsteleverantörer kan använda de autentiseringsförfaranden som de kontoförvaltande tjänsteleverantörerna tillhandahåller sina kunder. Också när betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster används ska det sörjas för skydd för konfidentialitet och integritet när det gäller personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter som används vid identifiering. Användningen av dessa tjänster ska även annars genomföras med iakttagande av de skyldigheter som närmare angivits för parterna i lagen. Av detta följer bl.a. att tjänsteleverantörernas datasystem behöver ändras. Det är i detta skede svårt att uppskatta vilka kostnader tjänsteleverantörerna förorsakas på grund av ändringar i datasystemen, eftersom de ändringar som behövs delvis är beroende av de tekniska standarder för tillsyn som kommissionen kommer att utfärda med stöd av direktivet. Enligt en preliminär uppskattning av Finansbranschens Centralförbund rf kommer bestämmelserna att förorsaka bankerna i Finland engångskostnader på minst 100—150 miljoner euro. Dessutom uppkommer underhålls- och utvecklingskostnader, som ännu inte kan uppskattas.

Också de ändringar som gäller teleföretag förutsätter ändringar i datasystemen, vilket leder till kostnader för teleföretagen. Enligt förslaget ska även teleföretags mervärdestjänster börja omfattas av tillämpningsområdet för lagstiftningen, med undantag för vissa i lagen närmare angivna betalningstransaktioner som i fråga om beloppet eller det sammalagda beloppet per användare och månad inte överskrider de maximibelopp som anges i lagen. Detta leder i praktiken till att det bl.a. behövs ett system för att följa hur gränsvärdena utfaller. Ändringarna är mycket vittgående, eftersom de också omfattar röstbaserade tjänster med tilläggsavgift på vilka bestämmelser om betaltjänster inte tidigare har tillämpats. Enligt en uppskattning av Tietoliikenteen ja tietotekniikan keskusliitto FiCom ry uppgick marknaden för röstbaserade tjänster med tilläggsavgift till ca 90 miljoner euro år 2016. Hur den föreslagna regleringen kommer att påverka röstbaserade tjänster med tilläggsavgift är i hög grad beroende av de undantag från skyldigheten att använda stark kundautentisering som ska anges i de tekniska standarderna för tillsyn. I varje händelse har kostnadsverkningarna på grund av de systemänd-

ringar som den nya lagstiftningen förutsätter inom telesektorn uppskattats till flera miljoner euro.

De lindringar som gäller betaltjänstanvändarens ansvar för obehörig användning av ett betalningsinstrument medför tilläggskostnader, som får bäras av utfärdarna av betalningsinstrumentet om instrumentet har använts på ett obehörigt sätt. Enligt en preliminär uppskattning av Finansbranschens Centralförbund rf kommer tilläggskostnaderna att uppgå till ca 5—8 miljoner euro per år.

Dessutom har Finansbranschens Centralförbund rf preliminärt uppskattat att ändringar i bl.a. avtalsvillkor, kundinformation, anvisningar, kommunikation, personalutbildning, behandling av kundklagomål och myndighetsrapportering kommer att förorsaka bankerna i Finland kostnader på ca 30—60 miljoner euro.

Vilka kostnader tjänsteleverantörerna förorsakas på grund av kravet på stark kundautentisering är beroende av vilket slag av stark kundautentisering som krävs och i vilka fall avvikelser från kravet kan göras. Kostnadsverkningarna av att följa kommunikationsstandarderna beror för sin del på standardernas innehåll. Eftersom alla ovannämnda kommer att definieras först i kommissionens tekniska standarder för tillsyn, är det svårt att uppskatta kostnaderna också till denna del. När standarderna preciserats kan de i varje fall ge anledning att ompröva de identifieringslösningar som används i Finland för närvarande. Kostnaderna för identifiering är inte heller enbart en engångsföreteelse, eftersom avsikten är att ändra standarderna för identifiering om det finns behov.

I Finland har bankerna i omfattande grad bjudit ut sina nätbankskoder till andra företag och offentligrättsliga samfund för att användas som identifieringsverktyg för de tjänster som dessa tillhandahåller. På tillhandahållande av sådana identifieringstjänster tillämpas lagen om stark autentisering och betrodda elektroniska tjänster (617/2009). Den definition av stark kundautentisering som föreslås i betaltjänstlagen, och i fråga om vilken kraven preciseras på basis av kommissionens tekniska standarder för tillsyn, sammanfaller inte med stark autentisering i ovannämnda lag. Det är t.ex. möjligt att kommissionens tekniska standarder för tillsyn tillåter en betaltjänstleverantör att vid identifiering av sin kund använda en metod som inte uppfyller de krav på stark autentisering som anges i bestämmelserna om identifieringstjänster. Å ena sidan kan denna skillnad och å andra sidan andra skillnader mellan bestämmelserna om betaltjänster och bestämmelserna om identifieringstjänster leda till att de lösningar som betaltjänstleverantörerna använder för att identifiera sina kunder skiljer sig från de identifieringsmetoder som används när identifieringstjänster tillhandahålls. De föreslagna ändringarna kan således ha indirekta konsekvenser också med tanke på marknaden för identifieringstjänster. Det är i detta skede ännu inte möjligt att närmare bedöma dessa konsekvenser.

4.4 Konsekvenser för myndigheterna

Finansinspektionen och konsumentombudsmannen ska även i framtiden övervaka att betaltjänstlagen efterlevs. Dessa myndigheter kan förorsakas extra arbete bl.a. på grund av att nya aktörer börjar omfattas av lagen och på grund av att lagens tillämpningsområde även annars breddas. Även vissa enskilda nya bestämmelser kan ge upphov till extra arbete. Den extra arbetsmängden är dock inte så stor att den kan antas kräva extra resurser hos Konkurrens- och konsumentverket. Hur mycket extra arbete de nya bestämmelser som beror på genomförandet av det nya betaltjänstdirektivet förorsakar Finansinspektionen totalt bedöms närmare i en regeringsproposition med förslag till lag om ändring av lagen om betalningsinstitut och till vissa lagar som har samband med den. Propositionen föredras av finansministeriet.

5 Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts i en av arbetsgrupp tillsatt av justitieministeriet. Företrädna i arbetsgruppen var förutom justitieministeriet även finansministeriet, kommunikationsministeriet, Finansinspektionen, Konkurrens- och konsumentverket, Finlands Näringsliv rf, Finansbranschens Centralförbund rf, Kuluttajaliitto—Konsumentförbundet ry, Företagarna i Finland rf samt Tietoliikenteen ja tietotekniikan keskusliitto FiCom ry. Arbetsgruppens betänkande blev klart i februari 2017 (justitieministeriets publikation 16/2017).

Betänkandet sändes på remiss till 33 myndigheter och organisationer. Det inkom totalt 21 utlåtanden. Ett sammandrag av utlåtandena har sammanställts (justitieministeriets publikation 42/2017).

Remissinstanserna ansåg i allmänhet att arbetsgruppens förslag överensstämmer med det nya betaltjänstdirektivet, men själva direktivet kritiserades dock i rätt hög grad. De av arbetsgruppens förslag som innehöll nationellt handlingsutrymme, såsom förslagen om lagstiftningens tillämpningsområde och tillägg för betalningssätt, understöddes i allmänhet. Remissinstanserna gjorde vissa anmärkningar och förslag till preciseringar beträffande lagförslagen och detaljerna i deras motiveringar.

Vid den fortsatta beredningen har arbetsgruppens förslag i någon mån ändrats och kompletterats. Det lagförslag som gäller ändring av betaltjänstlagen har kompletterats med 15 §, 17 a § 1 och 2 mom., 17 b § 1 och 2 mom., 22 § 1 mom., 26 § 1 mom. och 83 § 1 mom. I dem är det dock huvudsakligen fråga om lagtekniska ändringar och preciseringar. Motsvarande tillägg i det lagförslag som gäller ändring av konsumentskyddslagen är 7 kap. 1 § 4 mom. och 51 § 1 mom. samt 7 a kap. 33 § 1 mom. I övrigt har det endast gjorts mindre ändringar i lagförslagen. Motiveringarna till lagförslagen har bl.a. på grund av remissvaren bearbetats och kompletterats i vissa avseenden. Dessutom har konsekvensbedömningen kompletterats.

6 Samband med andra propositioner

Denna proposition gäller huvudsakligen genomförandet av bestämmelserna i avdelningarna III och IV i det nya betaltjänstdirektivet. En separat regeringsproposition till lag om ändring av lagen om betalningsinstitut och till vissa lagar som har samband med den som gäller genomförandet av direktivet i övrigt föredras av finansministeriet.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

1.1 Betaltjänstlagen

1 §. Tillämpningsområde. I paragrafens 2 mom. uppräknas de betaltjänster som omfattas av lagens tillämpningsområde. Dess 1—3 punkt och 5 punkt motsvarar den gällande lagen.

Ordalydelsen i momentets 4 punkt, som gäller mottagande av betalningstransaktioner för betalningsmottagarens räkning (acquiring), ändras för att motsvara den nya definitionen av denna betaltjänst i artikel 4.44 i direktivet. Tillämpningsområdet ska således omfatta accepterande eller behandling av betalningstransaktioner som grundar sig på ett avtal med betalningsmottagaren och som leder till överföring av medel till betalningsmottagaren. Tillämpningen av lagen på en sådan tjänst är inte beroende av huruvida betalningstransaktionen sker via ett betalningsinstrument eller på något annat sätt, utan definitionen är neutral i enlighet med skäl 10 i ingressen till direktivet.

I enlighet med direktivet föreskrivs det i momentets 6 och 7 punkt att också betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster är sådana betaltjänster som omfattas av lagens tillämpningsområde. Tjänsterna definieras i 8 § 9 och 10 punkten.

Till skillnad från gällande 6 punkt föreskrivs det inte längre separat i lagen om genomförande av betalningstransaktioner där betalarens samtycke ges med mobiltelefon, dator eller någon annan teleterminalutrustning eller utrustning för informationsteknik och där betalningen görs till operatören för systemet eller nätet för telekommunikation eller informationsteknik vilken endast fungerar som förmedlare av betalningstransaktionen mellan betaltjänstanvändaren och leverantören av nyttigheten. Utgångspunkten är i framtiden att de tjänster som teleföretagen erbjuder ska omfattas av lagens tillämpningsområde om det är fråga om någon av de betaltjänster som avses i förteckningen i momentet. Detta är fallet oberoende av om teleföretaget när det tillhandahåller betaltjänsten endast fungerar som förmedlare av betalningstransaktionen eller om det tillför ett medvärde i servicehelheten. Ändringen motsvarar den definition av betaltjänster som direktivet är tillämpligt på som finns i bilaga 1 till det nya betaltjänstdirektivet och i artikel 3 l i direktivet.

Å andra sidan ska sådana tjänster fortfarande inte betraktas som betaltjänst som stöder tillhandahållandet av betaltjänster och där den tekniska tjänsteleverantör som tillhandahåller tjänsterna inte kommer i besittning av de medel som ska överföras, om det inte är fråga om en betalningsinitieringstjänst eller en kontoinformationstjänst. Om detta föreskrivs det uttryckligen i artikel 3 j. Som exempel på tekniska stödtjänster nämns där behandling och lagring av uppgifter, förtroendeskapande tjänster och integritetsskydd, autentisering av uppgifter och enheter, tillhandahållande av nät för informationsteknik (IT) och kommunikationsnät samt tillhandahållande och underhåll av terminaler och utrustning för betaltjänster. Det är fråga om tjänster som stöder tillhandahållande av betaltjänster t.ex. när ett nätföretag endast tillhandahåller ett datanät för andra teleföretag och inte själv tillhandahåller betaltjänsterna.

Dessutom faller vissa mindre betalningstransaktioner som teleföretag tar ut av en användare i samband med sin fakturering för användningen av en kommunikationstjänst utanför tillämpningsområdet. Om detta föreskrivs det i 3 § 6 punkten.

2 §. Tjänster utanför tillämpningsområdet. Paragrafens 1 och 2 punkt motsvarar den gällande lagen.

Paragrafens 3 *punkt*, enligt vilken lagen inte ska tillämpas på betaltjänster som baseras på instrument som används inom ett begränsat nätverk eller annars i begränsad omfattning, ändras så att det motsvarar bestämmelserna i artikel 3 k i betaltjänstdirektivet. Enligt ingressen till direktivet har det undantag från tillämpningsområdet som gäller begränsade nätverk i artikel 3 k i det gamla direktivet getts en alltför vid tolkning, vilket inte motsvarat direktivets syfte. Motsvarande undantag i artikel 3 k i och ii i det nya direktivet har i någon mån inskränkts jämfört med tidigare. Å andra sidan innehåller artikel 3 k iii en helt ny begränsning av tillämpningsområdet. Paragrafens 3 punkt föreslås bli kompletterad med motsvarande sistnämnda bestämmelse.

Lagen ska enligt förslaget inte tillämpas på tjänster som baseras på sådana närmare definierade särskilda betalningsinstrument som kan användas endast i begränsad omfattning. Sådana är enligt *underpunkt a* för det första tjänster där betalningsinstrumenten kan användas för förvärv av nyttigheter endast i lokaler som instrumentets utfärdare använder eller med stöd av avtal som ingåtts direkt med utfärdaren inom ett begränsat nätverk av leverantörer av nyttigheter. Bestämmelsen i underpunkten motsvarar i övrigt den gällande lagen, men av ett begränsat nätverk krävs i enlighet med artikel 3 k i att det baseras på direkta avtal mellan betalningsinstrumentets utfärdare och leverantörer av nyttigheter. Som exempel på ett sådant fall nämns i ingressen till direktivet en detaljhandelskedja, där de berörda enheterna är direkt förbundna med varandra genom ett handelsavtal och som exempelvis vid försäljningsställena använder ett enda betalmärke, som vanligen också förekommer på betalningsinstrumentet. I ingressen konstateras det också uttryckligen att det inte bör vara möjligt att använda samma betalningsinstrument inom mer än ett begränsat nätverk.

Utanför lagens tillämpningsområde faller enligt *underpunkt b* också tjänster som baseras på sådana särskilda betalningsinstrument som kan användas endast för förvärv av ett mycket begränsat urval av nyttigheter, även om det inte skulle vara fråga om ett sådant begränsat nätverk av leverantörer av nyttigheter som avses i underpunkt a. Bestämmelsen motsvarar artikel 3 k ii i det nya direktivet och skiljer sig från den gällande lagen, där det bl.a. något vagare föreskrivs om betalningsinstrument som kan användas för förvärv av ”bestämda nyttigheter”. I direktivet eller i dess ingress ingår ingen närmare definition av när urvalet av sådana nyttigheter som kan förvärfvas med betalningsinstrument är mycket begränsat. I ingressen nämns endast som exempel ett fall där användningen av betalningsinstrumentet avgränsas till ett begränsat antal funktionellt sammankopplade varor eller tjänster oavsett försäljningsställets geografiska läge. Som typiska betalningsinstrument som omfattas av tillämpningsområdet för underpunkten kan man dock bl.a. nämna betalningsinstrument som används enbart för betalning av restaurangtjänster, likaså betalningsinstrument som används enbart för betalning av idrotts- och motions-tjänster. Detsamma gäller betalningsinstrument som används t.ex. enbart för betalning av hälsovårdstjänster, likaså resekort och andra betalningsinstrument som används enbart för betalning av trafik-tjänster. Sådana betalningsinstrument kan alltså falla utanför lagens tillämpningsområde, även om nätverket av leverantörer av nyttigheter är omfattande.

I ingressen till direktivet konstateras det allmänt att undantagna från direktivets tillämpningsområde kan vara t.ex. affärskort, bränslekort, medlemskort, kollektivtrafikskort, parkeringsbiljetter och rabattkuponger för måltider. I fråga om betalningsinstrument av typen betalkuponger i pappersform — t.ex. lunchsedlar samt sedlar som är avsedda för inköp av idrotts- och kulturtjänster — är det dessutom skäl att notera att de med stöd av 3 § 2 mom. faller utanför lagens tillämpningsområde (se även RP 169/2009 rd s. 31). Å andra sidan konstateras det i ingressen till direktivet att när ett betalningsinstrument för särskilda ändamål utvecklas till att bli ett allmänt instrument, faller det inte längre utanför direktivets tillämpningsområde. Enligt ingressen är det inte fråga om betalningsinstrument som används i ett begränsat nätverk enbart på den grunden att instrumentet kan användas för inköp i affärer hos sälj företag som är upp-

tagna i en förteckning, eftersom sådana instrument typiskt sett är utformade för ett nätverk av tjänstleverantörer som växer kontinuerligt.

I sista hand blir det domstolen eller tillsynsmyndigheten som i varje enskilt fall får ta ställning till om det är fråga om ett sådant begränsat nätverk eller ett så begränsat urval av nyttigheter att tjänsten faller utanför lagens tillämpningsområde.

Enligt den nya bestämmelsen i *underpunkt c* ska lagen inte heller tillämpas på tjänster som baseras på särskilda betalningsinstrument, om betalningsinstrument som tillhandahålls på begäran av ett företag eller ett offentligt samfund eller en offentlig inrättning och som är giltiga i endast en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet regleras av särskilda sociala eller skattemässiga skäl för förvärv av vissa nyttigheter från leverantörer som har ett avtal med utfärdaren. Bestämmelsen motsvarar artikel 3 k iii. Sådan reglering baserad på särskilda sociala eller skattemässiga skäl som avses i bestämmelsen kan i enlighet med direktivet vara reglering av en nationell eller regional offentlig myndighet.

Bestämmelsen i underpunkt c kan bl.a. gälla sådana betalningsinstrument som används för tillhandahållande av personalförmåner och som regleras av särskilda skattemässiga skäl. Bestämmelsen kan vara av betydelse också om man t.ex. vid tillhandahållande av social- och hälsvårdstjänster tar i bruk särskilt reglerade betalningsinstrument för förvärv av tjänster hos privata tjänstleverantörer. Det beror på respektive specialreglering för och respektive avtal om ett betalningsinstrument huruvida tjänsten faller utanför lagens tillämpningsområde med stöd av denna underpunkt. I sista hand får domstolen eller tillsynsmyndigheten ta ställning till detta.

3 §. Betalningstransaktioner utanför tillämpningsområdet. Paragrafens *1 punkt* ändras så att endast sådana situationer faller utanför tillämpningsområdet där en handelsrepresentant eller en annan motsvarande representant handlar endast på betalarens eller betalningsmottagarens vägnar. Utanför lagens tillämpningsområde faller även i fortsättningen t.ex. försäljning av tillstånd som olika myndigheter kräver, så att tillståndet säljs av ett ombud, som redovisar avgifterna till respektive myndighet (se även RP 169/2009 rd s. 31). Sådana situationer där det ombud som förmedlar avgiften handlar på såväl betalarens som betalningsmottagarens vägnar faller däremot inom lagens tillämpningsområde. Sådana ombud är t.ex. elektroniska handelsplatser, som sammanför köparen och säljaren samtidigt som de förmedlar betalningen för nyttigheten från köparen till säljaren. Detta motsvarar regleringen i artikel 3 b i det nya betaltjänstdirektivet.

Paragrafens *5 punkt* kompletteras så att utanför tillämpningsområdet lämnas såväl betalningstransaktioner mellan företag som hör till samma koncern, om den som förmedlar betaltjänsten hör till samma grupp som de, som tillhörande tjänster. Detta motsvarar artikel 3 n i det nya betaltjänstdirektivet. När det gäller vad som avses med grupp hänvisas till 5 § 8 punkten i lagen om betalningsinstitut (297/2010).

I paragrafens *6 punkt* undantas vissa mindre betalningstransaktioner där ett teleföretag fungerar som förmedlare av betalningen från lagens tillämpningsområde. Denna begränsning motsvarar artikel 3 l i det nya betaltjänstdirektivet, där det är fråga om betalningstransaktioner som förmedlas av leverantörer av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster. Med teleföretag avses enligt informationssamhällsbalken (917/2014) ett företag som tillhandahåller nättjänster eller kommunikationstjänster. Definitionen av kommunikationsnät i informationssamhällsbalken motsvarar definitionen i artikel 4.41 i det nya betaltjänstdirektivet och definitionen av kommunikationstjänst för sin del definitionen i artikel 4.42 i det nya betaltjänstdirektivet.

Utanför lagens tillämpningsområde faller vissa närmare definierade betalningstransaktioner till ett belopp av högst 50 euro som ett teleföretag tar ut av en användare i samband med sin fakturering för användningen av en kommunikationstjänst. Utanför lagens tillämpningsområde faller enligt *underpunkt a* betalningstransaktioner som håller sig innanför gränsen och gäller inköp av digitalt innehåll eller röstbaserade tjänster. Med digitalt innehåll avses enligt artikel 4.43 i det nya betaltjänstdirektivet nyttigheter som framställs och tillhandahålls i digital form, vars användning eller konsumtion är begränsad till en teknisk anordning och som inte på något sätt innefattar användning eller konsumtion av fysiska varor eller tjänster.

Utanför lagens tillämpningsområde faller enligt *underpunkt b* också betalningstransaktioner som håller sig inom gränsen på 50 euro och som genomförs från eller via elektronisk utrustning inom ramen för välgörenhet eller för inköp av rese-, parkering-, inträdes- eller andra likande biljetter. Det sistnämnda motsvarar skäl 16 i ingressen till direktivet där transporter, nöjen, bilparkering och inträde till lokaler ges som exempel på vad de biljetter som avses i direktivet kan användas till. Undantaget ska dock inte omfatta situationer där det är fråga om betalning för fysiska varor.

För att de betalningstransaktioner som avses i 6 punkten ska falla utanför lagens tillämpningsområde krävs det dessutom att deras sammanlagda belopp per månad håller sig inom det i lagen föreskrivna maximibeloppet per månad, dvs. högst 300 euro i månaden per användare. Denna gräns tillämpas oberoende av om betalningstransaktionerna faktureras i efterskott eller betalas till teleföretaget i förskott, såsom uttryckligen framgår av första och andra strecksatserna i artikel 3 1.

I övrigt motsvarar paragrafen den gällande lagen.

4 §. *Undantag från informationsskyldigheten som följer av tjänsteleverantörens etableringsort och betalningstransaktionens valuta.* I paragrafen och senare i 5 § föreskrivs det om vissa begränsningar i tillämpningen av betaltjänstlagen i fråga om sådana betalningstransaktioner som har anknytning till länder utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Dessa begränsningar är av betydelse endast när finsk lag överhuvudtaget blir tillämplig. Sistnämnda lagvalsfråga avgörs enligt tillämpliga allmänna regler för internationell privaträtt.

Enligt gällande *1 mom.* i den aktuella paragrafen gäller bestämmelserna i 12 § 5 och 7 punkten och 18 § om lämnande av uppgifter om genomförandetid och avgifter inte betalningstransaktioner 1) där betalarens eller betalningsmottagarens tjänsteleverantör är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, eller 2) som genomförs i en annan valuta än euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Enligt paragrafens 3 mom. gäller bestämmelserna på motsvarande sätt 16, 17 och 22 § till den del det där föreskrivs om lämnande av uppgifter enligt 12 § 5 och 7 punkten. Eftersom det genom lagen 1057/2016 fogats ett nytt 2 mom. till 12 §, finns de bestämmelser om informationsskyldighet som avses före 2 mom. numera i 12 § 1 mom. 5 och 7 punkten.

Utgångspunkten, vilken följer av artikel 2.1 i direktivet, är att direktivet är tillämpligt på betalningstransaktioner som tillhandahålls inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Av de närmare bestämmelserna i artikel 2.2, 2.3 och 2.4 om tillämpning av avdelningarna III och IV följer att direktivets bestämmelser om informationsskyldighet samt rättigheter och skyldigheter med avseende på tillhandahållande och användning av betaltjänster ska tillämpas i sin helhet på betalningstransaktioner som genomförs i valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, om såväl betalarens som betalningsmottagarens tjänsteleverantör eller den ende tjänsteleverantören i en betalningstransaktion är etablerad inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (artikel 2.2). Med tjänsteleverantör ska i detta sammanhang förstås den tjänsteleverantör för betalaren eller betalningsmottagaren som är ansvarig för det egentliga genomfö-

randet av betalningstransaktionen och t.ex. inte en leverantör av betalningsinitieringstjänster som anlitas enbart för initiering av betalningstransaktionen. När en betalningstransaktion genomförs i en valuta som inte är valuta i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller när endast en av tjänsteleverantörerna är etablerad inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, tillämpas avdelningarna III och IV i direktivet på de delar av betalningstransaktionen som genomförs inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, med undantag för vissa bestämmelser som uppräknas separat (artikel 2.3 och 2.4).

Även i den aktuella paragrafens 1 mom. 1 punkten avses en situation där den tjänsteleverantör för betalaren eller betalningsmottagaren som deltar i det egentliga genomförandet av betalningstransaktionen är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, och vid tillämpningen av punkten saknar det betydelse t.ex. var en leverantör av betalningsinitieringstjänster som anlitas enbart för initiering av betalningstransaktionen är etablerad. Paragrafen uppfyller på så sätt det krav som följer av artikel 2.2 om att direktivets bestämmelser om informationsskyldighet ska tillämpas i sin helhet om vardera tjänsteleverantören som deltar i betalningstransaktionen är etablerad inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och betalningstransaktionen är i valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Av artikel 2.3 och 2.4 i direktivet följer att artiklarna 45.1 b, 52.2 e och 56 a inte tillämpas i situationer då en betalningstransaktion genomförs i en valuta som inte är valuta i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller då endast en av betaltjänstleverantörerna är etablerad inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. De ovan relaterade bestämmelser som i den aktuella paragrafen undantagits från tillämpningsområdet motsvarar bestämmelserna i direktivet till den del det i dem föreskrivs om lämnande av uppgifter om genomförandetid för betaltjänster. Tillämpningen av dessa bestämmelser kan också i fortsättningen uteslutas på de grunder som anges i paragrafens 1 mom. 1 och 2 punkt och som hänför sig till valuta och etableringsort för den tjänsteleverantör som deltar i genomförandet av betalningstransaktionen. I artikel 2.3 och 2.4 i direktivet nämns däremot inte bestämmelser om lämnande av uppgifter om avgifter, vilket innebär att tillämpningen av dem i fortsättningen inte kan uteslutas på samma sätt som för närvarande. På dessa grunder föreslås det att de hänvisningar och omnämnanden som hänför sig till lämnande av uppgifter om avgifter stryks i paragrafens 1 mom.

Paragrafens 2 mom., där det för närvarande finns kompletterande bestämmelser om informationsskyldigheten i samband med avgifter, ersätts med den begränsning som anges i artikel 2.3 och 2.4 enligt vilken informationsskyldigheten i fråga om avgifter i de fall som avses i 1 mom. inte utsträcker sig till sådana delar av en betalningstransaktion som genomförs utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Även om det i någon mån finns rum för tolkning när det gäller det närmare innehållet i den begränsning som anges i direktivet, har bestämmelsen ansetts behövlig för att trygga att sådana betaltjänster som har anknytning till stater utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet kan tillhandahållas i nuvarande omfattning också i framtiden. Den lagstiftning som ska iakttas och den praxis som ska tillämpas utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet i fråga om avgifter kan avvika avsevärt från vår lagstiftning och praxis, vilket försvårar verksamheten för tjänsteleverantörer som är etablerade här, om skyldigheten att informera om avgifter som tas ut av användaren utsträcks också till sådana delar av en betalningstransaktion som genomförs utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

På motsvarande sätt som i den senare meningen i det gällande momentet ska tjänsteleverantören dock i ett sådant fall — förutom att tjänsteleverantören alltid ska informera om avgifter i fråga om delar av en betalningstransaktion som genomförs inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet — informera betaltjänstanvändaren om att även andra avgifter än de som tjänsteleverantören ska lämna uppgift om kan tas ut av betaltjänstanvändaren.

5 §. *Övriga begränsningar som följer av tjänsteleverantörens etableringsort och betalningstransaktionens valuta.* Enligt paragrafens gällande 1 mom. ska lagens 39, 45—48, 64, 65, 67, 70, 79, 80 och 88 § inte tillämpas på en betalningstransaktion 1) där betalarens eller betalningsmottagarens tjänsteleverantör är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, eller 2) som genomförs i någon annan valuta än euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Grunderna för uteslutning motsvarar grunderna i 4 § 1 mom. och deras förhållande till artikel 2.2, 2.3 och 2.4 har behandlats i motiveringen till 4 §.

Av de bestämmelser i betaltjänstlagen som nämns i momentet för närvarande kan endast tillämpningen av 45 §, som gäller genomförande av betalningstransaktioner till fullt belopp, och 47 §, som gäller genomförandetid som ska iakttas av betalarens tjänsteleverantör, i fortsättningen uteslutas på samma sätt som för närvarande på de alternativa grunder som anges i såväl 1 som 2 punkten i momentet. Dessa bestämmelser motsvarar artikel 81 och artikel 83.3, som faller utanför direktivets tillämpningsområde i de situationer som avses i såväl artikel 2.3 som 2.4. Det föreslås att momentet ändras i enlighet med detta.

En del av de bestämmelser i betaltjänstlagen som för närvarande nämns i 1 mom. eller en del av motsvarande bestämmelser som föreslås kan dock i fortsättningen lämnas utanför lagens tillämpningsområde på den grunden att betalarens eller betalningsmottagarens tjänsteleverantör som är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet deltar i genomförandet av betalningstransaktionen, men inte på basis av betalningstransaktionens valuta. Sådana är 46 §, som gäller avgifter för genomförande av betalningstransaktioner, 64 § 1, 3 och 4 mom., 65 och 67 § samt 74 § 1 mom., som gäller tjänsteleverantörens ansvar samt 79 och 80 §, som gäller återbetalning till den del de motsvarar artikel 62.2 och 62.4 samt artiklarna 76, 77, 89 och 92, som undantas från tillämpningen av direktivet i de fall som avses i artikel 2.4 men inte i de fall som avses i artikel 2.3. Det föreslås att det föreskrivs om detta i 2 mom. Ett undantag utgör 74 § 1 mom. om det är fråga om en sådan situation som avses i 64 § 2 mom., dvs. ansvarsfrågor i samband med anlitan av en betalningsinitieringstjänst. Om dessa föreskrivs det i artikel 90, som inte har lämnats utanför direktivets tillämpningsområde på ovannämnt sätt. I praktiken innebär det sistnämnda att när leverantören av betalningsinitieringstjänster och den kontoförvaltande tjänsteleverantören är etablerade inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, tillämpas på ansvarsfördelningen mellan dem vad som föreskrivs i 64 § 2 mom. och 74 §, även om betalningsmottagarens tjänsteleverantör skulle vara etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Betalningstjänstlagens 48 § om överföringstid som ska iakttas av betalningsmottagarens tjänsteleverantör, vilken för närvarande nämns i paragrafens 1 mom., kan i fortsättningen lämnas utanför lagens tillämpningsområde på den grunden att betalningstransaktionen genomförs i någon annan valuta än euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, men inte på basis av tjänsteleverantörens etableringsort. Detsamma gäller 52 §, där det föreskrivs om kontantinsättning på betalkonto och som redan enligt gällande 2 mom. i den föreliggande paragrafen har lämnats utanför lagens tillämpningsområde i sådana situationer. Dessa bestämmelser motsvarar artiklarna 83.3 och 85, som faller utanför direktivets tillämpningsområde i de situationer som avses i artikel 2.3 men inte i de situationer som avses i 2.4. Däremot ska 49 §, som gäller genomförandetid som ska iakttas av betalningsmottagarens tjänsteleverantör, och 51 §, som gäller valuteringsdag, vilka i gällande 2 mom. i den aktuella paragrafen har lämnats utanför tillämpningsområdet utgående från den grund som gäller betalningstransaktionens valuta, i fortsättningen tillämpas oberoende av betalningstransaktionens valuta. Dessa motsvarar bestämmelserna i artikel 87, vilka inte undantagits från tillämpningen av direktivet i de situationer som avses i artikel 2.3 i direktivet. Det nya 2 mom. som föreslås i 49 § ger å andra sidan rätt att avtala om en längre genomförandetid vid sådan valutakonvertering i samband med valutor utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som avses i artikel 87.2 i direktivet.

I paragrafens nya 3 mom. föreslås det på dessa grunder begränsningar i tillämpningsområde baserade på betalningstransaktionens valuta. Begränsningarna motsvarar delvis gällande 2 mom.

8 §. Definitioner. I 6 punkten föreslås en precisering i ordalydelsen för att definitionen av girering exaktare ska motsvara definitionen i artikel 4.24 i det nya betaltjänstdirektivet. Definitionen av girering ändras inte i sak.

I 9 punkten definieras en sådan betaltjänst som anges i 1 § 1 mom. 6 punkten, dvs. en betalningsinitieringstjänst. Med detta avses en tjänst där tjänsteleverantören på begäran av betaltjänstanvändaren initierar ett betalningsuppdrag som gäller ett betalkonto hos en annan tjänsteleverantör. Definitionen motsvarar artikel 4.15 i det nya betaltjänstdirektivet. Som det sägs i ingressen till direktivet (skäl 27) kan sådana tjänster användas t.ex. inom e-handeln då en leverantör av betalningsinitieringstjänster initierar ett betalningsuppdrag som gäller en girering genom att använda köparens betalkonto på dennes vägnar och genast efter det kan förmedla information till säljaren om initieringen, varvid säljaren för sin del kan göra sin egen prestation, såsom att leverera varan till köparen. Bestämmelser om betalarens rätt att initiera en betalningstransaktion via en leverantör av betalningsinitieringstjänster tas in i en ny 38 a §. Utöver det föreslås det flera bestämmelser om betalningsinitieringstjänster i lagen, bl.a. om informationsskyldighet, tjänsteleverantörens ansvar och vissa andra frågor.

I 10 punkten definieras den kontoinformationstjänst som avses i 1 § 1 mom. 7 punkten som en tjänst där tjänsteleverantören via ett datanät tillhandahåller sammanställd information om betalkonton som betaltjänstanvändaren har hos en annan tjänsteleverantör eller hos flera andra tjänsteleverantörer. Antalet betalkonton hos en annan tjänsteleverantör kan vara ett eller flera. Det är också möjligt att den kontoförvaltande tjänsteleverantören tillhandahåller sammanställd information i form av en kontoinformationstjänst å ena sidan om de betalkonton tjänsteleverantören själv förvaltar och å andra sidan om betalkonton som en eller flera andra tjänsteleverantörer förvaltar. Definitionen motsvarar artikel 4.16 i det nya betaltjänstdirektivet. Materiella bestämmelser om kontoinformationstjänster finns i 8 a kap.

Paragrafens 11—23 punkt motsvarar i sak 9—21 punkten i den gällande paragrafen.

I 24 punkten definieras stark kundautentisering i enlighet med artikel 4.30 i det nya betaltjänstdirektivet. Med stark kundautentisering avses elektronisk identifiering av betaltjänstanvändaren där autentiseringsuppgifternas konfidentialitet skyddas och där det används ett förfarande som grundar sig på minst två i punkten nämnda tre alternativ som är fristående från varandra. Dessa alternativ är kunskap, dvs. något som bara betaltjänstanvändaren vet (underpunkt a), innehav, dvs. något som bara betaltjänstanvändaren har (underpunkt b) samt en unik egenskap hos betaltjänstanvändaren (underpunkt c).

I underpunkt a avses t.ex. ett lösenord som användaren blir tvungen att ge i samband med sitt användanamn. I underpunkt b avses för sin del ett identifieringsverktyg. Med hjälp av den information som identifieringsverktyget innehåller kan användaridentiteten fastställas. Exempel på ett sådant är smartkort, mobiltelefoner försedda med vissa SIM-kort eller en applikation för identitetsverifiering som är installerad på användarens mobila enhet. I underpunkt c avses i praktiken en biometrisk egenskap hos användaren, såsom fingeravtryck, ansiktets form eller ögats regnbågshinna.

Bestämmelser om tjänsteleverantörens skyldighet att använda stark kundautentisering tas in i den föreslagna 85 b §. Enligt dess 4 mom. ska den starka kundautentiseringen uppfylla de närmare krav som anges i kommissionens tekniska standarder för tillsyn som utfärdas med stöd av artikel 98 i betaltjänstdirektivet. Eftersom den definition av stark kundautentisering

enligt direktivet som föreslås i lagen är förhållandevis allmän till sin natur, innebär det i praktiken att den närmare innebörden av sådan stark kundautentisering som förutsätts i lagen i väsentlig grad bestäms utifrån nämnda tekniska standarder för tillsyn som kommissionen kommer att utfärda i framtiden.

Definitionen av ”stark kundautentisering” i betaltjänstlagen och betaltjänstdirektivet är självständig i förhållande till definitionen av ”stark autentisering”, som finns i lagen om stark autentisering och betrodda elektroniska tjänster. Begreppet ”stark kundautentisering” i betaltjänstdirektivet är också självständigt i förhållande till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (*eIDAS-förordningen*). I definitionen av stark autentisering i 2 § 1 mom. 1 punkten i lagen om stark autentisering och betrodda elektroniska tjänster hänvisas till tillitsnivån väsentlig eller tillitsnivån hög i artikel 8 i eIDAS-förordningen.

I vilken mån stark kundautentisering enligt en lag kan uppfylla kraven på stark kundautentisering också enligt en annan lag beror bl.a. på ovannämnda tekniska standarder för tillsyn som kommissionen kommer att utfärda. Även om lagen om stark autentisering och betrodda elektroniska tjänster inte tillämpas på en sammanslutning som använder en egen metod för identifiering av egna kunder i samband med egna tjänster, och lagarnas tillämpningsområden således skiljer sig från varandra, har det sagda betydelse bl.a. därför att bankernas nätbankskoder i Finland i stor utsträckning har använts förutom för identifiering av bankernas egna kunder också som ett sådant identifieringsverktyg som avses i lagen om stark autentisering och betrodda elektroniska tjänster för identifiering i andra tjänster.

I 25 punkten definieras personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter i enlighet med artikel 4.31 i det nya betaltjänstdirektivet som personliga funktioner som tjänsteleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren för autentiseringsändamål. Det är i typfallet fråga om identifieringsverktyg som används för sådan stark kundautentisering som avses ovan, men begreppet är mer allmänt, vilket kan vara av betydelse t.ex. när stark kundautentisering inte krävs.

Ordalydelsen ”betaltjänsteleverantören tillhandahåller”, som överensstämmer med direktivet, ska förstås i vid bemärkelse så att definitionen av personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter inbegriper t.ex. betaltjänstanvändarens biometiska egenskaper, om tjänsteleverantören och betaltjänstanvändaren har kommit överens om att de används för autentiseringsändamål.

Vid personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter kan det samtidigt vara fråga om ett sådant betalningsinstrument som avses i paragrafens 11 punkt, om de enligt vad som avtalats används för betalningsuppdrag.

I 26 punkten definieras känsliga betalningsuppgifter i överensstämmelse med artikel 4.32 i det nya betaltjänstdirektivet. Sådana är förutom personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter även andra betalningsuppgifter som kan användas för bedrägerier. Som sådana betraktas dock inte kontoinnehavarens namn och kontonumret. Definitionen används i lagens 38 a §, enligt vilken leverantörer av betalningsinitieringstjänster inte får lagra känsliga betalningsuppgifter som tillhör betaltjänstanvändaren, och i 82 b §, enligt vilken leverantörer av kontoinformationstjänster inte får begära känsliga betalningsuppgifter som är kopplade till betalkontona. I direktivet föreskrivs det uttryckligen i fråga om funktioner hos leverantörer av betalningsinitieringstjänster och leverantörer av kontoinformationstjänster att kontoinnehavarens namn och kontonumret inte är känsliga betalningsuppgifter.

I övrigt ändras paragrafen inte.

9 §. Allmän bestämmelse om information och underrättelser. Ordalydelsen i 1 mom. förtydligas i fråga om vilket språk som ska användas. Ordalydelsen motsvarar till denna del ordalydelsen i 1 mom. i den föreslagna 86 a § 1 mom. I sak förändras momentet inte.

12 §. Information om betaltjänster och betalkonton. Paragrafen gäller förhandsinformation om ramavtal och, på grund av de hänvisningsbestämmelser som finns senare i kapitlet, till vissa delar också om avtal som avser enstaka betalningstransaktioner. I paragrafens 1 mom. görs det vissa ändringar som beror på det nya direktivet.

Momentets 2 och 3 punkt kompletteras så att den skyldighet att ge information om en unik identifikationskod och annan motsvarande information samt skyldigheten att ge information om givande och återkallande av samtycke också ska lämpa sig för situationer där betalaren använder en betalningsinitieringstjänst. Ändringarna baserar sig på artikel 45.1 a samt artikel 52.2 b och c i det nya betaltjänstdirektivet.

I 11 punkten föreslås det en ny bestämmelse, som gäller skyldighet att ge förhandsinformation om kortbaserade betalningsinstrument med co-badging. För klarhetens skull föreskrivs det i enlighet med artikel 52.2 g i direktivet att tjänsteleverantören i sådana situationer ska ge information om de rättigheter som anges i artikel 8 i förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner. Förordningen nämns i lagens 1 § 2 mom. I sådana situationer som avses i artikel 8.2 i förordningen ska tjänsteleverantören ge konsumenten tydlig och objektiv information om tillgängliga betalmärken och deras egenskaper, inbegripet deras funktionalitet, kostnad och säkerhet. Med betalmärken avses enligt artikel 2.30 i förordningen varje namn, term, tecken eller symbol, oavsett om dessa är materiella eller digitala, eller kombination av dessa som kan ange inom vilken betalningsordning för kontokort de kortbaserade betalningstransaktionerna genomförs. Med co-badging avses enligt artikel 2.31 i förordningen inbegripande av två eller flera betalmärken eller betalningsapplikationer som tillhör samma betalmärke på samma kortbaserade betalningsinstrument. Artikel 4.47 och 4.48 i direktivet innehåller motsvarande definitioner i sak.

I övrigt motsvarar momentet den gällande lagen.

14 §. Information om förebyggande åtgärder, ansvarsfrågor och rättsmedel. I 2 punkten föreskrivs det i enlighet med artikel 52.5 b i det nya betaltjänstdirektivet att förhandsinformationen om ramavtalet också ska ges i form av en redogörelse för ett säkert förfarande genom vilken tjänsteleverantören underrättar betaltjänstanvändaren om hot som hänför sig till bedräglig verksamhet eller ett säkerhetshot. Det är fråga om att varna användaren bl.a. i sådana situationer då någon genom bedrägliga meddelanden — ofta genom att ge sig ut för att vara tjänsteleverantören — försöker få betaltjänstanvändaren att överlämna sina personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter till avsändaren. I enlighet med direktivet handlar punkten om att underrätta om misstänkt eller faktiskt bedrägeri. I övrigt motsvarar paragrafen i sak den gällande paragrafen. Endast punkternas numrering ändras delvis.

15 §. Information om villkoren för ändring och uppsägning av ramavtal. I paragrafens 1 punkt föreslås det motsvarande språkliga precisering som i den materiella bestämmelse i 30 § 2 mom., som gäller avtalsvillkor. Orsakerna till ändringen behandlas i motiveringen till 30 §.

17 a §. Dokument med avgiftsinformation samt ordlista. Endast lagtekniska ändringar görs i paragrafens 1 och 2 mom.

17 b §. Specifikation av avgifter. Ordalydelsen i 1 mom. ändras för att bättre motsvara 5.1 andra stycket i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/92/EU om jämförbarhet för avgifter som avser betalkonto, byte av betalkonto och tillgång till betalkonto med grundlägg-

gande funktioner. Enligt det stycket ska redovisningen av avgifter på konsumentens begäran tillhandahållas på papper. Samtidigt ändras ordalydelsen i momentet så att det motsvarar betaltjänstlagens begrepp i fråga om information på ett varaktigt sätt som avses i 8 § 22 punkten. Också vissa lagtekniska ändringar görs i momentet och i 2 mom.

19 §. *Information som ska ges betalaren om en genomförd betalningstransaktion.* Paragrafens 3 mom. kompletteras med en bestämmelse enligt vilken betalaren kan kräva att den information som avses i 1 mom. ska ges regelbundet och på avtalat sätt med iakttagande av vad som föreskrivs i 2 mom. Denna rätt ska nämnas i ramavtalet. Av 26 § följer att informationen ska ges avgiftsfritt.

Hänvisningen till 2 mom. innebär att information inte ens när betalaren framställer ett krav enligt 3 mom. får ges mer sällan än månatligen. Hänvisningen innebär vidare att man kan avtala om hur informationen ska ges i samma omfattning som det överhuvudtaget enligt 2 mom. kan avtalas om saken i ramavtalet. Om det inte avtalats om hur informationen ska ges, ska den tillhandahållas skriftligen eller på något annat varaktigt sätt.

Betalarens rätt i detta fall gäller inte situationer där det redan i enlighet med 2 mom. har avtalats om att informationen ska ges på ett bestämt sätt och på vissa tider. Detta kan grunda sig t.ex. på ett ursprungligt villkor i ramavtalet eller på ett krav enligt 3 mom. som betalaren framställt tidigare.

Genom denna ändring genomförs artikel 57.2 i det nya betaltjänstdirektivet.

22 §. *Förhandsinformation om avtal som avser enstaka betalningstransaktioner.* Hänvisningen i 1 mom. till 12 § 2, 5 och 7 punkten korrigeras till 12 § 1 mom. 2, 5 och 7 punkten, eftersom det genom lagen 1057/2016 har fogats ett nytt 2 mom. till 12 §.

25 a §. *Förhandsinformation om separata avtal som avser initiering av betalningsuppdrag.* I paragrafen föreslås bestämmelser i enlighet med artiklarna 44 och 45 i det nya betaltjänstdirektivet. Artiklarna gäller informationsskyldighet för leverantörer av betalningsinitieringstjänster.

Bestämmelserna i paragrafen gäller separata avtal om initiering av ett betalningsuppdrag mellan betalaren och leverantören av betalningsinitieringstjänster. Tillämpningen av bestämmelserna i paragrafen påverkas däremot inte av om själva betalningstransaktionen står utanför ett ramavtal eller om den — vilket är det vanliga — omfattas av ett ramavtal mellan betalaren och den kontoförvaltande tjänsteleverantören. Detta motsvarar direktivets syfte, även om bestämmelserna om saken finns i kapitel 2 i avdelning III i direktivet. Enligt artikel 43 gäller det kapitlet enstaka betalningstransaktioner som inte omfattas av ett ramavtal.

På informationsskyldigheten för en leverantör av betalningsinitieringstjänster tillämpas enligt 1 mom. för det första vad som i 22 § föreskrivs om förhandsinformation om avtal som avser enstaka betalningstransaktioner. I allmänhet ska det alltså ges information åtminstone om den unika identifikationskod som behövs för att initiera betalningsuppdraget eller motsvarande information, den maximala tiden inom vilken en betalningsinitieringstjänst ska genomföras samt avgifter som ska betalas till leverantören av betalningsinitieringstjänster. Eventuellt ska också annan information ges på det sätt som föreskrivs i 22 §. Bestämmelserna i 22 § ska iakttas också när det gäller hur informationen ges och tidpunkten för detta. Bestämmelserna i momentet motsvarar bestämmelserna i artikel 44 samt i artikel 45.1 och 45.3 i fråga om leverantörer av betalningsinitieringstjänster.

Utgångspunkten i lagen är att var och en tjänsteleverantör i allmänhet ska ge den information som ingår i tjänsteleverantörens informationsskyldighet i fråga om sina egna tjänster. Detta motsvarar direktivet där saken uttryckligen nämns i vissa artiklar (artikel 44.1 samt artiklarna 48 och 49). Informationsskyldigheten för leverantören av betalningsinitieringstjänster gäller således i allmänhet inte t.ex. sådana avgifter som den kontoförvaltande tjänsteleverantören tar ut av betalaren, utan i fråga om dem är det den kontoförvaltande tjänsteleverantören som är informationsskyldig. Informationsskyldigheten för den kontoförvaltande tjänsteleverantören gäller för sin del normalt inte omständigheter som hänför sig till avtalsförhållandet mellan leverantören av betalningsinitieringstjänster och betalaren. Förutom bestämmelserna i betaltjänstlagen gäller det å andra sidan att beakta bl.a. bestämmelserna i 2 kap. i konsumentskyddslagen vilka förbjuder lämnande av vilseledande information. Det kan vara fråga om vilseledning t.ex. om tjänsteleverantören lämnar information om sina egna avgifter på ett sådant sätt att konsumenten får uppfattningen att det är fråga om det sammanlagda beloppet av alla avgifter som tas ut för betalningstransaktionen, även om konsumenten utöver detta måste betala avgifter som andra tjänsteleverantörer tar ut.

I 2 mom. föreskrivs det att leverantören av betalningsinitieringstjänster dessutom innan ett betalningsuppdrag initieras ska ge betalaren den information som avses i 11 § 1—3 och 5 punkten om sig själv och den myndighet som övervakar verksamheten. Denna information ska, i likhet med den information som avses i 12 § 2, 5 och 7 punkten, alltid ges oberoende av t.ex. sådana särskilda förutsättningar som enligt 22 § gäller skyldighet att ge övrig information som avses i 11—15 §. På sättet att lämna information och tidpunkten för det tillämpas bestämmelserna i 22 §. Bestämmelserna i momentet motsvarar artikel 44 i fråga om leverantörer av betalningsinitieringstjänster samt artikel 45.2.

25 b §. *Information som ska ges efter initieringen av ett betalningsuppdrag.* I paragrafen föreslås det bestämmelser i överensstämmelse med artikel 46 och 47 i det nya betaltjänstdirektivet om vilken information leverantören av betalningsinitieringstjänster ska ge efter initieringen av ett betalningsuppdrag. Även om också dessa bestämmelser i direktivet finns i avdelning III, kapitel 2, som gäller enstaka betalningstransaktioner som inte omfattas av ett ramavtal, föreslås det i enlighet med direktivets uppenbara syfte att bestämmelserna i paragrafen ska gälla alla situationer där leverantören av betalningsinitieringstjänster har initierat ett betalningsuppdrag. På en leverantör av betalningsinitieringstjänster som enbart initierar betalningstransaktionen genom att på betalarens begäran överföra betalningsuppdraget till en annan tjänsteleverantör, tillämpas däremot inte t.ex. bestämmelserna om information som ska ges efter mottagandet av ett betalningsuppdrag eller bestämmelserna om information som ska ges om en genomförd betalningstransaktion.

Enligt 1 mom. 1 punkten ska leverantören av betalningsinitieringstjänster omedelbart efter initieringen av ett betalningsuppdrag tillhandahålla betalaren information om att betalningsuppdraget initierats eller göra denna information tillgänglig för betalaren. Enligt 2 punkten ska leverantören också tillhandahålla information som gör det möjligt att identifiera betalningstransaktionen och enligt 3 punkten tillhandahålla information som ska överföras i samband med betalningstransaktionen. Med det sistnämnda avses samma information som i lagens 20 § 1 mom. 2 punkt och 24 § 1 mom. 2 punkt. Enligt 4 punkten ska betalaren ges information om betalningstransaktionens belopp. Enligt 5 punkten ska betalares ges information om beloppet av de avgifter som leverantören av betalningsinitieringstjänster tar ut av betalaren samt, om möjligt, en specifiering av avgifterna.

Enligt 2 mom. ska betalningsmottagaren på motsvarande sätt ges den information som avses i 1 mom. i fråga om denne samt, om möjligt, även information som gör det möjligt för betalningsmottagaren att identifiera betalaren. Vanligen gäller informationsskyldigheten gentemot betalningsmottagaren utöver information som ges för att identifiera betalaren också informat-

ion som avses i 1 mom. 1—4 mom. Den informationsskyldighet som gäller avgifter i 1 mom. 5 punkten är däremot vanligen inte tillämplig, eftersom leverantören av betalningsinitierings-tjänster tar ut avgifterna av betalaren och inte av betalningsmottagaren.

Genom bestämmelserna i 1 och 2 mom. genomförs artikel 46 i direktivet.

Enligt 3 mom. ska leverantören av betalningsinitieringstjänster göra information genom vilken betalningstransaktionen kan identifieras tillgänglig för den tjänsteleverantör som förvaltar betalkontot. Genom momentet genomförs artikel 47, enligt vilken leverantören av betalningsinitieringstjänster ska göra referensen för betalningstransaktionen tillgänglig för betalarens kontoförvaltande tjänsteleverantör.

26 §. Avgifter för information och för korrigeringsåtgärder och förebyggande åtgärder. I paragrafens 1 mom. görs en lagteknisk ändring på grund av de ändringar som föreslås i 68 §.

28 §. Valutakonvertering. Paragrafen kompletteras på det sätt som förutsätts i artikel 59.2 i det nya direktivet så att också när valutakonvertering erbjuds innan betalningstransaktionen initieras i en bankautomat, ska betalaren före initieringen informeras om avgifterna för konverteringen och om den växelkurs som tillämpas. Med bankautomat avses i enlighet med allmänspråket en automat som upprätthålls också av någon annan tjänsteleverantör än en bank. Det kan t.ex. vara fråga om automater för uttag av kontanter eller automater för gireringar. I övrigt ändras paragrafen inte.

För klarhetens skull bör det konstateras att betaltjänstlagens allmänna bestämmelser om informationsskyldighet tillämpas också på betaltjänster som erbjuds i bankautomater, oberoende av vilket slag av automat det är fråga om. Betaltjänstlagens tillämpningsområde är i detta avseende mer omfattande än direktivets, vars artikel 3 led o när det gäller kontantuttag i s.k. självständiga bankautomater endast kräver att kunden informeras om uttagsavgifter enligt artiklarna 45, 48, 49 och 59 före och efter betalningstransaktionen.

29 §. Extra avgifter eller nedsättning vid användning av betalningsinstrument. I 3 mom. föreslås det en ny bestämmelse enligt vilken betalaren inte behöver betala sådana avgifter som han eller hon inte underrättats om innan betalningstransaktionen initieras. Genom bestämmelsen genomförs artikel 60.3 i det nya betaltjänstdirektivet. Även om det i direktivet förutsätts att avgifternas fullständiga belopp ska tillkännages för att betalaren ska bli skyldig att betala dem, ska direktivet tolkas så att delvis underlåtelse att informera om avgifter är av betydelse endast i fråga om de avgifter som inte tillkännagetts. Det är å andra sidan beroende av avtalsrättens regler huruvida betalaren är skyldig att betala ens sådana avgifter som betalaren underrättats om innan betalningstransaktionen initieras.

I övrigt motsvarar paragrafen den gällande lagen.

30 §. Ändring av ramavtal på tjänsteleverantörens initiativ. Genom paragrafen genomförs artikel 54.1 i direktivet. Bestämmelsen motsvarar i huvudsak gällande 30 §. Frågor som hänförs till ändring av ramavtal regleras inte på ett uttömmande sätt i paragrafen, utan utöver specialbestämmelserna i paragrafen blir bl.a. allmänna avtalsrättsliga regler och principer tillämpliga på normalt sätt.

För att direktivet ska genomföras på behörigt sätt kompletteras 1 mom. så att betaltjänstanvändaren, när tjänsteleverantören föreslår ändringar i ramavtalet, antingen kan godkänna ändringarna eller motsätta sig dem före den dag ändringarna föreslås träda i kraft. I sak innebär tillägget ingen förändring jämfört med nuläget. Även för närvarande är utgångspunkten att avtalet är bindande för parterna, och om betaltjänstanvändaren motsätter sig de ändringar som tjänste-

leverantören föreslår förblir ramavtalet i kraft enligt vad som tidigare avtalats, utom om tjänsteleverantören utövar sin rätt enligt 35 § att säga upp avtalet eller om betaltjänstanvändaren önskar säga upp avtalet i enlighet med vad som föreskrivs i 34 §.

Enligt det föreslagna 2 mom. ska ändringar i de situationer som avses i momentet träda i kraft, om inte betaltjänstanvändaren motsätter sig ändringarna före den dag ändringarna föreslås träda i kraft. Ordalydelsen ändras på finska. I sak innebär bestämmelsen ingen ändring jämfört med nuläget, men den gällande formuleringen på finska ger rum för tolkning. I momentet föreslås ytterligare ett omnämnande av att betalningstjänstanvändaren vid ändringar har rätt att säga upp ramavtalet med omedelbar verkan eller från en senare tidpunkt som infaller före den dag då ändringarna föreslås träda i kraft. Uppsägningen ska vara avgiftsfri för betaltjänstanvändaren, såsom annars vid uppsägning.

38 a §. Användning av betalningsinitieringstjänster. Paragrafen föreslås få grundläggande bestämmelser om betalningsinitieringstjänster. Genom dem genomförs i huvudsak artikel 66 och delvis artikel 97.5 i det nya betaltjänstdirektivet. I paragrafen föreskrivs det om betalarens rätt att initiera en betalningstransaktion via en leverantör av betalningsinitieringstjänster och om de centrala skyldigheter i anslutning till detta som gäller för leverantören av betalningsinitieringstjänster och den tjänsteleverantör som förvaltar betalkontot.

Rättigheterna och skyldigheterna i paragrafen baserar sig direkt på lag och är inte beroende av förekomsten av ett avtal om användning av betalningsinitieringstjänster mellan leverantören av betalningsinitieringstjänster och den kontoförvaltande tjänsteleverantören. Detta framgår uttryckligen av artikel 66.5 i direktivet. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören kan vid avsaknad av ett avtal mellan parterna inte heller ta ut avgifter av leverantören av betalningsinitieringstjänster för fullgörande av dessa sina skyldigheter som direkt baserar sig på lag. Å andra sidan är det klart att den i direktivet och i den aktuella paragrafen avsedda skyldigheten för den kontoförvaltande tjänsteleverantören att tillåta initiering av en betalningstransaktion via en leverantör av betalningsinitieringstjänster endast gäller sådana leverantörer av betalningsinitieringstjänster som har en i direktivet angiven rätt att tillhandahålla betalningsinitieringstjänster inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Enligt 1 mom. gäller betalarens rätt att initiera en betalningstransaktion via en leverantör av betalningsinitieringstjänster sådana situationer där betalkontot är tillgängligt också via ett datanät. Bestämmelsen motsvarar artikel 66.1 i direktivet, enligt vilken rätten inte ska gälla när betalkontot inte är tillgängligt online.

I momentet föreskrivs det dessutom i enlighet med artikel 97.5 i direktivet om rätten för leverantören av betalningsinitieringstjänster att utnyttja de förfaranden för stark kundautentisering som den kontoförvaltande tjänsteleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren. Bestämmelser om skyldigheten att använda stark kundautentisering tas in i 85 b § i enlighet med artikel 97.1, 97.2, 97.3 och 97.4 i direktivet. Leverantören av betalningsinitieringstjänster har rätt att utnyttja det identifieringsförfarande som den kontoförvaltande tjänsteleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren oberoende av om det är fråga om den kontoförvaltande tjänsteleverantörens eget identifieringsförfarande eller t.ex. ett förfarande som denne skaffar av en sådan leverantör av identifieringstjänster som avses i lagen om stark autentisering och betrodda elektroniska tjänster.

För klarhetens skull bör det framhåvas att det vid initiering av en sådan betalningstransaktion som anges i momentet via en sådan leverantör av betalningsinitieringstjänster som i enlighet med lag utnyttjar ett förfarande för stark kundautentisering som den kontoförvaltande tjänsteleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren, aldrig är fråga om överlåtelse enligt 62 § 1 mom. i betaltjänstlagen av ett betalningsinstrument till någon som inte är behörig att an-

vända det eller om något annat förfarande som avses i det momentet. Till användning av betalningsinitieringstjänster i enlighet med betaltjänstlagen hör på det sätt som presenteras nedan en skyldighet för leverantören av betalningsinitieringstjänster att skydda betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter och avhålla sig från att lagra dem. Vid sådan användning är det inte heller fråga om sådan överlåtelse av identifieringsverktyget till någon annan eller om något annat sådant förfarande som avses i 27 § 1 mom. i lagen om stark autentisering och betrodda elektroniska tjänster. Detta är av betydelse, om den identifieringsmetod som den kontoförvaltande tjänsteleverantören tillhandahåller sin kund används också som ett identifieringsverktyg enligt sistnämnda lag för andra tjänster.

I 2 och 3 mom. föreskrivs det om centrala skyldigheter för leverantören av betalningsinitieringstjänster. De hänför sig bl.a. till identifiering och behandling av uppgifter som betalningsinitieringstjänsten får. Genom bestämmelserna genomförs artikel 66.3, med undantag för led d som gäller skyldigheter i fråga om sättet att kommunicera, om vilka föreskrivs i 85 c §.

Enligt 2 mom. 1 punkten ska leverantören av betalningsinitieringstjänster identifiera sig gentemot den kontoförvaltande tjänsteleverantören varje gång en betalningstransaktion initieras via leverantören av betalningsinitieringstjänster. Genom bestämmelsen genomförs delvis artikel 66.3 d i direktivet. Bestämmelser om en skyldighet för leverantören av betalningsinitieringstjänster att ge betalaren information om sig själv tas in i 25 a §.

Enligt 2 mom. 2 punkten ska leverantören av betalningsinitieringstjänster se till att betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter inte är tillgängliga för andra än betaltjänstanvändaren och utgivaren av de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna. Genom denna bestämmelse genomförs artikel 66.3 b i direktivet. Skyldigheten i fråga innehåller ett krav som särskilt nämns i direktivet, dvs. att leverantören av betalningsinitieringstjänster ska använda säkra kanaler för att överföra personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter. Det i direktivet nämnda kravet att de kanaler som används för överföring ska vara effektiva följer redan av tjänsteleverantörens avtalsskyldigheter gentemot betaltjänstanvändaren. Personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter definieras i 8 § 25 punkten.

Enligt 2 mom. 3 punkten ska leverantörer av betalningsinitieringstjänster se till att övrig information om betaltjänstanvändaren som erhållits vid tillhandahållandet av betalningsinitieringstjänsten lämnas endast till betalningsmottagaren och endast med betaltjänstanvändarens uttryckliga samtycke. Genom bestämmelsen genomförs artikel 66.3 c i direktivet.

Enligt 3 mom. 1 punkten får leverantörer av betalningsinitieringstjänster i enlighet med artikel 66.3 a i direktivet inte inneha betalarens medel i samband med tillhandahållandet av tjänsten. Om en leverantör av betalningsinitieringstjänster tillhandahåller en sådan annan betaltjänst till vilken innehav av betaltjänstanvändarens medel är knuten, blir bestämmelser som gäller denna andra betaltjänst tillämpliga.

Enligt 3 mom. 2 punkten får leverantörer av betalningsinitieringstjänster inte lagra känsliga betalningsuppgifter som tillhör betaltjänstanvändaren. Genom bestämmelsen genomförs artikel 66.3 e i direktivet. En definition av känsliga betalningsuppgifter finns i 8 § 26 punkten.

Enligt 3 mom. 3 punkten får leverantörer av betalningsinitieringstjänster inte använda, ha tillgång till eller lagra uppgifter för andra ändamål än för att tillhandahålla en betalningsinitieringstjänst på det sätt som betalaren uttryckligen begärt. När en leverantör av betalningsinitieringstjänster t.ex. använder ett betalkonto på betalarens vägnar, får leverantören inte ha tillgång till uppgifter för andra ändamål än för att tillhandahålla den betalningsinitieringstjänst som betalaren uttryckligen begärt, och inte be betaltjänstanvändaren om andra uppgifter än sådana som behövs för betalningsinitieringstjänsten. Uppgifter som behövs är t.ex. om det be-

talkonto som betalaren anvisat har tillräcklig täckning för att betalningstransaktionen ska kunna genomföras, medan närmare saldo på kontot eller uppgift om eventuella andra betal-konton som betalaren har inte är sådana uppgifter som leverantören av betalningsinitierings-tjänster får använda, ha tillgång till eller lagra. Genom punkten genomförs artikel 66.3 f och g i direktivet.

Enligt 3 mom. 4 punkten får leverantörer av betalningsinitieringstjänster inte ändra beloppet eller andra inslag i betalningstransaktionen, t.ex. betalningsmottagare. Genom bestämmelsen genomförs artikel 66.3 h i direktivet. Bestämmelsen kan i vissa fall ha en självständig betydelse, även om det i lagens 45 § allmänt föreskrivs om tjänsteleverantörers skyldighet att genomföra en transaktion till fullt belopp och även om förbudet även annars i allmänhet kan anses bero på avtalsskyldigheterna för leverantörer av betalningsinitieringstjänster.

I 4 mom. föreskrivs det om skyldigheterna för en kontoförvaltande tjänsteleverantör när betalaren, som använder betalningsinitieringstjänsten för att initiera en betalningstransaktion, har gett sitt uttryckliga samtycke till att betalningstransaktionen genomförs i enlighet med 38 §. Genom bestämmelserna i momentet genomförs artikel 66.2 och 66.4, med undantag av bestämmelsen om skyldigheten att kommunicera säkert i led a. Bestämmelser om det sistnämnda tas in i 85 c §.

Enligt 4 mom. 1 punkten ska den kontoförvaltande tjänsteleverantören omedelbart efter att betalningsuppdraget mottagits tillhandahålla leverantören av betalningsinitieringstjänster all information om initieringen av betalningstransaktionen eller hålla den tillgänglig för denne. Dessutom ska det ges all information om genomförandet av betalningstransaktionen som är tillgänglig för den kontoförvaltande tjänsteleverantören. Punkten motsvarar artikel 66.4 b i direktivet.

I 4 mom. 2 punkten föreskrivs det om en skyldighet för den kontoförvaltande tjänsteleverantören att behandla betalningsuppdrag som överförts via en leverantör av betalningsinitierings-tjänster och betalningsuppdrag som betalaren överfört direkt på ett jämlikt sätt. Kravet på jämlik behandling gäller enligt den uttryckliga bestämmelse som tas in i lagen i synnerhet genomförandet, prioritering och avgifter. Genom bestämmelsen genomförs den skyldighet att behandla betalningsuppdrag på ett jämlikt sätt som finns i artikel 66.4 c, utom om objektiva skäl ger anledning att handla på annat sätt.

I 5 mom. föreskrivs det om situationer då den kontoförvaltande tjänsteleverantören får neka en leverantör av betalningsinitieringstjänster tillgång till ett betalkonto. Detta ska kunna visas, dvs. enligt den formulering som använts i direktivet ska det finnas vederbörligen styrkta skäl rörande icke auktoriserad eller bedräglig tillgång till betalkontot av leverantören av betalningsinitieringstjänster. I direktivet nämns som uttryckliga exempel icke auktoriserad eller bedräglig initiering av en betalningstransaktion. Betalaren ska informeras om nekad tillgång på det sätt som avtalats mellan den kontoförvaltande tjänsteleverantören och betalaren, om inte tillhandahållandet av sådan information hindras av grundade säkerhetsskäl eller förbjuds på något annat ställe i lag. Informationen ska, om möjligt, ges redan innan tillgång nekas och senast direkt därefter. Tillgång ska medges när skälen för att neka tillgång inte längre föreligger. Genom bestämmelserna genomförs artikel 68.5 när det gäller betalningsinitieringstjänster.

39 §. Tidpunkten för mottagande av betalningsuppdrag. I 1 mom. tas det in en bestämmelse enligt artikel 78.1 andra stycket i det nya betaltjänstdirektivet om att betalarens konto inte får debiteras innan betalningsuppdraget har tagits emot.

I övrigt ändras inte paragrafens bestämmelser om tidpunkten för mottagande av betalningsuppdrag i olika situationer. Som det sagts ovan får betalaren på vissa villkor initiera en betal-

ningstransaktion via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. Med betalarens tjänsteleverantör avses då i den föreliggande paragrafen även i fortsättningen den tjänsteleverantör som förvaltar betalarens betalkonto och som deltar i det egentliga genomförandet av betalningstransaktionen, inte den leverantör av betalningsinitieringstjänster som anlitas bara för att initiera betalningstransaktionen. Detsamma gäller även andra sådana bestämmelser i lagen där det — med iakttagande av samma skrivsätt som i bestämmelserna i direktivet — föreskrivs endast om betalarens tjänsteleverantör men där man av bestämmelsernas syfte kan sluta sig till att med denna fortfarande avses den tjänsteleverantör som deltar i det egentliga genomförandet av betalningstransaktionen och inte leverantören av betalningsinitieringstjänster.

40 §. Återkallelse av betalningsuppdrag. Paragrafens 3 mom. kompletteras med bestämmelser som gäller återkallelse av betalningsuppdrag när betalaren använder betalningsinitieringstjänster. Det ska i ett sådant fall inte vara möjligt att återkalla betalningsuppdraget efter det att samtycke till att betalningsuppdraget initieras har getts till leverantören av betalningsinitieringstjänster. Genom bestämmelsen genomförs artikel 80.2 i direktivet.

Paragrafens 4 mom. ändras för sin del så att ett betalningsuppdrag får återkallas efter den tidpunkt som avses i 1—3 mom. endast om betaltjänstanvändaren och tjänsteleverantörerna i fråga avtalar om detta. När en betalningsinitieringstjänst används får betaltjänstanvändaren även efter det att samtycke getts avtala med leverantören av betalningsinitieringstjänsten om återkallelse, om den kontoförvaltande tjänsteleverantören ännu inte tagit emot betalningsuppdraget. Om den kontoförvaltande tjänsteleverantören har tagit emot uppdraget, ska det avtalas om återkallelse även med denne. Av de ändringar som föreslås i 3 mom. följer dessutom att betalningsmottagarens samtycke måste fås i vardera fallet. Genom momentet genomförs artikel 80.5 i det nya betaltjänstdirektivet till den del den avviker från bestämmelserna i det gamla direktivet.

42 §. Underrättelse om vägran att genomföra betalningsuppdrag eller initiera betalningstransaktioner. Paragrafens rubrik samt 1 och 3 mom. ändras så att bestämmelserna i paragrafen också gäller en situation då en leverantör av betalningsinitieringstjänster vägrar att initiera en betalningstransaktion. På så sätt fås bestämmelserna i paragrafen att motsvara artikel 79.1 i det nya betaltjänstdirektivet. I övrigt motsvarar paragrafen den gällande lagen.

46 §. Avgifter för genomförande av betalningstransaktioner. Det föreslås att den gällande paragrafens huvudregel tas in i 1 mom. Enligt den ansvarar betalaren och betalningsmottagaren för de avgifter som deras respektive tjänsteleverantör tar ut för genomförande av betalningstransaktioner. Bestämmelsen motsvarar artikel 62.2 i det nya betaltjänstdirektivet. Till skillnad från den gällande paragrafen och det gamla direktivet tillåter det nya direktivet inte att man avviker från denna fördelning av ansvaret för avgifterna på den grunden att konvertering av valuta ingår i betalningstransaktionen. Å andra sidan följer av 5 § att den nu aktuella paragrafen inte tillämpas, om betalarens eller betalningsmottagarens tjänsteleverantör som är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet deltar i genomförandet av betalningstransaktionen. Denna avgränsning baserar sig på artikel 2.4 och artikel 62.2 i direktivet.

Enligt paragrafens nya 2 mom. får betalningsmottagaren inte ta ut avgift för användning av sådana betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter mellan tjänsteleverantörerna regleras i kapitel II i förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner. Förbudet gäller användning av betalningsinstrument som sker inom ramen för en sådan fyrparts-betalningsordning för kontokort som avses i förordningen, dvs. med tanke på den betalningsordning för kontokort som används för närvarande att betalningsmottagaren inte får ta ut avgift för användning av de vanligaste betalkorten bland konsumenter (t.ex. Visa och MasterCard). Betalningsmottagaren får inte ta ut avgift heller när betalningen sker som Sepa-girering eller -direktdebitering. Genom momentet genomförs artikel 62.4 i direktivet.

46 a §. Betalningstransaktioner där beloppet inte är känt. I de föreslagna 46 a och 46 b § tas det in de specialbestämmelser om täckning för betalningstransaktioner som förutsätts i det nya direktivet. Dessa bestämmelser avskiljs genom en mellanrubrik från kapitlets allmänna bestämmelser om initiering och genomförande av betalningstransaktioner. I anslutning till detta läggs det till en ny mellanrubrik också i början av kapitlet före 38 §.

Genom den föreslagna 46 a § genomförs artikel 75 i direktivet. I paragrafen föreskrivs det om kortbaserade betalningstransaktioner som initieras av eller via betalningsmottagaren och där det exakta beloppet inte är känt vid tidpunkten då betalaren ger sitt samtycke till genomförandet av betalningstransaktionen. För närvarande används sådana t.ex. vid obemannade bensinstationer, vid biluthyrning och i hotell. Enligt 1 mom. kan betalarens tjänsteleverantör i sådana fall spärra medel på betalarens betalkonto endast om betalaren har gett sitt samtycke med angivande av det exakta belopp som ska spärras.

Enligt 2 mom. ska betalarens tjänsteleverantör frigöra de spärrade medlen på betalarens betalkonto utan onödigt dröjsmål efter mottagandet av information om betalningstransaktionens exakta belopp till den del de spärrade medlen överskrider det exakta beloppet. De spärrade medlen ska i sin helhet frigöras senast omedelbart efter att betalningsuppdraget har tagits emot. Enligt ordalydelsen i direktivet ska de spärrade medlen frigöras i sin helhet redan innan betalningsuppdraget tagits emot, om det exakta beloppet är känt, men detta kan inte anses vara direktivets syfte, eftersom avsikten med att spärra medel då kunde urvattnas helt.

46 b §. Bekräftelse av tillgängliga medel som behövs för genomförande av en kortbaserad betalningstransaktion. I paragrafen föreslås bestämmelser om bekräftelse av tillgängliga medel. Genom bestämmelserna genomförs artikel 65 i det nya betaltjänstdirektivet. I paragrafen föreskrivs det om rätt för den tjänsteleverantör som utfärdar kortbaserade betalningsinstrument att be en kontoförvaltande tjänsteleverantör bekräfta om det belopp som behövs för genomförande av en kortbaserad betalningstransaktion är tillgängligt på betalarens betalkonto. Det är fråga om situationer då den som utfärdar betalningsinstrumentet är någon annan än betalarens kontoförvaltande tjänsteleverantör. Paragrafen gäller t.ex. inte spärrning av medel som görs när det är fråga om ett betalkonto som den som utfärdar betalningsinstrumentet förvaltar själv.

Betaltjänstdirektivet innehåller ingen definition av kortbaserad betalningstransaktion eller kortbaserat betalningsinstrument, men vägledning kan fås av definitionerna i artikel 2 i förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner. I artikel 2.7 i den förordningen definieras kortbaserad betalningstransaktion som en tjänst som grundas på infrastruktur och affärsregler för en betalningsordning för kontokort för att göra en betalningstransaktion med hjälp av utrustning eller programvara för kort, telekommunikation, digital teknik eller informationsteknik om detta leder till en debetkorts- eller kreditkortstransaktion. Enligt definitionen ingår i de kortbaserade betalningstransaktionerna inte transaktioner som grundar sig på andra typer av betaltjänster. Enligt artikel 2.20 i förordningen avses med kortbaserat betalningsinstrument ett betalningsinstrument, inklusive kort, mobiltelefoner, datorer eller annan teknisk anordning som innehåller en lämplig betalningsapplikation som gör det möjligt för betalaren att initiera en kortbaserad betalningstransaktion som inte är en betalning eller en autogirering enligt definitionen i artikel 2 i Sepa-förordningen. Det är klart, vilket också framgår av artikel 2.2 i förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner, att utgivare av betalningsinstrument anses vara en betaltjänstleverantör som ingår avtal med en betalare om att tillhandahålla ett betalningsinstrument för att initiera och bearbeta kortbaserade betalningstransaktioner, och inte t.ex. en tillverkare av en mobiltelefon eller någon annan teknisk anordning.

I 1 mom. föreskrivs det om på vilka villkor en tjänsteleverantör som utfärdar kortbaserade betalningsinstrument kan be en kontoförvaltande tjänsteleverantör bekräfta om det belopp som

behövs för genomförande av en kortbaserad betalningstransaktion är tillgängligt på betalarens betalkonto. Enligt *1 punkten* i momentet är ett villkor för att begära bekräftelse för det första att betalaren lämnat ett uttryckligt samtycke till att tjänsteleverantören får begära bekräftelse. Enligt *2 punkten* får bekräftelse begäras när betalaren har initierat en betalningstransaktion med användning av ett kortbaserat betalningsinstrument som utfärdats av tjänsteleverantören. I *3 punkten* krävs det dessutom att tjänsteleverantören identifierar sig gentemot den kontoförvaltande tjänsteleverantören före varje begäran om bekräftelse. Genom bestämmelserna genomförs artikel 65.2, med undantag för led c som gäller tjänsteleverantörernas skyldigheter i fråga om sättet att kommunicera, om vilka föreskrivs i 85 c §.

I *2 mom.* föreskrivs det om skyldighet för den kontoförvaltande tjänsteleverantören att ge bekräftelse omedelbart, om de villkor som anges i momentet uppfylls. Enligt *1 punkten* i momentet ska betalarens betalkonto vara tillgängligt via ett datanät vid tidpunkten för begäran. Enligt *2 punkten* i momentet ska betalaren dessutom på förhand uttryckligen ha samtyckt till att den kontoförvaltande tjänsteleverantören besvarar en begäran från en viss tjänsteleverantör om att få en bekräftelse av tillgängliga medel på betalarens betalkonto. Betalaren ska ge den kontoförvaltande tjänsteleverantören sitt samtycke innan den första begäran om bekräftelse framförs. Med bekräftelse avses att den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska besvara en begäran från en tjänsteleverantör som utfärdar kortbaserade betalningsinstrument i form av ett ”ja” eller ”nej” och inte i form av ett kontoutdrag. Genom momentet genomförs artikel 65.1 och delvis artikel 65.3 i direktivet.

Enligt *3 mom.* får den kontoförvaltande tjänsteleverantören inte i samband med bekräftelsen spärra medel på betalarens betalkonto. Enligt momentet ska den kontoförvaltande tjänsteleverantören dessutom på betalarens begäran meddela betalaren identiteten på den tjänsteleverantör som utfärdar kortbaserade betalningsinstrument och den bekräftelse om tillgängliga medel som getts. Genom bestämmelserna genomförs artikel 65.4 och 65.5 i direktivet.

Enligt *4 mom.* får bekräftelsen inte lagras eller användas för andra syften än för genomförande av den kortbaserade betalningstransaktionen. Genom bestämmelsen genomförs delvis artikel 65.3 i direktivet.

Enligt artikel 65.6 är artikeln inte tillämplig på betalningstransaktioner som initieras genom kortbaserade betalningsinstrument där elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i det s.k. e-penningdirektivet (2009/110/EG) lagras. På det sätt som framgår av 8 § i betaltjänstlagen tillämpas lagens bestämmelser om medel i allmänhet också på elektroniska pengar, vilka har definierats i 5 § 6 a-punkten i lagen om betalningsinstitut på motsvarande sätt som i ovan nämnda direktiv. Det att den aktuella regleringen inte ska tillämpas på elektroniska pengar har dock ansetts så självklart att det inte föreslås någon uttrycklig bestämmelse om saken.

49 §. *Genomförandetid som ska iakttas av betalningsmottagarens tjänsteleverantör.* Paragrafens *1 mom.* motsvarar gällande paragraf.

Enligt den nya bestämmelsen i *2 mom.* ska de bestämmelser om genomförandetid i *1 mom.* som är förpliktande för betalningsmottagarens tjänsteleverantör dock inte tillämpas, om betalningsmottagarens tjänsteleverantör vid betalningstransaktionen gör en valutakonvertering där åtminstone en av valutorna är en annan valuta än valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Tillämpningsundantaget gäller således t.ex. betalningstransaktioner där betalningsmottagarens tjänsteleverantör gör en valutakonvertering från amerikansk dollar till euro eller tvärtom eller en konvertering mellan valutan i två stater utanför Europa. Däremot tillämpas bestämmelserna i *1 mom.* på normalt sätt t.ex. när betalningsmottagarens tjänsteleverantör gör en valutakonvertering endast mellan euro och svenska kronor eller mellan svenska kronor och danska kronor. Om betalningsmottagarens tjänsteleverantör inte gör någon

valutakonvertering alls vid betalningstransaktionen, är bestämmelserna i 1 mom. tillämpliga oberoende av vilka valutakonverteringar som betalarens tjänstleverantör eventuellt gör vid betalningstransaktionen.

Det undantag som hänför sig till utvidgningen av paragrafens tillämpningsområde, i enlighet med de ändringar som föreslås i 5 §, också till andra avgifter än avgifter i euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, baserar sig på artikel 87.2 i det nya betaltjänstdirektivet. Såsom det uttryckligen konstateras i direktivet tillämpas bestämmelserna i paragrafen också när samma tjänstleverantör är tjänstleverantör för både betalaren och betalningsmottagaren.

53 §. Skyldigheter som gäller betalningsinstrument. Bestämmelsen i 1 mom., som gäller en skyldighet för innehavaren av ett betalningsinstrument att vidta åtgärder för att skydda betalningsinstrumentet inklusive dess identifieringsuppgifter, preciseras i enlighet med artikel 69.2 i det nya betaltjänstdirektivet så att det i stället för betalningsinstrumentet inklusive dess identifieringsuppgifter föreskrivs om betalningsinstrumentet och tillhörande personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter. Personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter definieras i 8 § 25 punkten.

I momentet föreslås det dessutom en ny bestämmelse enligt vilken villkoren för beviljande och användning av betalningsinstrumentet inte får vara ogrundade, oskäligen eller diskriminerande. Genom denna bestämmelse genomförs artikel 69.1 a i det nya betaltjänstdirektivet. Redan för närvarande är t.ex. oskäligen avtalsvillkor förbjudna i enlighet med 36 § i lagen om rättshandlingar på förmögenhetsrättens område (228/1929), bestämmelserna i 3 och 4 kap. i konsumentskyddslagen (38/1978), 15 kap. 3 § i kreditinstitutslagen (610/2014) och 33 § i lagen om betalningsinstitut.

Enligt skäl 69 i ingressen till direktivet bör de villkor eller andra skyldigheter som tjänstleverantörerna ålägger betaltjänstanvändarna när det gäller att hålla personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter säkra inte vara formulerade så att de hindrar betaltjänstanvändarna från att utnyttja tjänster som tillhandahålls av andra betaltjänstleverantörer. Sådana tjänster kan bl.a. vara betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster. De villkor som avser att hålla personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter säkra får enligt nämnda skäl i ingressen inte heller innehålla några bestämmelser som gör det svårare att använda betaltjänster från andra betaltjänstleverantörer som är auktoriserade eller registrerade enligt direktivet. Enligt skäl 72 i ingressen till direktivet bör dessutom sådana avtalsbestämmelser och avtalsvillkor betraktas som ogiltiga som för tillhandahållandet och användningen av ett betalningsinstrument innebär att bevisbördan ökar för konsumenten eller minskar för utgivaren.

Paragrafens 2 och 3 mom. motsvarar i övrigt den sista meningen i 1 mom. samt 2 mom. i den gällande paragrafen, men de ändringar som anges i artikel 69.2 tas nu in, dvs. i stället för betalningsinstrumentet inklusive dess identifieringsuppgifter föreskrivs det nu om betalningsinstrumentet och tillhörande personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter.

55 §. Medel för att anmäla att betalningsinstrument förlorats. Paragrafens 1 mom. ändras så att innehavaren av betalningsinstrumentet ska ha möjlighet att avgiftsfritt anmäla att betalningsinstrumentet förlorats. Enligt 26 § i den gällande lagen får tjänstleverantören inte ta ut avgift för korrigeringsåtgärder och förebyggande åtgärder, t.ex. för en anmälan om att betalningsinstrument förlorats. Enligt förslaget ska en sådan anmälan även annars kunna göras avgiftsfritt. Om den möjlighet som avses i momentet t.ex. erbjuds som en telefon tjänst, ska samtalet alltså vara avgiftsfritt för den som innehar betalningsinstrumentet. I övrigt motsvarar momentet gällande 55 §.

I det nya 2 mom. föreskrivs det om kostnader som tas ut för att ersätta ett förlorat betalningsinstrument. Enligt bestämmelsen får tjänsteleverantören ta ut avgift av innehavaren av ett betalningsinstrument endast för kostnader som direkt beror på att betalningsinstrumentet ersätts med ett nytt.

Ändringarna baserar sig på artikel 70.1 d i det nya betaltjänstdirektivet.

60 §. Avgift eller nedsättning vid användning av betalningsinstrument. Paragrafens 1 mom. kompletteras så att förutom att tjänsteleverantören inte får hindra betalningsmottagaren från att av betalaren begära en avgift vid användning av ett betalningsinstrument eller från att erbjuda en nedsättning på grund av ett betalningsinstrument används, får tjänsteleverantören inte heller på andra sätt hindra betalningsmottagaren från att styra betalaren att använda ett visst betalningsinstrument. Detta innebär t.ex. att tjänsteleverantörerna inte får begränsa betalningsmottagarnas rätt att sätta en nedre gräns i euro för godkännande av vissa betalningsinstrument. Ändringen baserar sig på artikel 62.3 i det nya betaltjänstdirektivet.

Den i 2 mom. redan existerande bestämmelsen om att den avgift som tas ut för användning av ett betalningsinstrument ska vara rimlig och inte får överskrida betalningsmottagarens faktiska kostnader, motsvarar i sak den nya bestämmelsen i den senare meningen i artikel 62.3 i direktivet där det föreskrivs om maximibeloppet av den avgift som tas ut. Till denna del ändras momentet inte. Momentet kompletteras dessutom med en hänvisning till 46 § 2 mom., där betalningsmottagaren på det sätt som angivits ovan förbjuds att ta ut en avgift bl.a. för användning av betalningsinstrument som omfattas av tillämpningsområdet för kapitel II i förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner. Med tanke på nuvarande avgiftspraxis betyder detta de vanligaste betalkorten bland konsumenter, såsom betalkort som omfattas av betalningsordningarna för kontokorten Visa och MasterCard.

62 §. Betaltjänstanvändares ansvar för obehörig användning av betalningsinstrument. Paragrafens 1 mom. preciseras för att det av ordalydelsen uttryckligen ska framgå att en betaltjänstanvändare som har ingått avtal om ett betalningsinstrument ansvarar för användningen av ett betalningsinstrument som har förlorats eller orättmätigt innehås av någon annan eller för annan obehörig användning av betalningsinstrumentet endast om den obehöriga användningen beror på att betaltjänstanvändaren eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet har handlat på det sätt som anges i momentet. De ändringar som föreslås i momentet förenhetligar ordalydelsen i förhållande till direktivet och visar klarare att det bör finnas ett tillräckligt orsakssamband mellan ansvarsgrunden och en obehörig betalningstransaktion.

Exempelvis innebär en sådan i 1 punkten avsedd överlåtelse av ett betalningsinstrument till någon som inte är behörig att använda det inte att betaltjänstanvändaren obegränsat svarar för all obehörig användning av betalningsinstrumentet som skett efter det. Även om betaltjänstanvändaren då ska anses vara ansvarig för den persons handlingar till vilken betalningsinstrumentet har överlåtits och för att denna person är omsorgsfull, måste frågan om orsakssambandet är tillräckligt, t.ex. när en tredje part stjälar betalningsinstrumentet av den sistnämnda och använder betalningsinstrumentet på ett obehörigt sätt, bedömas från fall till fall. Som ett annat exempel kan nämnas att dröjsmål med att göra en sådan anmälan som avses i 3 punkten inte medför ansvar för betaltjänstanvändaren för sådan obehörig användning av ett betalningsinstrument som i varje fall skulle ha hunnit inträffa även om anmälan hade gjorts inom den tid som förutsätts i lagen.

Betaltjänstanvändarens ansvar enligt 2 mom. för obehörig användning av betalningsinstrumentet i de fall som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten sänks och utgör högst 50 euro. Ändringen baserar sig på artikel 74.1 i det nya betaltjänstdirektivet. I övrigt motsvarar momentet den gällande lagen.

Enligt den nya 4 punkten i 3 mom. ansvarar betaltjänstanvändaren inte för obehörig användning av betalningsinstrumentet, om tjänsteleverantören inte har krävt stark kundaautentisering av betalaren. Med tjänsteleverantör avses i denna punkt, såsom det framgår av 1 mom. även i övrigt i paragrafen, den tjänsteleverantör med vilken betaltjänstanvändaren har ingått avtal om ett betalningsinstrument. Bestämmelsen baserar sig på den första meningen i artikel 74.2 i det nya betaltjänstdirektivet, enligt vilken betalaren inte är ansvarig, om betalarens tjänsteleverantör inte kräver stark kundaautentisering.

Bestämmelser om tjänsteleverantörens skyldighet att använda stark kundaautentisering tas in i 85 b §. Avsikten är att den ska träda i kraft senare vid en tidpunkt som föreskrivs genom förordning av statsrådet. Bestämmelsen om ansvarsfördelning ska tillämpas, om betalarens tjänsteleverantör inte före ikraftträdandet av 85 b § kräver stark kundaautentisering enligt 8 § 24 punkten. När den föreslagna 85 b § trätt i kraft omfattar tillämpningsområdet för den nu aktuella bestämmelsen t.ex. situationer då betalarens tjänsteleverantör inte förutsätter stark kundaautentisering i de fall när avvikelser från skyldigheten att använda stark kundaautentisering kan göras på den grund som avses i 85 b § 5 mom. Däremot gäller bestämmelsen inte situationer då någon annan aktör vars skyldighet det är att sköta autentiseringen — t.ex. betalningsmottagaren eller dennes tjänsteleverantör, när betalningstransaktionen initieras via betalningsmottagaren — försummar sin skyldighet i fråga om stark kundaautentisering, om inte betalarens tjänsteleverantör har godkänt förfarandet. Om betalarens tjänsteleverantör med stöd av 63 § är ansvarig för en sådan obehörig betalningstransaktion därför att betaltjänstanvändaren inte är ansvarig för den på basis av de övriga bestämmelserna i 62 §, har betalarens tjänsteleverantör rätt till återkrav enligt 74 § gentemot den betalningsmottagare som har försummat sin skyldighet i fråga om stark kundaautentisering eller gentemot dennes tjänsteleverantör. Underlåtelse i fråga om stark kundaautentisering kan också medföra skadeståndsansvar enligt 69 § för tjänsteleverantören.

Bestämmelsen i den aktuella punkten ska tillämpas på ansvarsfördelningen på tjänsteleverantörer och betaltjänstanvändare här i landet också när det är fråga om sådana betalningstransaktioner som initierats via betalningsmottagaren, såsom kortavgifter, där de skyldigheter i fråga om stark kundaautentisering som bygger på betaltjänstdirektivet inte tillämpas på en betalningsmottagare och dennes tjänsteleverantör som är etablerade utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

I övrigt motsvarar momentet den gällande lagen. Enligt artikel 74.1 andra stycket led a är betaltjänstanvändaren inte ansvarig för obehörig användning av ett betalningsinstrument, om det har förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen och detta inte kunde upptäckas av betalaren innan en obehörig betalning utfördes, med undantag för om betalaren handlat bedrägligt. I sådana situationer, om t.ex. innehållet på ett betalkort kopieras (s.k. skimning), uppfylls inte grunderna i 1 mom. i fråga om betaltjänstanvändarens ansvar, eftersom det inte är fråga om överlåtelse av betalningsinstrumentet, vårdslöshet hos innehavaren av betalningsinstrumentet eller att den obehöriga användningen beror på dröjsmål med att anmäla förkommet kort. Det är därför inte nödvändigt att genomföra bestämmelsen separat.

Enligt bestämmelsen i artikel 74.1 andra stycket led b är betaltjänstanvändaren inte ansvarig för obehörig användning av ett betalningsinstrument, om den skada som den obehöriga användningen har förorsakat har berott på agerande av tjänsteleverantören själv eller av jämförbara aktörer. Inte heller den bestämmelsen behöver genomföras separat, eftersom betaltjänstanvändarens ansvar enligt betaltjänstlagen överhuvudtaget endast kan grunda sig på gärningar eller försummelser av betaltjänstanvändaren själv eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet.

Paragrafens 4 mom. motsvarar den gällande lagen.

63 §. *Tjänsteleverantörens ansvar för obehöriga betalningstransaktioner.* Paragrafens 1 mom. ändras i enlighet med artikel 73.1 i det nya betaltjänstdirektivet så att tjänsteleverantören måste fullgöra sin skyldighet enligt momentet senast följande bankdag efter det att tjänsteleverantören har noterat eller underrättats om transaktionen.

Tjänsteleverantören är, såsom enligt den gällande lagen, skyldig att återbetala en betalningstransaktion endast om den är obehörig och om något annat inte följer av 62 §, som gäller betaltjänstanvändares ansvar. Tjänsteleverantören kan självfallet före återbetalningen försöka utreda om betaltjänstanvändaren är ansvarig för den obehöriga betalningstransaktionen, men i så fall bär tjänsteleverantören i allmänhet — med det undantag som föreslås i 2 mom. — risken för att återbetalningen anses ha fördröjts under den tid som använts för utredningsarbetet, om tjänsteleverantören ändå inte kan visa att tjänsteleverantören saknar återbetalningsskyldighet. En fördröjning kan bl.a. leda till skyldighet att betala dröjsmålsränta enligt räntelagen (633/1982) på det belopp som ska återbetalas.

Å andra sidan innebär återbetalning inte automatiskt att ansvarsfördelningen mellan tjänsteleverantören och betaltjänstanvändaren skulle ha avgjorts på ett bindande sätt för tjänsteleverantören till förmån för betaltjänstanvändaren. Till denna del måste frågan huruvida tjänsteleverantörens förfarande är bindande bedömas enligt allmänna regler. För undvikande av oklarheter kan tjänsteleverantören t.ex. vid omedelbar återbetalning uttrycka ett klart förbehåll för att visa att utredningsarbetet fortgår och att återbetalningen ännu inte inbegriper ett sådant slutgiltigt ställningstagande om ansvarsfördelningen mellan parterna som är bindande för tjänsteleverantören.

I 2 mom. föreskrivs det om ett undantag från den tidsfrist som ställts i 1 mom. för tjänsteleverantören att återbetala betalningstransaktionens belopp till kunden eller återställa betalkontots kontoställning till vad den skulle ha varit om debiteringen inte hade ägt rum. Enligt bestämmelsen tillämpas vad som föreskrivs i 1 mom. inte om tjänsteleverantören har grundad anledning att misstänka t.ex. en avsiktlig felaktig underrättelse eller något annat bedrägligt förfarande från betaltjänstanvändarens sida och tjänsteleverantören skriftligt informerar Finansinspektionen om misstanken samt orsakerna till den. Informationen ska lämnas inom samma tidsfrist som i de situationer som anges i 1 mom. När sådana exceptionella villkor råder anses tjänsteleverantören alltså inte ha dröjt med återbetalningen, även om misstanken sedermera skulle sig visa sig vara ogrundad. I sistnämnda fall måste återbetalningen dock göras omedelbart efter det att misstanken visat sig vara ogrundad. Genom bestämmelsen genomförs artikel 73.1 i det nya betaltjänstdirektivet.

Den information som lämnas till Finansinspektionen är av betydelse närmast med tanke på den allmänna kontrollen av att betaltjänstleverantörernas förfarande är som sig bör, och ersätter t.ex. inte en polisanmälan.

I 3 mom. föreskrivs det om valuteringsdagen för kreditering av betalkontot. Enligt momentet ska valuteringsdagen för kreditering av betalkontot vara senast den dag då den obehöriga transaktionens belopp debiterades. Bestämmelsen baserar sig på artikel 73.1 i det nya betaltjänstdirektivet.

Enligt 4 mom. föreligger återbetalningsskyldighet enligt paragrafen för den tjänsteleverantör som förvaltar betalkontot i fråga också om en betalningstransaktion har initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. Bestämmelsen grundar sig på artikel 73.2 första stycket i direktivet. För klarhetens skull föreskrivs det i momentet också att bestämmelser om rätt för den kontoförvaltande tjänsteleverantören att få återbetalning av leverantören av betalningsinitieringstjänster finns i 74 §. Detta uppfyller kravet i artikel 73.2 andra stycket om att en leverantör av betalningsinitieringstjänster som är ansvarig för en icke behörig betalningstransaktion

ion ska ersätta den kontoförvaltande tjänsteleverantören för förluster eller betalda belopp till följd av återbetalningen.

64 §. *Ansvar för icke genomförda, felaktigt genomförda eller sent genomförda betalningstransaktioner som initierats av betalaren.* Paragrafens rubrik kompletteras så att den också gäller sent genomföra betalningstransaktioner.

Paragrafens 1 mom. kompletteras i enlighet med artikel 89.1 tredje stycket i direktivet så att valuteringsdagen för kreditering av betalarens betalkonto ska vara senast den dag då transaktionens belopp debiterades. I övrigt motsvarar momentet den gällande lagen.

Enligt 2 mom. föreligger återbetalningsskyldighet enligt paragrafen för den tjänsteleverantör som förvaltar betalarens betalkonto också om en betalningstransaktion har initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. Genom momentet genomförs artikel 90.1 första stycket i direktivet. I momentet hänvisas det för klarhetens skull till bestämmelsen om rätt till återkrav i 74 §, som uppfyller kravet i artikel 90.2 om att en leverantör av betalningsinitieringstjänster som är ansvarig för ett fel ska ersätta den kontoförvaltade tjänsteleverantören för alla förluster eller betalda belopp till följd av återbetalningen. Bestämmelsen om att den kontoförvaltande tjänsteleverantören i första hand är ansvarig gentemot betalaren motsvarar det som föreslås bli föreskrivet i 63 § 4 mom. i fråga om obehöriga betalningstransaktioner.

Paragrafens 3 mom. motsvarar i övrigt 2 mom. i den gällande paragrafen, utökat med en bestämmelse om valuteringsdag i enlighet med artikel 89.1 femte stycket i direktivet. Enligt bestämmelsen ska valuteringsdagen för kreditering av betalningsmottagarens betalkonto vara senast den dag som skulle ha varit valuteringsdag om transaktionen hade genomförts korrekt.

I paragrafen tas det in ett nytt 4 mom. där det föreskrivs om säkerställande av relevant valuteringsdag för en sent genomförd betalningstransaktion. Enligt momentet ska betalningsmottagarens tjänsteleverantör, om betalarens tjänsteleverantör begär det på betalarens vägnar, se till att valuteringsdagen för kreditering av betalningsmottagarens betalkonto är senast den dag som skulle ha varit valuteringsdag om transaktionen hade genomförts korrekt. Genom denna bestämmelse genomförs artikel 89.1 sjätte stycket i direktivet.

65 §. *Ansvar för icke genomförda, felaktigt genomförda eller sent genomförda betalningstransaktioner som initierats av eller via betalningsmottagaren.* Rubriken även för denna paragraf kompletteras så att den också gäller sent genomförda betalningstransaktioner.

I 1 mom. tas det in en bestämmelse i enlighet med artikel 89.2 fjärde stycket om att valuteringsdagen för kreditering av betalarens betalkonto ska vara senast den dag då betalningstransaktionens belopp debiterades. I övrigt kvarstår momentet oförändrat.

Paragrafens 2 mom. 1 punkt motsvarar gällande 65 § 2 mom. Enligt 2 punkten föreligger återbetalningsskyldighet inte, om betalarens tjänsteleverantör kan styrka att betalningsmottagarens tjänsteleverantör har mottagit betalningstransaktionens belopp, även om prestationen från betalarens tjänsteleverantör var försenad. Genom denna punkt genomförs delvis artikel 89.2 femte stycket.

I 3 mom. föreskrivs det att om en betalningstransaktion genomförs sent ska valuteringsdagen för betalningsmottagarens tjänsteleverantörs betalning på betalningsmottagarens betalkonto vara senast den dag som skulle ha varit valuteringsdag om transaktionen hade genomförts korrekt. Bestämmelsen är tillämplig oberoende av vilken betaltjänsteleverantör i betalningstransaktionen som förorsakar det dröjsmål som leder till att betalningstransaktionen genomförs sent. Orsaken kan vara att betalningsmottagarens tjänsteleverantör är sen med att genomföra

betalningsuppdraget, att betalarens tjänsteleverantör är sen med prestationen eller att betalningsmottagarens tjänsteleverantör är sen med sina åtgärder efter det att denne mottagit betalningstransaktionens belopp. Det är däremot inte fråga om en sent genomförd betalningstransaktion om fördröjningen beror på ett fel eller en försummelse hos betalningsmottagaren i samband med initieringen av betalningstransaktionen. Genom momentet genomförs delvis artikel 89.2 andra, tredje och femte stycket.

67 §. Skyldighet att återbetala avgifter och ersätta ränta. Paragrafen kompletteras i enlighet med artikel 89.3 i direktivet så att tjänsteleverantören är skyldig att återbetala avgifter och ersätta ränta som betaltjänstanvändaren betalat också när betalningstransaktionen har genomförts sent. I paragrafen stryks samtidigt den bestämmelse om ersättning för ränta som betaltjänstanvändaren inte får eftersom den överlappar med de övriga ansvarsbestämmelserna i 7 kap.

68 §. Felaktiga unika identifikationskoder. Paragrafens 1 mom. motsvarar den gällande lagen.

Paragrafens 2 mom. kompletteras i enlighet med artikel 88.3 första stycket i direktivet så att betalningsmottagarens tjänsteleverantör ska ge betalarens tjänsteleverantör all information som är relevant för återvinning av medlen och även i övrigt samarbeta med denne i syfte att återvinna medlen.

I 3 mom. föreskrivs det att om det inte är möjligt att återvinna medlen, ska betalarens tjänsteleverantör på betalarens skriftliga begäran lämna all tillgänglig information som är relevant för betalaren. Relevant för betalaren är information som denne behöver för att framställa ett rättsligt anspråk gentemot betalningsmottagaren i syfte att återvinna medlen. Genom momentet genomförs artikel 88.3 andra stycket i direktivet.

Paragrafens 4 mom. motsvarar andra och tredje meningen i 2 mom. i gällande paragraf.

70 §. Anmälan om obehöriga, icke genomförda, felaktigt genomförda eller sent genomförda betalningstransaktioner. Paragrafen och dess rubrik ändras så att den uttryckligen gäller också sent genomförda betalningstransaktioner. Detta har ansetts motsvara syftet i artikel 71 i det nya betaltjänstdirektivet, även om sent genomförda betalningstransaktioner inte nämns separat i artikeln. I övrigt motsvarar paragrafen den gällande lagen.

72 §. Bevisbörda. Paragrafens 1 mom. motsvarar den gällande lagen.

I 2 mom. föreskrivs det att om en betalningstransaktion har initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster, ska bevisbördan för de omständigheter som avses i 1 mom. ligga på leverantören av betalningsinitieringstjänster i fråga om dennes egna prestationer och för att den tjänsteleverantör som förvaltar betalarens betalkonto har tagit emot betalningsuppdraget. Genom momentet genomförs artikel 72.1 andra stycket och artikel 90.1 andra stycket i direktivet. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören kan självfallet inte bli fri från sitt ansvar enligt 63 § 4 mom. eller 64 § 4 mom. genom att åberopa att bevisbördan för de omständigheter som inverkar på ansvaret ligger hos leverantören av betalningsinitieringstjänster, utan bestämmelserna om bevisbörda i momentet är av betydelse närmast när ansvarsförhållandena mellan tjänsteleverantörerna reds ut.

Paragrafens 3 mom. motsvarar 2 mom. i gällande paragraf. I enlighet med artikel 72.2 i direktivet gäller momentet såväl den kontoförvaltande tjänsteleverantören som leverantören av betalningsinitieringstjänster. Av de allmänna principerna om fördelad bevisbörda följer att om den kontoförvaltande tjänsteleverantören eller leverantören av betalningsinitieringstjänster hävdar att betaltjänstanvändaren har handlat bedrägligt eller av grov vårdslöshet, ska leveran-

tören lägga fram bevis till stöd för sådan verksamhet eller vårdslöshet. Bestämmelsen om framläggande av bevis i artikel 72.2 kräver således inte genomförande.

74 §. Tjänsteleverantörens rätt till återkrav. Paragrafens 1 mom. kompletteras så att det också gäller i 63 § avsedda obehöriga betalningstransaktioner. Ändringen baserar sig på artikel 92.1 i direktivet. Såsom det uttryckligen framgår av den sistnämnda, kan regressansvaret basera sig bl.a. på tjänsteleverantörens underlåtelse att sörja för stark kundautentisering. Det har inte ansetts behövligt att ta in ett uttryckligt omnämnande av detta i momentet, i synnerhet som man i praktiken vanligen torde tillämpa det föreslagna 2 mom. på sådana situationer.

I övrigt kvarstår momentet oförändrat. Sådant ansvar för fel som anges i momentet innebär alla felsituationer som anges i 64, 65 och 67 §, dvs. icke genomförda betalningstransaktioner, felaktigt genomförd betalningstransaktioner eller sent genomförda betalningstransaktioner.

I paragrafens 2 mom. föreskrivs det att om betalningsmottagaren eller dennes tjänsteleverantör försummar sin skyldighet att sörja för stark kundautentisering av betalaren, ska betalningsmottagaren eller dennes tjänsteleverantör betala ersättning för den skada som en obehörig betalningstransaktion förorsakat betalarens tjänsteleverantör. Betalningsmottagarens tjänsteleverantörs skyldighet att använda stark kundautentisering kan basera sig på lagens 85 b § men, t.ex. i de fall som avses i 5 mom. i den paragrafen, också på en avtalsförpliktelse, varvid bestämmelsen om ersättning i det aktuella momentet kan ses som ett uttryck för allmänna avtalsrättsliga principer. Betalningsmottagarens skyldighet att sörja för stark kundautentisering kan på motsvarande sätt basera sig på avtalsbestämmelser som är förpliktande. Den skyldighet att använda stark kundautentisering som anges i lagens 85 b § gäller däremot endast betaltjänstleverantörer. Genom bestämmelsen i momentet genomförs delvis artikel 74.2 i direktivet.

Paragrafens 3 mom. motsvarar i övrigt den gällande paragrafens 2 mom., men utökas med en hänvisning till det nya 2 mom.

77 §. Avtal om ansvar vid användning av betalningsinstrument för låga belopp. I paragrafens 2 mom. hänvisas det till 62 § 3 mom. 1—3 punkten och inte enbart till 3 punkten som i den gällande lagen. Detta innebär att när det är fråga om betalningsinstrument för låga belopp som används anonymt eller betalningsinstrument för låga belopp som annars i fråga om egenskaperna är sådana som avses i momentet, kan tjänsteleverantörens ansvar genom ett avtal uteslutas också till den del tjänsteleverantören annars skulle bära ansvar för det på grund av att betalningsinstrumentet används efter en anmälan om att betalningsinstrument förlorats eller tjänsteleverantören inte har sett till att betaltjänstanvändaren har möjlighet att göra en sådan anmälan. Ändringen baserar sig på artikel 63.1 b i det nya betaltjänstdirektivet där det bl.a. hänvisas till ansvarsbestämmelserna i artikel 74.3.

79 §. Villkor för återbetalning. Den paragraf där det föreskrivs om villkor för återbetalning i samband med betalningstransaktioner som initierats av eller via en betalningsmottagare ändras till den del bestämmelserna i artikel 76 i det nya betaltjänstdirektivet avviker från det gamla direktivet.

Paragrafens 1 mom. motsvarar gällande 1 mom. Enligt artikel 76.1 andra stycket ska betalaren på tjänsteleverantörens begäran bära bevisbördan om att de villkor som anges i momentet är uppfyllda. Bestämmelsen behöver inte genomföras separat, eftersom betalaren bör anses bära bevisbördan i sådana fall redan enligt de allmänna normer för bevisbörda som iakttas i Finland. Inte heller artikel 76.2 behöver genomföras separat, eftersom det är klart att betalaren inte kan åberopa valutakonvertering till stöd för det villkor som avses i artikel 76.2, om man vid valutakonverteringen har använt en referensväxelkurs som parterna har avtalet om i enlighet med 12 § 9 punkten eller 22 § 1 mom.

I 2 mom. tas det in en ny bestämmelse enligt vilken valuteringsdagen för kreditering av betalarens betalkonto ska vara senast den dag då beloppet i fråga debiterades.

I paragrafens 3 mom. föreskrivs det om det undantag gällande direktdebiteringar (autogireningar) som avses i artikel 1 i Sepa-förordningen. I fråga om dem har betalaren rätt till återbetalning även när de villkor för återbetalning som anges i 1 mom. inte uppfylls.

Paragrafens 4 mom. motsvarar i övrigt nuvarande 2 mom., men det föreslås ett förtydligande tillägg enligt vilket momentet kan tillämpas trots vad som föreskrivs i 1 och 3 mom. Med de direktdebiteringar som avses i bestämmelsen avses alltså såsom för närvarande såväl autogireningar som avses i artikel 1 i Sepa-förordning som andra direktdebiteringar.

8 a kap. **Kontoinformationstjänster**

I lagen föreslås ett nytt kapitel om kontoinformationstjänster. Genom bestämmelserna (82 a, 82 b och 82 c §) genomförs till största delen artikel 67 och delvis artikel 97.5 i det nya betaltjänstdirektivet. Kontoinformationstjänster definieras i 8 § 10 punkten i förslaget.

På det sätt som framgår av artikel 67.4 i direktivet ska de rättigheter och skyldigheter som anges i kapitlet basera sig direkt på lag och inte vara beroende av förekomsten av ett avtalsförhållande mellan en leverantör av kontoinformationstjänster och kontoförvaltande betaltjänstleverantörer. På samma sätt som det konstaterats i motiveringen till 38 a § gäller den kontoförvaltande tjänstleverantörens skyldighet att tillåta åtkomst till kontoinformation via en leverantör av kontoinformationstjänster dock endast sådana leverantörer av kontoinformationstjänster som har en i direktivet angiven rätt att tillhandahålla tjänsten i fråga.

82 a §. Rätt att använda kontoinformationstjänster. Enligt 1 mom. ska betaltjänstanvändaren ha rätt att använda kontoinformationstjänster. Genom denna bestämmelse genomförs artikel 67.1 i direktivet. Betaltjänstanvändaren har rätt att använda kontoinformationstjänster, dvs. rätt att få information om sina konton också via kontoinformationstjänsten, om betalkontot är tillgängligt via ett datanät. Syftet med att tillhandahålla kontoinformationstjänster är att förse betaltjänstanvändaren med information (skäl 28 i ingressen). Rätten att använda kontoinformationstjänster gäller därmed uttryckligen betaltjänstanvändarna och inte andra aktörer.

I momentet föreskrivs det också i enlighet med artikel 97.5 i direktivet om den kontoförvaltande tjänstleverantörens skyldighet att tillåta leverantören av kontoinformationstjänster att utnyttja de förfaranden för stark kundautentisering som den kontoförvaltande tjänstleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren på det sätt som föreskrivs i lagen. Detta motsvarar den bestämmelse som föreslås i 38 a § 1 mom. i fråga om betalningsinitieringstjänster.

I 2 mom. föreslås det en bestämmelse enligt vilken den kontoförvaltande tjänstleverantören ska behandla begäranden om information som överförts via en leverantör av kontoinformationstjänster på ett jämligt sätt i förhållande till andra sådana begäranden. Syftet med denna bestämmelse, som delvis motsvarar 38 a § 4 mom. 2 punkten om betalningsinitieringstjänster, är att framför allt se till att begäranden om information som överförts via en leverantör av kontoinformationstjänster och begäranden som överförts direkt behandlas lika. Genom momentet genomförs den skyldighet som anges i artikel 67.3 b, enligt vilken begäranden om uppgifter som överförs via en leverantör av kontoinformationstjänster inte ska behandlas på ett skiljaktigt sätt annat än av objektiva skäl.

82 b §. Skyldigheter för leverantörer av kontoinformationstjänster. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheter för leverantörer av kontoinformationstjänster. Genom paragrafen genomförs delvis artikel 67.2 i direktivet.

Enligt *1 mom.* får leverantörer av kontoinformationstjänster endast tillhandahålla tjänster som betaltjänstanvändaren uttryckligen har samtyckt till. För att samtycket ska kunna anses vara uttryckligt, ska de tjänster som tillhandahålls framgå klart och begripligt av förhandsinformationen eller avtalsvillkoren. Det är t.ex. inte ett uttryckligt samtycke om leverantören av kontoinformationstjänster har använt ett standardvärde som betaltjänstanvändaren måste förkasta för att undgå att en viss tjänst tillhandahålls. Momentet motsvarar artikel 67.2 a i direktivet.

Enligt *2 mom.* har leverantörer av kontoinformationstjänster endast rätt till information på namngivna betalkonton och om tillhörande betalningstransaktioner. Även om det alltså i samband med att uppgifter på ett betalkonto tas fram t.ex. finns tillgängliga uppgifter om andra konton eller betalningstransaktioner, har leverantören av kontoinformationstjänster inte rätt till dem. Det föreskrivs separat att leverantörer av kontoinformationstjänster inte heller får använda, ha tillgång till eller lagra uppgifter för några andra ändamål än för att tillhandahålla en kontoinformationstjänst på betaltjänstanvändarens uttryckliga begäran. Detta innebär att en leverantör av kontoinformationstjänster som t.ex. använder kontoinformation på betaltjänstanvändarens vägnar inte får ha tillgång till uppgifter för andra ändamål än för att genomföra en kontoinformationstjänst på betaltjänstanvändarens uttryckliga begäran, och inte be betaltjänstanvändaren om andra uppgifter än sådana som behövs för kontoinformationstjänsten. I momentet föreskrivs det dessutom om ett uttryckligt förbud mot att begära känsliga betalningsuppgifter som är kopplade till betalkontona. En definition av känsliga betalningsuppgifter finns i 8 § 26 punkten. Momentet motsvarar artikel 67.2 d—f i direktivet.

I *3 mom.* föreskrivs det om vissa skyldigheter för leverantören av kontoinformationstjänster när det gäller identifiering samt skydd av betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter. Enligt *1 punkten* i momentet ska leverantören av kontoinformationstjänster för varje kommunikationssession identifiera sig gentemot varje tjänsteleverantör som förvaltar betaltjänstanvändarens konton. Det är klart att dessa kan vara en eller flera. Genom punkten genomförs artikel 67.2 c, med undantag för sättet att kommunicera, om vilket föreskrivs i 85 c §.

Enligt *2 punkten* i momentet ska leverantörer av kontoinformationstjänster se till att betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter inte är tillgängliga för andra än användaren och utgivaren av de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna. Genom denna punkt genomförs artikel 67.2 b i direktivet. Skyldigheten i fråga innehåller ett krav som särskilt nämns i direktivet, dvs. att se till att de kanaler som används för överföring av personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter är säkra. Det krav på effektiva kanaler som också nämns i direktivet följer redan av tjänsteleverantörens avtalsförpliktelser. En definition av personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter finns i 8 § 25 punkten.

82 c §. Neka tillgång till betalkonto. I paragrafen föreslås motsvarande bestämmelser som i 38 a § 5 mom. när det gäller möjlighet för en kontoförvaltande tjänsteleverantör att neka en leverantör av kontoinformationstjänster tillgång till ett betalkonto. Genom paragrafen genomförs artikel 68.5 när det gäller kontoinformationstjänster.

83 §. Tillsynsmyndigheter och lämnande av information. Paragrafens *1 mom.* preciseras så att Finansinspektionen övervakar att lagen efterlevs, när tjänsteleverantören är en aktör som avses i 4 § 2—5 mom. i lagen om Finansinspektionen (878/2008) eller en i 5 § i den lagen avsedd annan aktör, såsom ett i nämnda lags 5 § 23 punkt avsett registrerat betalningsinstitut.

85 b §. Autentisering. I den nya paragraf som tas in i 10 kap. (Särskilda bestämmelser och ikraftträdande) föreskrivs det om betaltjänstleverantörens skyldighet att använda stark kundautentisering i enlighet med artikel 97 och 98 i direktivet. Stark kundautentisering definieras i 8 § 24 punkten.

Enligt *1 mom.* ska tjänsteleverantören använda stark kundautentisering i de fall som definieras i artikel 97.1 i direktivet. Det är fråga om huvudreglerna. Undantagen från dem anges på det sätt som framgår av 5 mom. i reglering på lägre nivå som utfärdas med stöd av direktivet.

Enligt *1 punkten* i momentet ska tjänsteleverantören använda stark kundautentisering alltid när betalaren använder sitt betalkonto via ett datanät. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören är enligt bestämmelsen skyldig att identifiera betaltjänstanvändaren med hjälp av stark kundautentisering även när det inte är fråga om initiering av en betalningstransaktion utan om annan sådan användning av betalkontot via ett datanät som enligt 1 § omfattas av lagens tillämpningsområde.

Bestämmelser om tjänsteleverantörens skyldighet att använda stark kundautentisering när betalaren initierar en elektronisk betalningstransaktion, tas in i momentets *2 punkt*. Skyldigheten att använda stark kundautentisering gäller också andra än elektroniska betalningstransaktioner som betalaren initierar via ett datanät. Sådana är t.ex. kortbaserade elektroniska betalningstransaktioner som betalaren initierar via betalningsmottagaren. Å andra sidan gäller särskilda krav för elektroniska betalningstransaktioner som betalaren initierar via ett medel för distanskommunikation, såsom gireringar i nätkbanken. Om dem föreskrivs det nedan i 2 mom.

Med elektronisk betalningstransaktion avses inte betalningstransaktioner som initieras på papper, såsom gireringar som initieras genom en undertecknad bankgiroblankett eller sådana korttransaktioner där uppgifterna på kortet kopieras på ett pappersverifikat och kortinnehavaren undertecknar verifikatet. I sådana situationer verifieras betaltjänstanvändarens identitet i praktiken på annat sätt än elektroniskt.

Punkten gäller inte betalningstransaktioner som initieras av betalningsmottagaren, såsom direktdebiteringar. Tjänsteleverantören kan dock vara skyldig att använda stark kundautentisering när betalaren ger sitt samtycke till en sådan betalningstransaktion, om samtycket ges via tjänsteleverantören på ett sätt om vilket det föreskrivs i *3 punkten*. Enligt den ska tjänsteleverantören använda stark kundautentisering alltid när betalaren genomför en åtgärd på distans som kan innebära en risk för missbruk. Punkten motsvarar artikel 97.1 c i direktivet. Begreppet ”på distans” har inte definierats i direktivet, men delvis vägledning kan fås av definitionen av medel för distanskommunikation i 8 § 17 punkten, som motsvarar 4.34 i direktivet. När man beaktar å ena sidan denna definition och å andra att det i artikel 97 i direktivet är fråga om en skyldighet att använda stark kundautentisering, kan man sluta sig till att det med genomförande av någon åtgärd på distans i artikel 97.1 c avses användning av vilka elektroniska medel för distanskommunikation som helst — t.ex. datanät eller telefon. Kontakt på annat sätt än på elektronisk väg, t.ex. per post, kan däremot inte på ett meningsfullt sätt betraktas som sådant genomförande av en åtgärd på distans som avses i bestämmelsen.

I *2 mom.* ställs det i enlighet med artikel 97.2 särskilda krav på stark kundautentisering när betalaren initierar en betalningstransaktion via ett medel för distanskommunikation. I artikel 97.2 i direktivet talas det om initiering av elektroniska betalningstransaktioner på distans. Med betalningstransaktion på distans avses för sin del enligt definitionen i artikel 4.6 i direktivet en betalningstransaktion som initieras via internet eller genom en anordning som kan användas för distanskommunikation. I momentet föreskrivs, för klarhetens skull och för undvikande av onödiga definitioner, om initiering av en elektronisk betalningstransaktion via ett medel för distanskommunikation, vilket alltså i sak motsvarar sådan initiering av en elektronisk betalningstransaktion på distans som avses i direktivet.

I dessa fall ska det användas stark kundautentisering, som kopplas till betalningstransaktionens belopp och betalningsmottagaren på det sätt som avses i artikel 97.2 i direktivet. Enligt ordalydelsen i nämnda bestämmelse i direktivet ska det i fråga om elektroniska betalnings-

transaktioner på distans användas stark kundaautentisering som på ett dynamiskt sätt kopplar transaktionen till ett specifikt belopp och en specifik betalningsmottagare. Strävan med detta särskilda krav är att säkerställa att betalningstransaktionen genomförs utan ändringar i fråga om beloppet och betalningsmottagaren. Kravet får sitt närmare innehåll på basis av kommissionens tekniska standarder för tillsyn på det sätt som föreskrivs i 4 mom.

I 3 mom. föreslås det en bestämmelse om tjänsteleverantörens skyldighet att genom tillräckliga säkerhetsåtgärder sörja för skydd av konfidentialitet och integritet i fråga om de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter som används vid stark kundaautentisering. Personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter definieras i 8 § 25 punkten. Genom momentet genomförs artikel 97.3 i direktivet.

I 97.4 i direktivet föreskrivs det uttryckligen att punkterna 2 och 3 i artikeln ska tillämpas även när betalningar initieras via en leverantör av betalningsinitieringstjänster samt att punkterna 1 och 3 ska tillämpas när informationen begärs via en leverantör av kontoinformationstjänster. Motsvarande uttryckliga bestämmelser föreslås inte i lagen, eftersom det är självklart att bestämmelserna i paragrafens 1—3 mom. blir tillämpliga i dessa situationer. Artikel 97.5, som gäller rätt för leverantören av betalningsinitieringstjänster och leverantören av kontoinformationstjänster att använda de autentiseringsförfaranden som tjänsteleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren, genomförs i 38 a och 82 a §.

I 4 mom. föreskrivs det att den starka kundaautentisering som avses i 1 och 2 mom. och de säkerhetsåtgärder som avses i 3 mom. ska uppfylla närmare krav som anges i kommissionens tekniska standarder för tillsyn som avses i artikel 98. Enligt artikel 98.1 a och c ska Europeiska bankmyndigheten utarbeta förslag till dessa standarder. Förslagen överlämnas till kommissionen för godkännande i enlighet med artikel 98.4. Enligt artikel 98.2 ska standarderna i fråga utarbetas i följande syfte: säkerställa en lämplig säkerhetsnivå för betaltjänstanvändare och tillhandahållare av betaltjänster genom antagande av effektiva och riskbaserade krav (led a), säkerställa säkerhet för betaltjänstanvändares medel och personuppgifter (led b), säkerställa och upprätthålla rättvis konkurrens mellan alla betaltjänstleverantörer (led c), säkerställa neutralitet beträffande teknik och affärsmodeller (led d) samt möjliggöra utveckling av användarvänliga, lättillgängliga och innovativa betalningsmedel (led e). För att standarderna ska kunna revideras när tekniken och affärsverksamhetsmodellerna utvecklas, ska Europeiska bankmyndigheten enligt artikel 98.5 regelbundet se över och vid behov uppdatera dem.

Enligt artikel 98.1 b preciseras i kommissionens tekniska standarder för tillsyn också undantagen från tillämpningen av artikel 97.1, 97.2 och 97.3, dvs. undantagen från skyldigheten att använda stark kundaautentisering samt att skydda konfidentialitet och integritet när det gäller personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter. Bestämmelser om detta föreslås i 5 mom., enligt vilken avvikelse kan göras från skyldigheterna i 1—3 mom. i paragrafen, om så föreskrivs i kommissionens tekniska standarder för tillsyn. Enligt artikel 98.3 ska undantagen bygga på den risk som är förenad med den tillhandahållna tjänsten (led a), transaktionens belopp och/eller om den upprepas (led b) samt det betalningssätt som används för att genomföra transaktionen (led c). Avsikten är att oskäligt strikta krav på autentisering inte ska hindra utvecklingen i fråga om t.ex. kontaktlös betalning. Också de undantag som avses här gäller vad som ovan sagts om det allmänna utarbetandet av standarder, deras syfte samt godkännande och revidering av dem.

Det undantag som avses i momentet från den i paragrafen angivna skyldigheten att använda stark kundaautentisering hindrar inte tjänsteleverantören från att använda stark autentisering också i de situationer som omfattas av undantaget. Enligt 62—63 § och 74 § är frågan om stark kundaautentisering krävts och använts av betydelse också då i samband med att tjänsteleverantörens ansvar för en obehörig betalningstransaktion bedöms.

85 c §. Kommunikationsstandards. I paragrafen föreskrivs det om tjänsteleverantören skyldighet att i kontakter med andra betaltjänsteleverantörer, betalare och betalningsmottagare iakttä gemensamma och säkra öppna kommunikationsstandards i fråga om autentisering, identifiering, underrättelser, lämnande av information och genomförande av säkerhetsåtgärder. Krav som gäller dessa standards ingår i kommissionens tekniska standards för tillsyn som utfärdas med stöd av artikel 98 i betaltjänstdirektivet (artikel 98.1 d). I fråga om utarbetande av standards, deras syfte samt godkännande och revidering av dem gäller vad som ovan i samband med 85 b § framförts om artikel 98.2, 98.4 och 98.5. Genom paragrafen genomförs samtidigt de enskilda krav på säker kommunikation som anges i artikel 65.2 c, 66.3 d och 66.4 a samt artikel 67.2 c och 67.3 a, i vilka det hänvisas till artikel 98.1 d.

86 §. Behandling av personuppgifter. Paragrafens 1 mom. ändras så att tjänsteleverantörer endast med betaltjänstanvändarens uttryckliga samtycke får behandla sådana personuppgifter som behövs för tillhandahållande av betaltjänsterna. Genom bestämmelsen genomförs artikel 94.2 i direktivet.

Specialbestämmelsen om uttryckligt samtycke gäller endast personuppgifter som behövs för tillhandahållande av betaltjänster, och ett samtycke som getts i detta syfte gäller endast behandling av uppgifterna för ändamålet i fråga. Tjänsteleverantörens rätt att behandla andra personuppgifter som avser betaltjänstanvändaren eller att behandla uppgifter som behövs för tillhandahållande av betaltjänster för andra ändamål bedöms i enlighet med annan lagstiftning som gäller skydd för personuppgifter.

Utgångspunkten är att det i momentet avses detsamma med att samtycket är uttryckligt som på annat ställe i betaltjänstlagen och överlag i privaträtten. Vid tolkningen av bestämmelsen måste det också tas hänsyn till att det är fråga om behandling av personuppgifter som behövs för att uppfylla ett avtal. I momentet avses således inte t.ex. ett sådant accentuerat krav på individualisering som uttrycklighetskravet kan anses avse vid tolkningen av 12 § i personuppgiftslagen (523/1999). Ett sådant uttryckligt samtycke som avses i momentet kan ges t.ex. genom att de standardvillkor som ingår i samtycket godkänns. Eftersom direktivet förutsätter att samtycket är uttryckligt, kan enbart ett tyst samtycke — t.ex. som en slutsats utgående från avtalets syfte — dock inte anses tillräckligt.

Betaltjänstanvändaren kan ge sitt uttryckliga samtycke till behandling av sina personuppgifter i ramavtalet, om det är fråga om behandling av personuppgifter t.ex. för genomförande av betalningstransaktioner som omfattas av ramavtalet. Om det däremot är fråga om genomförande av en betalningstransaktion som inte omfattas av ramavtalet eller om tillhandahållande av betalningsinitieringstjänster utan ett ramavtal, måste ett uttryckligt samtycke för behövlig behandling av personuppgifter ges på annat sätt.

I det gällande 1 mom. hänvisas det allmänt till tillämpning av personuppgiftslagen. EU:s allmänna dataskyddsförordning (EU) 2016/679 trädde i kraft den 24 maj 2016. Tillämpningen av förordningen inleds den 25 maj 2018, då dataskyddsdirektivet (95/46/EG) upphävs. Dataskyddsförordningen kommer att ersätta de allmänna bestämmelserna i personuppgiftslagen. Den nationella lagen kommer i framtiden endast att innehålla bestämmelser som kompletterar förordningen. Å andra sidan är det även utan någon hänvisning klart att den allmänna dataskyddslagstiftningen ska tillämpas på behandlingen av personuppgifter i betaltjänstverksamhet, om inget annat följer av 86 § i betaltjänstlagen. Av dessa skäl föreslås det i momentet ingen sådan hänvisningsbestämmelse som den nuvarande.

Paragrafens 2 mom., som baserar sig på artikel 94.1 i betaltjänstdirektivet, ändras inte, och inte heller paragrafens 3 och 4 mom., som innehåller vissa närmare bestämmelser om de situationer som avses i 2 mom. Hur dessa bestämmelser förhåller sig till EU:s allmänna data-

skyddsförordning bedöms senare separat i samband med beredningen av de lagstiftningsåtgärder som förordningen förutsätter.

86 a §. *Behandling av kundklagomål.* Bestämmelserna i paragrafen är nya och grundar sig på artikel 101.1 och 101.2 i direktivet. Paragrafen tillämpas oberoende av om betaltjänstanvändaren är konsument eller näringsidkare.

I 1 mom. föreskrivs det om betaltjänstleverantörens skyldighet att ha effektiva förfaranden för att behandla kundklagomål. I momentet föreskrivs det också om vilka språk som ska användas i förfarandet.

Paragrafens 2 mom. gäller formkrav i anslutning till behandlingen samt den tid inom vilken klagomål ska behandlas. Utgångspunkten är att ett klagomål ska besvaras på papper, men om betaltjänstleverantören och betaltjänstanvändaren har kommit överens så kan svaret ges också på något annat varaktigt sätt. I svaret ska det tas ställning till alla punkter som förs fram i klagomålet. Svaret ska enligt huvudregeln lämnas inom 15 bankdagar. Bankdag definieras i 8 § 20 punkten. Undantagsvis kan svaret lämnas senare, om förseningen har orsaker som är oberoende av tjänsteleverantören. Betaltjänstanvändaren ska då ges ett preliminärt svar där skälen till förseningen av svaret klart anges samt när betaltjänstanvändaren ska få det slutliga svaret. Den ytterligare fristen ska dock ställas så att tiden från det klagomålet togs emot och det slutliga svaret lämnas inte överskrider 35 bankdagar.

Bestämmelserna i gällande 86 a § flyttas och bildar en ny 86 c §.

86 b §. *Skyldighet att informera om tvistlösningsorgan utanför domstol.* I paragrafen föreskrivs det om tjänsteleverantörens skyldighet att informera om alternativa tvistlösningsorgan. Genom den genomförs artikel 101.3 och 101.4 samt 102.1 i direktivet. I den utnyttjas också artikel 61.2 i direktivet, enligt vilken medlemsstaterna får föreskriva att artikel 102 inte ska tillämpas om betaltjänstanvändaren inte är konsument. Eftersom artikel 101.3 och 101.4 är kopplade till artikel 102, ska optionen tolkas så att den också täcker artikel 101.3 och 101.4.

Bestämmelserna är till största delen överlappande med 2 kap. 8 b § i konsumentskyddslagen, men av bestämmelsen i fråga följer ingen skyldighet enligt artikel 101.4 för tjänsteleverantören att informera om tvistlösningsorgan i filialen. En separat bestämmelse behövs därför. I lagen används termen affärslokal. Bestämmelse ska självfallet inte — liksom inte heller motsvarande bestämmelse i den föreslagna 86 d § — tillämpas när tjänsteleverantören inte har affärslokaler som används för kundtjänst.

86 c §. *Avgörande av tvister som gäller förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner.* Rubriken för paragrafen, som motsvarar gällande 86 a §, preciseras av den anledningen att det till kapitlet fogas andra bestämmelser som gäller avgörande av tvister.

86 d §. *Kommissionens broschyr om konsumenternas rättigheter i fråga om betaltjänster.* I artikel 106 i det nya betaltjänstdirektivet föreskrivs det om kommissionens skyldighet att utarbeta en elektronisk broschyr om konsumenternas rättigheter enligt betaltjänstdirektivet och annan unionsrätt på närliggande områden. Genom paragrafen genomförs tjänsteleverantörens och tillsynsmyndigheternas skyldigheter när det gäller att hålla broschyren åtkomlig. I artikel 106.2 andra stycket föreskrivs det om myndigheternas skyldighet att säkerställa att broschyren görs åtkomlig på ett lättillgängligt sätt på deras webbplatser. I artikel 106.3 föreskrivs det om tjänsteleverantörernas skyldighet att göra broschyren åtkomlig på sin webbplats, om en sådan finns, och på papper i sina affärslokaler, samt i artikel 106.5 om användningen av alternativa medel vid tillämpningen av artikeln när det gäller personer med funktionsnedsättning. Med

tjänsteleverantörens affärslokaler avses i paragrafen i enlighet med direktivet bl.a. eventuella filialer som tjänsteleverantören har, ombudens byråer och enheter till vilka verksamhet har utkontrakterats. Artikel 106.4, enligt vilken tjänsteleverantörer inte får ta ut någon avgift för informationen, genomförs inte genom en separat bestämmelse, eftersom detsamma följer av den allmänna bestämmelsen i 26 § 1 mom. i betaltjänstlagen.

1.2 Konsumentkyddslagen

7 kap. Konsumentkrediter

1 §. Tillämpningsområde. I paragrafens 4 mom. görs det en ändring som hänför sig till en utvidgning av tillämpningsområdet för 40 § i samma kapitel till att också gälla identifikatorer som berättar till att använda en engångskredit. Med sådana identifikatorer jämföras således engångsidentifikatorer som berättigar till att använda någon annan finansiell tjänst eller ett finansiellt instrument.

15 §. Kontroll av kreditsökandens identitet. Den hänvisning till 8 § i lagen om stark autentisering och elektroniska signaturer (617/2009) som finns i 1 mom. ändras till 8 § i lagen om stark autentisering och betrodda elektroniska tjänster, vilket är lagens nuvarande namn.

40 §. Konsumentens ansvar för obehörig användning av kreditkort eller annan identifikator som möjliggör användning av kredit. Paragrafens 1 mom. preciseras på motsvarande sätt som 62 § 1 mom. i lagförslag 1. En redogörelse för innehållet i bestämmelsen och hur den skiljer sig från den gällande bestämmelsen finns i motiveringen till 62 § i lagförslag 1. En ändring jämfört med nuläget är dessutom att paragrafen enligt 1 mom. också ska tillämpas på engångskrediter som kan användas genom en identifikator som möjliggör användning av kredit. Även om engångskrediter normalt inte används med kreditkort eller andra identifikatorer, finns det inte anledning att lämna sådana krediter helt utanför ansvarsbestämmelserna.

Paragrafens 2 mom. motsvarar i övrigt den gällande lagen, men konsumentens ansvar för obehörig användning av identifikatorn i de fall som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten sänks och blir högst 50 euro. Bestämmelserna blir på så sätt överensstämmande med 62 § 2 mom. i lagförslag 1.

Paragrafens 3 mom. 1—3 punkt motsvarar den gällande lagen. I momentet tas det in en ny 4 punkt enligt vilken konsumenten inte svarar för obehörig användning av identifikatorn, om kreditgivaren inte har krävt att konsumentens identitet i samband med att identifikatorn används ska kontrolleras på det sätt som föreskrivs i 7 kap. 15 § 1 mom. i konsumentkyddslagen. Med detta avses att konsumentens identitet kontrolleras noggrant. Om identiteten kontrolleras elektroniskt, ska identifieringsmetoden uppfylla kraven i 8 § i lagen om stark autentisering och betrodda elektroniska tjänster. Ett tillägg av motsvarande slag föreslås i 62 § 3 mom. 4 punkten i lagförslag 1, och det anses behövt med detta tillägg också i de fall som omfattas av tillämpningsområdet för motsvarande paragraf i konsumentkyddslagen. En redogörelse för bestämmelsens innehåll ges i motiveringen till 62 § i lagförslag 1. För klarhetens skull kan det konstateras att punkten inte innebär skyldighet att kräva exempelvis stark autentisering vid användning av kredit, men om kreditgivaren inte kräver det bär kreditgivaren risken om krediten används obehörigen.

Paragrafens 4 mom. motsvarar i övrigt den gällande bestämmelsen, men kompletteras så att konsumenten, trots bestämmelserna i 3 mom., är ansvarig för obehörig användning av en identifikator också om någon annan innehavare av identifikatorn än han eller hon själv uppsåtligt gjort en oriktig anmälan eller handlat bedrägligt på annat sätt. Detta tillägg hade av misstag lämnats bort när det gjordes vissa terminologiska ändringar i paragrafen.

51 §. Tillsynsmyndigheter. Paragrafens 1 mom. preciseras på motsvarande sätt som 83 § 1 mom. i lagförslag 1. Samtidigt görs det vissa lagtekniska ändringar i momentet.

7 a kap. **Konsumentkrediter som har samband med bostadsegendom**

33 §. Tillsynsmyndigheter. Paragrafens 1 mom. behöver ändras eftersom den innehåller en felaktig hänvisning till 5 § 28 punkten i lagen om Finansinspektionen, då hänvisningen borde gälla 30 punkten i den paragrafen. Hänvisningen ges en allmännare ordalydelse på samma sätt som 7 kap. 51 § 1 mom. samt 83 § 1 mom. i lagförslag 1.

1.3 Informationssamhällsbalken

125 §. Obehörig användning av kommunikationstjänster. Bestämmelsen i 4 mom., som gäller tillämpning av bestämmelserna om obehörig användning i betaltjänstlagen på de betalningstransaktioner som avses i den ursprungliga 6 punkten i 1 § 2 mom. i betaltjänstlagen, ska ersättas med en allmännare bestämmelse som visar att bestämmelserna i betaltjänstlagen har företräde. Ändringen hänför sig till den allmännare definitionen av tillämpningsområdet för betaltjänstlagen. Detta har behandlats i motiveringen till 1 § i lagförslag 1. På obehörig användning av kommunikationstjänster, då det är fråga om betalningstransaktioner som på basis av den föreslagna 3 § 6 punkten i betaltjänstlagen inte omfattas av tillämpningsområdet för betaltjänstlagen, tillämpas de bestämmelser i informationssamhällsbalken som gäller obehörig användning.

134 §. Specifiering av fakturor och specifiering per uppkoppling. I paragrafens 2 mom. 1 punkt föreslås det en lagteknisk ändring som beror på att betalningstjänstlagens tillämpningsområde blir allmännare än förut, vilket nämns ovan. Det föreslås att det mångtydiga uttrycket om att bestämmelsen ska tillämpas om inte något annat följer av betaltjänstlagen, stryks. Det är klart att teleföretag i fråga om betalningstransaktioner som omfattas av tillämpningsområdet för betaltjänstlagen ska iaktta den lagens bestämmelser om informationsskyldighet. Utöver den ska bestämmelserna i samhällsinformationsbalken iakttas. Om en sådan specifiering som anges i informationssamhällsbalken uppfyller den informationsskyldighet som anges i betaltjänstlagen i fråga om innehåll och sätt att ge specifieringen, behöver samma information självfallet inte ges dubbelt.

I 2 punkten görs det en språklig rättelse. Momentets 3 punkt motsvarar den gällande lagen.

2 Ikraftträdande

Lagarna avses träda i kraft den 13 januari 2018, då det nya betaltjänstdirektivet enligt artikel 115.1 och 115.2 i direktivet senast ska genomföras.

Vissa bestämmelser i lagförslag 1 (85 b och 85 c §) avses dock träda i kraft först 18 månader efter ikraftträdandet av kommissionens tekniska standarder för tillsyn som avses i artikel 98 i direktivet. Detta baserar sig på artikel 115.4 i direktivet. Eftersom det ännu inte är känt när de tekniska standarderna för tillsyn träder i kraft, ska bestämmelser om ikraftträdandet utfärdas genom förordning av statsrådet.

Huvudregeln är att lagen ska tillämpas från ikraftträdandet, även om t.ex. ett avtal mellan tjänsteleverantören och betaltjänstanvändaren har ingåtts innan lagen träder i kraft. Lagens bestämmelser väger tyngre än avtalsvillkor som står i strid med den. Om det är fråga om ändringar i ett avtalsförhållande som beror på lagen, tillämpas t.ex. inte bestämmelserna i 30 § i betaltjänstlagen på lämnande av sådan avtalsinformation till betaltjänstanvändarna som ändrats för att överensstämja med lagen.

Det föreslås dock vissa undantag från huvudregeln i övergångsbestämmelserna. För det första konstateras det att de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet ska tillämpas på en betalningstransaktion om en betaltjänstanvändares tjänsteleverantör som deltar i genomförandet av betalningstransaktionen har tagit emot betalningsuppdraget som gäller betalningstransaktionen innan lagen trätt i kraft. De gamla bestämmelserna ska således tillämpas på betalningstransaktionen som helhet, om den tjänsteleverantör som tar mot betalningsuppdraget först — t.ex. vid girering betalarens tjänsteleverantör och vid en kortbaserad betalningstransaktion betalningsmottagarens tjänsteleverantör — har tagit emot betalningsuppdraget före ikraftträdandet av lagen. Genom en övergångsbestämmelse klargörs till vilken del den nya lagen tillämpas på enskilda betalningsuppdrag som initieras just före och efter tidpunkten för ikraftträdandet.

För klarhetens skull föreskrivs det också att man genom lagens 46 § 2 mom. inte ingriper retroaktivt i sådana tillägg för betalningssätt om vilka betalaren och betalningsmottagaren har avtalat före ikraftträdandet av lagen.

Det föreskrivs dessutom att bestämmelserna i lagens 62 § tillämpas på betaltjänstanvändarens ansvar för obehörig användning av ett betalningsinstrument till den del betalningsinstrumentet har använts obehörigen efter ikraftträdandet av lagen, även om det förfarande för vilket betaltjänstanvändaren åläggs ansvar skulle ha inträffat före lagens ikraftträdande. Tillämpningen av den nya lagen leder i praktiken till ett ur betaltjänstanvändarens synvinkel likadant eller lindrigare resultat än tillämpningen av den gamla lagen skulle leda till. Om däremot såväl det förfarande som ligger till grund till betaltjänstanvändarens ansvar samt den obehöriga användningen av betalningsinstrumentet har inträffat före ikraftträdandet av lagen, bedöms ansvaret enligt de gamla bestämmelserna. En motsvarande övergångsbestämmelse föreslås i fråga om 7 kap. 40 § i lagförslag 2.

Enligt artikel 115.6 i direktivet ska medlemsstaterna också se till att enskilda kontoförvaltande tjänsteleverantörer, fram tills dess att kontoförvaltande tjänsteleverantörer följer kommissionens tekniska standarder för tillsyn som avses i punkt 4, inte missbrukar den bristande efterlevnaden för att blockera eller förhindra användningen av betalningsinitierings- och kontoinformationstjänster. Med bestämmelsen torde avses övergångsperioden från det lagen träder i kraft till den tidpunkt då lagens 85 b och 85 c § börjar tillämpas. Eftersom det är klart att den kontoförvaltande tjänsteleverantören efter det att lagen har trätt i kraft ska tillåta användningen av betalningsinitieringstjänster och kontoinformationstjänster när de villkor som anges i lagen uppfylls, föreslås det inte att direktivets bestämmelse i fråga ska genomföras separat.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag

om ändring av betaltjänstlagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i betaltjänstlagen (290/2010) 1 § 2 mom., 2 och 3 §, 4 § 1 och 2 mom., 5 och 8 §, 9 § 1 mom., 12 § 1 mom., 14 och 15 §, 17 a § 1 och 2 mom., 17 b § 1 och 2 mom., 19 § 3 mom., 22 § 1 mom., 26 § 1 mom., 28—30 §, 39 § 1 mom., 40 § 3 och 4 mom., 42, 46, 49, 53, 55, 60, 62—65, 67, 68, 70, 72 och 74 §, 77 § 2 mom., 79 §, 83 § 1 mom., 86 § 1 mom. samt 86 a §, av dem 3 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 179/2014, 8 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 906/2011, 17 a § 1 och 2 mom., 17 b § 1 och 2 mom. och 83 § 1 mom. sådana de lyder i lag 1057/2016 samt 86 a § sådan den lyder i lag 59/2016, samt *fogas* till lagen nya 25 a och 25 b §, en ny mellanrubrik före 38 §, till lagen nya 38 a § samt 46 a § och en ny mellanrubrik före den sistnämnda paragrafen och till lagen en ny 46 b §, ett nytt 8 a kap. samt nya 85 b, 85 c och 86 b—86 d § som följer:

1 §

Tillämpningsområde

Denna lag ska tillämpas på följande betaltjänster:

- 1) tjänster för kontantinsättning på eller kontantuttag från betalkonton och åtgärder för förvaltning och tillhandahållande av betalkonton,
 - 2) genomförande av betalningstransaktioner genom girering, genom överföring av medel till tjänsteleverantörens betalkonto, genom direktdebitering eller med betalkort eller något annat betalningsinstrument,
 - 3) utfärdande av betalningsinstrument,
 - 4) acceptera och behandling av betalningstransaktioner som grundar sig på ett avtal med betalningsmottagaren och som leder till överföring av medel till betalningsmottagaren,
 - 5) penningförmedling,
 - 6) betalningsinitieringstjänster,
 - 7) kontoinformationstjänster.
-

2 §

Tjänster utanför tillämpningsområdet

Denna lag ska inte tillämpas på följande tjänster:

- 1) penningtransporter,
- 2) tjänster vid förvärv av varor, tjänster eller andra nyttigheter där betalningsmottagaren ger betalaren kontanter som en del av betalningstransaktionen,

3) tjänster som grundar sig på särskilda betalningsinstrument och som kan användas i begränsad omfattning, om

a) betalningsinstrumenten kan användas för förvärv av varor, tjänster eller andra nyttigheter endast i lokaler som instrumentets utfärdare använder eller med stöd av avtal som ingåtts direkt med utfärdaren inom ett begränsat nätverk av leverantörer av nyttigheter,

b) betalningsinstrumenten kan användas endast för förvärv av ett mycket begränsat urval av nyttigheter, eller

c) betalningsinstrument som tillhandahålls på begäran av ett företag eller ett offentligt samfund eller en offentligt inrättning och som är giltiga i endast en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet regleras av särskilda sociala eller skattemässiga skäl för förvärv av vissa nyttigheter från leverantörer som har ett avtal med utfärdaren.

3 §

Betalningstransaktioner utanför tillämpningsområdet

Denna lag ska inte tillämpas på följande betalningstransaktioner:

1) förmedling av betalningar i samband med sådana avtal om försäljning eller köp av varor, tjänster eller andra nyttigheter som en handelsrepresentant som avses i lagen om handelsrepresentanter och försäljare (417/1992) eller motsvarande representant förhandlat fram eller ingått för sin huvudman, om representanten handlar endast på betalarens eller betalningsmottagarens vägnar,

2) betalningstransaktioner som grundar sig på checkar, dragna växlar, kuponger, resecheckar, skuldebrev eller postanvisningar i pappersform dragna på tjänsteleverantören i syfte att ställa medel till betalningsmottagarens förfogande,

3) betalningstransaktioner som genomförs inom ett betalningssystem eller ett system för avveckling av värdepapper mellan tjänsteleverantörer och avvecklingsagenter, centrala motparter, clearingorganisationer eller centralbanker och andra deltagare i systemet,

4) betalningstransaktioner som avser förvaltning, inlösen eller försäljning av värdepapper och som genomförs av värdepappersföretag, kreditinstitut, sådana fondföretag, fondbolag och AIF-förvaltare som tillhandahåller investeringstjänster enligt 1 kap. 11 § i lagen om investeringstjänster (747/2012) och företag som avses i 3 punkten eller andra företag som kan förvara värdepapper,

5) betalningstransaktioner och tillhörande tjänster mellan ett moderföretag och dess dotterföretag eller mellan dotterföretag till ett och samma moderföretag, om den som förmedlar betaltjänsten hör till samma grupp som avses i 5 § 8 punkten i lagen om betalningsinstitut (297/2010).

6) betalningstransaktioner till ett belopp av högst 50 euro som ett i informationssamhällsbalken (917/2014) avsett teleföretag tar ut av en användare i samband med sin fakturering för användningen av en kommunikationstjänst när transaktionernas sammanlagda belopp är högst 300 euro i månaden per användare, om det är fråga om

a) betalningstransaktioner för inköp av digitalt innehåll eller röstbaserade tjänster, eller

b) betalningstransaktioner som genomförs från eller via elektronisk utrustning antingen inom ramen för välgörenhet eller för inköp av rese-, parkerings-, inträdes- eller andra liknande biljetter.

4 §

Undantag från informationsskyldigheten som följer av tjänsteleverantörens etableringsort och betalningstransaktionens valuta

Bestämmelserna i 12 § 1 mom. 5 punkten och 18 § om lämnande av uppgifter om genomförandetid gäller inte betalningstransaktioner

1) där betalarens eller betalningsmottagarens i genomförandet deltagande tjänsteleverantör är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, eller

2) som genomförs i någon annan valuta än euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Bestämmelserna i 12 § 1 mom. 7 punkten och 18 § om lämnande av uppgifter om avgifter tillämpas inte på sådana delar av en i 1 mom. avsedd betalningstransaktion som genomförs utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Tjänsteleverantören ska dock i dessa fall informera betaltjänstanvändaren om att även andra avgifter än de som tjänsteleverantören ska lämna uppgift om kan tas ut av betaltjänstanvändaren.

5 §

Övriga begränsningar som följer av tjänsteleverantörens etableringsort och betalningstransaktionens valuta

Lagens 45 och 47 § ska inte tillämpas på betalningstransaktioner

1) där betalarens eller betalningsmottagarens i genomförandet deltagande tjänsteleverantör är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, eller

2) som genomförs i någon annan valuta än euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Lagens 46 §, 64 § 1, 3 och 4 mom., 65 och 67 § samt 79 och 80 § tillämpas inte på betalningstransaktioner där betalarens eller betalningsmottagarens i genomförandet deltagande tjänsteleverantör är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Lagens 74 § 1 mom. tillämpas inte på sådana betalningstransaktioner, om det inte är fråga om en situation som avses i 64 § 2 mom.

Lagens 48 och 52 § tillämpas inte på betalningstransaktioner som genomförs i någon annan valuta än euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

8 §

Definitioner

I denna lag avses med

1) *betaltjänstanvändare* den som på basis av avtal med en tjänsteleverantör kan använda en betaltjänst i egenskap av antingen betalare eller betalningsmottagare,

2) *tjänsteleverantör* en fysisk person eller en enskild eller offentlig juridisk person som i syfte att få inkomst eller annan ekonomisk nytta yrkesmässigt tillhandahåller betaltjänster,

3) *betalningstransaktion* en åtgärd där medel överförs, tas ut eller ställs till förfogande,

4) *betalningsuppdrag* varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin tjänsteleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras,

5) *betalkonto* ett konto som kan användas för betalningstransaktioner,

6) *girering* debitering av betalarens betalkonto på uppdrag av betalaren för att överföra medel till betalningsmottagarens betalkonto,

7) *direktdebitering* debitering av betalarens betalkonto på betalningsmottagarens initiativ för överföring av medel till betalningsmottagarens betalkonto, när betalaren har gett mottagaren, mottagarens tjänsteleverantör eller betalarens egen tjänsteleverantör sitt samtycke till betalningstransaktionen,

8) *penningförmedling* en tjänst där tjänsteleverantören tar emot medel från en betalare utan att öppna betalkonto i betalarens eller betalningsmottagarens namn med avsikt uteslutande att överföra ett belopp som motsvarar de mottagna medlen till betalningsmottagaren eller en annan tjänsteleverantör som agerar på betalningsmottagarens vägnar eller där tjänsteleverantören

tar emot medlen på betalningsmottagarens vägnar och ställer dem till betalningsmottagarens förfogande,

9) *betalningsinitieringstjänst* en tjänst där tjänsteleverantören på begäran av betaltjänstanvändaren initierar ett betalningsuppdrag som gäller ett betalkonto hos en annan tjänsteleverantör,

10) *kontoinformationstjänst* en tjänst där tjänsteleverantören via ett datanät tillhandahåller sammanställd information om betalkonton som betaltjänstanvändaren innehar hos en annan tjänsteleverantör eller hos flera andra tjänsteleverantörer,

11) *betalningsinstrument* ett betalkort eller något annat personligt instrument eller någon annan personlig rutin eller en kombination av dessa som betaltjänstanvändaren och tjänsteleverantören har träffat avtal om att kan användas för betalningsuppdrag,

12) *innehavare av betalningsinstrument* den som beviljats rätt att använda ett betalningsinstrument,

13) *betalningsinstrument för låga belopp* betalningsinstrument

a) som enligt ett ramavtal endast kan användas till betalningstransaktioner på högst 30 euro eller, om betalningsinstrumentet endast kan användas till inhemska betalningstransaktioner, på högst 60 euro,

b) vars utgiftströskel enligt ramavtalet är högst 150 euro eller, om betalningsinstrumentet endast kan användas till inhemska betalningstransaktioner, högst 300 euro, eller

c) vars lagrade medel enligt ramavtalet inte får överstiga 150 euro eller, om betalningsinstrumentet endast kan användas till inhemska betalningstransaktioner, 500 euro,

14) *innehavare av ett betalningsinstrument för låga belopp* den som beviljats rätt att använda ett betalningsinstrument för låga belopp,

15) *ramavtal* ett kontoavtal eller något annat avtal som enskilda eller successiva betalningstransaktioner kan genomföras enligt,

16) *enstaka betalningstransaktion* betalningstransaktioner som inte omfattas av ett ramavtal,

17) *medel för distanskommunikation* telefon, post, television, datanät och andra medel som kan användas för att ingå avtal utan att parterna samtidigt är fysiskt närvarande på samma plats,

18) *medel* kontanter, på ett konto registrerat penningvärde och elektroniska pengar enligt 5 § 6 a-punkten i lagen om betalningsinstitut,

19) *valuteringsdag* den referenstidpunkt som används av en tjänsteleverantör för beräkning av räntan på de medel som debiterats eller krediterats ett betalkonto,

20) *bankdag* en dag då betalarens eller betalningsmottagarens tjänsteleverantör har öppet så att den för sin del kan genomföra en betalningstransaktion,

21) *unik identifikationskod* en kombination av bokstäver, siffror eller symboler som tjänsteleverantören fastställer för betaltjänstanvändaren och som användaren ska uppge för att identifiera en annan betaltjänstanvändare eller dennes betalkonto vid en betalningstransaktion,

22) *information på ett varaktigt sätt* givande av information till en betaltjänstanvändare personligen, skriftligen eller elektroniskt, så att denne kan bevara och återge den i oförändrad form,

23) *betalningssystem* ett på regler grundat system där ekonomiska åtaganden fastställs eller fullgörs eller betalningstransaktioner avvecklas,

24) *stark kundaautentisering* sådan elektronisk identifiering av betaltjänstanvändaren där autentiseringsuppgifternas konfidentialitet skyddas och där det används ett förfarande som grundar sig på minst två av följande tre alternativ som är fristående från varandra:

a) något som bara betaltjänstanvändaren vet,

b) något som bara betaltjänstanvändaren har,

c) en unik egenskap hos betaltjänstanvändaren.

25) *personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter* personligt anpassade funktioner som tjänsteleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren för autentiseringsändamål,

26) känsliga betalningsuppgifter personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter och andra betalningsuppgifter som kan användas för bedrägliga ändamål, med undantag för kontoinnehavarens namn och kontonumret.

9 §

Allmän bestämmelse om information och underrättelser

Tjänsteleverantören ska ge den information och de underrättelser som avses i denna lag till betaltjänstanvändaren i en klar och lättbegriplig form. Om parterna inte kommer överens om att använda något annat språk ska informationen och underrättelserna ges på finska eller svenska eller, om betaltjänsten tillhandahålls någon annanstans än i Finland, på det officiella språket i den staten.

12 §

Information om betaltjänster och betalkonton

Följande information ska ges om betaltjänster:

- 1) en beskrivning av betaltjänstens huvuddrag,
 - 2) en specifikation av den unika identifikationskod eller annan information som betaltjänstanvändaren måste ange för att ett betalningsuppdrag ska initieras eller genomföras,
 - 3) uppgift om hur betaltjänstanvändaren kan ge och återkalla sitt samtycke till att ett betalningsuppdrag initieras eller till att en betalningstransaktion genomförs,
 - 4) uppgift om den tidpunkt när ett betalningsuppdrag anses mottaget samt uppgift om den tidsgräns som betalarens tjänsteleverantör eventuellt satt, varefter ett mottaget betalningsuppdrag anses ha mottagits följande bankdag,
 - 5) uppgift om den maximala tid inom vilken en betaltjänst ska genomföras,
 - 6) uppgift om huruvida avsikten är att det i ramavtalet ska avtalas om betalningsinstrumentets utgiftströsklar,
 - 7) uppgift om det sammanlagda beloppet av de avgifter som tas ut av betaltjänstanvändaren och, när det är tillämpligt, en specifiering av avgifterna,
 - 8) uppgift om eventuell ränta och, när referensränta används, hur den tillämpliga räntan beräknas och relevant dag, index och annat underlag för att beräkna referensräntan,
 - 9) uppgift om de växelkurser som ska tillämpas och, när referensväxelkurs används, relevant dag, index och annat underlag för att beräkna referensväxelkursen,
 - 10) uppgift om ett eventuellt avtalsvillkor enligt vilket ändringar av räntan eller växelkursen tillämpas omedelbart samt en redogörelse för tjänsteleverantörens informationsskyldighet i detta fall,
 - 11) uppgift om eventuella rättigheter för betaltjänstanvändaren enligt artikel 8 i förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner i fråga om co-badging.
-

14 §

Information om förebyggande åtgärder, ansvarsfrågor och rättsmedel

Följande information ska ges om förebyggande åtgärder, ansvarsfrågor och rättsmedel:

- 1) en redogörelse för vilka åtgärder innehavare av betalningsinstrument ska vidta för att skydda betalningsinstrumenten samt för hur tjänsteleverantören ska underrättas om att betalningsinstrument har förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen,

- 2) en redogörelse för ett säkert förfarande genom vilket tjänsteleverantören underrättar betaltjänstanvändaren om hot som hänför sig till bedräglig verksamhet eller ett säkerhetshot,
- 3) en redogörelse för de omständigheter där tjänsteleverantören har rätt att förhindra att betalningsinstrument används, om avsikten är att i ramavtalet ta in ett villkor om saken,
- 4) en redogörelse för betaltjänstanvändarens ansvar för obehörig användning av betalningsinstrument och uppgift om ansvarsbeloppet,
- 5) uppgift om hur och inom vilken tid betaltjänstanvändaren ska underrätta tjänsteleverantören om obehöriga, icke genomförda eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner,
- 6) en redogörelse för tjänsteleverantörens ansvar för obehöriga, icke genomförda eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner,
- 7) en redogörelse för villkoren för återbetalning enligt 79 § och tidsfristen för begäran om återbetalning och en redogörelse för tjänsteleverantörens skyldigheter vid behandling av begäran om återbetalning,
- 8) uppgift om eventuella avtalsvillkor om tillämplig lag för ramavtalet och behörig domstol,
- 9) uppgift om möjligheten att anmäla tjänsteleverantörens förfarande till den myndighet som övervakar tjänsteleverantörens verksamhet och om möjligheten att föra en tvist som gäller ramavtalet till konsumenttvistnämnden eller något annat motsvarande organ.

15 §

Information om villkoren för ändring och uppsägning av ramavtal

Följande information ska ges om ändring och uppsägning av ramavtal:

- 1) uppgift om eventuella avtalsvillkor enligt vilka en betaltjänstanvändare ska anses ha godkänt tjänsteleverantörens förslag till ändrade avtalsvillkor, om användaren inte motsätter sig dem före den dag ändringarna föreslås träda i kraft,
- 2) uppgift om ramavtalets löptid,
- 3) redogörelse för betaltjänstanvändarens och, om avsikten är att avtala om det, tjänsteleverantörens rätt att säga upp ramavtalet,
- 4) redogörelse för eventuella avtalsvillkor som gäller uppsägning.

17 a §

Dokument med avgiftsinformation samt ordlista

En tjänsteleverantör som ingår avtal om ett betalkonto med en konsument ska i god tid innan avtalet ingås ge konsumenten ett separat kortfattat dokument skriftligen eller på annat varaktigt sätt med de standardiserade begreppen i den förteckning som avses i 3 § 3 mom. 5 punkten i lagen om Finansinspektionen och, om dessa tjänster tillhandahålls av tjänsteleverantören, de avgifter som tas ut för respektive tjänst. Om tjänster som är knutna till ett betalkonto ingår i ett samerbjudande ska dokumentet med avgiftsinformation innehålla uppgifter om den sammanlagda avgiften för samerbjudandet, vilka och hur många tjänster som ingår i samerbjudandet samt om tilläggsavgiften för det antal tjänster som överskrider det antal tjänster som den sammanlagda avgiften täcker. Information i dokumentet ska anges i betalkontots valuta eller i någon annan av parterna överenskommen valuta i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. I fråga om tjänster får sekundärt, vid sidan av beteckningar enligt de standardiserade begreppen, marknadsföringsbeteckningar användas.

Dokumentet ska rubriceras som ett dokument med avgiftsinformation och ska specificeras genom en bredvid rubriken placerad standardiserad symbol som används i staterna inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. I dokumentet ska nämnas att det innehåller avgifter för betalkontots mest representativa tjänster och att fullständig förhands- och avtalsinformation för alla tjänster finns i andra dokument.

17 b §

Specifikation av avgifter

Tjänsteleverantören ska minst en gång per år avgiftsfritt förse konsumenterna med en specifikation, på ett varaktigt sätt och på konsumentens begäran på papper, av alla de avgifter som debiterats för tjänster som är knutna till ett betalkonto och av eventuella räntor på betalkontot. I specifikationen ska de standardiserade begreppen i den förteckning som avses i 3 § 3 mom. 5 a-punkten i lagen om Finansinspektionen användas. Informationen i specifikationen ska anges i betalkontots valuta eller i någon annan av parterna överenskommen valuta i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. I fråga om tjänster får sekundärt, vid sidan av beteckningar enligt de standardiserade begreppen, marknadsföringsbeteckningar användas.

Specifikationen ska rubriceras som en specifikation av avgifter och ska specificeras genom en bredvid rubriken placerad standardiserad symbol som används i staterna inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

19 §

Information som ska ges betalaren om en genomförd betalningstransaktion

Om ramavtalet inte anger hur information enligt 1 mom. ska ges, ska tjänsteleverantören tillhandahålla informationen skriftligen eller på något annat varaktigt sätt. Om det inte har avtalats hur ofta information ska ges, ska den ges utan onödigt dröjsmål efter det att betalningstransaktionen har debiterats betalarens betalkonto eller, om betalaren inte använder betalkonto, när tjänsteleverantören har tagit emot betalningsuppdraget. Betalaren kan dock kräva att information ska ges regelbundet och på avtalat sätt med iakttagande av vad som föreskrivs i 2 mom. Denna rätt ska nämnas i ramavtalet.

22 §

Förhandsinformation om avtal som avser enstaka betalningstransaktioner

Om det inte har ingåtts ramavtal om en betaltjänst, ska tjänsteleverantören ge betaltjänstanvändaren den information som avses i 12 § 1 mom. 2, 5 och 7 punkten innan ett avtal eller erbjudande om en enstaka betalningstransaktion blir bindande för betaltjänstanvändaren. Om betalningstransaktionen omfattar valutakonvertering, ska betalaren dessutom informeras om växel- eller referensväxelkursen. Tjänsteleverantören ska även ge betaltjänstanvändaren den övriga information som avses i 11—15 §, om den är nödvändig med tanke på användningen av betaltjänsten eller om den är relevant för genomförandet av betalningstransaktionen.

Övriga bestämmelser om tjänsteleverantörens informationsskyldighet

25 a §

Förhandsinformation om separata avtal som avser initiering av betalningsuppdrag

På informationsskyldigheten för en leverantör av betalningsinitieringstjänster tillämpas vad som i 22 § föreskrivs om förhandsinformation om avtal som avser enstaka betalningstransaktioner.

Leverantören av betalningsinitieringstjänster ska dessutom innan ett uppdrag initieras ge betalaren den information som avses i 11 § 1—3 och 5 punkten med iakttagande av vad som föreskrivs i 22 §.

25 b §

Information som ska ges efter initieringen av ett betalningsuppdrag

Leverantören av betalningsinitieringstjänster ska omedelbart efter initieringen av ett betalningsuppdrag tillhandahålla betalaren följande information eller göra den tillgänglig för betalaren:

- 1) information om att betalningsuppdraget har initierats,
- 2) information som gör det möjligt att identifiera betalningstransaktionen,
- 3) information som ska överföras i samband med betalningstransaktionen,
- 4) information om betalningstransaktionens belopp,
- 5) information om beloppet av de avgifter som leverantören av betalningsinitieringstjänster tar ut av betalaren samt, om möjligt, en specifikation av avgifterna.

Leverantören av betalningsinitieringstjänster ska omedelbart efter initieringen av ett betalningsuppdrag tillhandahålla betalningsmottagaren den information som avses i 1 mom. i fråga om denne eller göra den tillgänglig för betalningsmottagaren samt, om möjligt, även information som gör det möjligt för betalningsmottagaren att identifiera betalaren.

Leverantören av betalningsinitieringstjänster ska göra information genom vilken betalningstransaktionen kan identifieras tillgänglig för den tjänsteleverantör som förvaltar betalkontot.

26 §

Avgifter för information och för korrigeringsåtgärder och förebyggande åtgärder

Tjänsteleverantören får inte ta ut avgifter av betaltjänstanvändaren för sådan information eller för korrigeringsåtgärder och förebyggande åtgärder som avses i denna lag, om inte något annat följer av 40 § 6 mom., 42 § 3 mom., 66 § 3 mom. eller 68 § 4 mom.

28 §

Valutakonvertering

Om en betalningsmottagare erbjuder betalaren valutakonvertering innan betalningstransaktionen initieras eller om någon annan än betalningsmottagaren erbjuder valutakonvertering på platsen för försäljningen eller i en bankautomat, ska betalaren innan betalningstransaktionen initieras informeras om avgifterna för konverteringen och om den växelkurs som tillämpas.

29 §

Extra avgifter eller nedsättning vid användning av betalningsinstrument

Om betalningsmottagaren begär en avgift av betalaren för användning av ett visst betalningsinstrument eller erbjuder nedsättning vid användning av ett visst betalningsinstrument, ska betalningsmottagaren underrätta betalaren om detta innan betalningstransaktionen initieras.

Om tjänsteleverantören eller någon annan aktör begär avgift av betaltjänstanvändaren för användning av ett visst betalningsinstrument, ska tjänsteleverantören eller den andra aktören underrätta betaltjänstanvändaren om avgiften innan betalningstransaktionen initieras.

Betalaren är inte skyldig att betala sådana avgifter som han eller hon inte har underrättats om i enlighet med 1 och 2 mom.

30 §

Ändring av ramavtal på tjänsteleverantörens initiativ

Om tjänsteleverantören föreslår ändringar av ramavtalet, ska förslaget lämnas till betaltjänstanvändaren skriftligen eller på något annat varaktigt sätt minst två månader innan ändringarna föreslås träda i kraft. Före denna dag kan betaltjänstanvändaren antingen godkänna ändringarna eller motsätta sig dem. Tjänsteleverantören ska på motsvarande sätt underrätta betaltjänstanvändaren om eventuella förändringar i den övriga information som tjänsteleverantören ska ge enligt 11—15 §.

Om det i ramavtalet ingår ett villkor som anger att betaltjänstanvändaren anses ha godkänt de ändringar av avtalsvillkoren som tjänsteleverantören föreslår om användaren inte före den dag då ändringarna föreslås träda i kraft motsätter sig dem, ska betaltjänstanvändaren i ändringsförslaget påminnas om sin rätt att motsätta sig ändringarna. Betaltjänstanvändaren har fram till den dag då ändringarna föreslås träda i kraft rätt att säga upp ramavtalet med omedelbar verkan eller från en senare tidpunkt som infaller före den dag då ändringarna föreslås träda i kraft. Denna rätt ska nämnas i ändringsförslaget.

4 kap.

Initiering och genomförande av betalningstransaktioner

Allmänna bestämmelser om initiering och genomförande av betalningstransaktioner

38 §

38 a §

Användning av betalningsinitieringstjänster

Om ett betalkonto är tillgängligt via ett datanät, ska den tjänsteleverantör som förvaltar betalkontot tillåta betalaren att initiera en betalningstransaktion via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska tillåta leverantören av betalningsinitieringstjänster att utnyttja de förfaranden för stark kundautentisering som den kontoförvaltande tjänsteleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren på det sätt som förutsätts i denna lag.

Leverantörer av betalningsinitieringstjänster ska

- 1) identifiera sig gentemot den kontoförvaltande tjänsteleverantören varje gång en betalningstransaktion initieras via leverantören av betalningsinitieringstjänster,
- 2) se till att betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter inte är tillgängliga för andra än betaltjänstanvändaren och utgivaren av de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna,

- 3) se till att övrig information om betaltjänstanvändaren lämnas endast till betalningsmottagaren i den omfattning som betaltjänstanvändaren uttryckligen samtyckt till.

Leverantörer av betalningsinitieringstjänster får inte

- 1) inneha betalarens medel i samband med tillhandahållandet av betalningsinitieringstjänsten,
- 2) lagra känsliga betalningsuppgifter som tillhör betaltjänstanvändaren,

3) använda, ha tillgång till eller lagra uppgifter för andra ändamål än för att tillhandahålla en betalningsinitieringstjänst i enlighet med betalarens uttryckliga begäran,

4) ändra beloppet eller andra inslag i betalningstransaktionen.

En kontoförvaltande tjänsteleverantör som av en betalare som använder betalningsinitieringstjänster får ett uttryckligt samtycke till att betalningstransaktionen genomförs i enlighet med 38 §, ska

1) omedelbart efter att betalningsuppdraget mottagits tillhandahålla leverantören av betalningsinitieringstjänster eller för denne göra tillgänglig all information om initieringen av betalningstransaktionen och tillgänglig information om genomförandet av betalningstransaktionen,

2) behandla betalningsuppdrag som överförts via en leverantör av betalningsinitieringstjänster och betalningsuppdrag som betalaren överför direkt på ett jämlikt sätt i synnerhet när det gäller genomförandetid, prioritering och avgifter.

En kontoförvaltande tjänsteleverantör får neka en leverantör av betalningsinitieringstjänster tillgång till ett betalkonto, om tjänsteleverantören kan visa att det finns grundad anledning till att tillgång nekas och detta har samband med att leverantören av betalningsinitieringstjänster har använt betalkontot på ett obehörigt eller bedrägligt sätt. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska på avtalat sätt informera betalaren om att tillgång till betalkontot har nekats och om grunderna för detta, om inte tillhandahållandet av sådan information hindras av motiverade säkerhetsskäl eller förbjuds någon annanstans i lag. Informationen ska, om möjligt, ges innan tillgång nekas och senast direkt därefter. Tillgång till betalkontot ska medges när det inte längre finns grunder för nekad tillgång.

39 §

Tidpunkten för mottagande av betalningsuppdrag

Ett betalningsuppdrag anses ha tagits emot när betalarens tjänsteleverantör har tagit emot det. Betalarens konto får inte debiteras innan betalningsuppdraget har tagits emot.

40 §

Återkallelse av betalningsuppdrag

Om en betalningstransaktion initieras via en leverantör av betalningsinitieringstjänster, får betalaren inte återkalla betalningsuppdraget efter det att samtycke till att betalningsuppdraget initieras har getts till leverantören av betalningsinitieringstjänster. Om en betalningstransaktion initieras av eller via betalningsmottagaren, får betalaren inte återkalla betalningsuppdraget efter det att uppdraget har överförts eller betalarens samtycke till att transaktionen genomförs har getts till betalningsmottagaren. Ett betalningsuppdrag som gäller direktdebitering kan betalaren dock återkalla senast den sista bankdagen före den dag då medlen enligt avtal ska debiteras.

Efter den tidpunkt som avses i 1—3 mom. får betalningsuppdraget återkallas endast om betaltjänstanvändaren och tjänsteleverantörerna i fråga avtalar om det. I de fall som avses i 3 mom. krävs det dessutom att betalningsmottagaren samtycker till att uppdraget återkallas.

42 §

Underrättelse om vägran att genomföra betalningsuppdrag eller initiera betalningstransaktioner

Om tjänsteleverantören vägrar genomföra ett betalningsuppdrag eller initiera en betalningstransaktion, ska leverantören underrätta betaltjänstanvändaren om sin vägran, grunden för vägran och förfarandet för att avhjälpa det fel eller den brist som lett till vägran, om inte underrättelse har förbjudits någon annanstans i lag.

Underrättelsen ska snarast möjligt tillhandahållas betaltjänstanvändaren eller hållas tillgänglig för användaren på avtalat sätt. Underrättelsen ska lämnas inom tidsfristen för genomförande av betalningsuppdraget.

Parterna kan i ramavtalet avtala om att tjänsteleverantören har rätt att ta ut en avgift för underrättelsen, om leverantören har haft grundad anledning till vägran. De avgifter som tas ut ska vara rimliga och får inte överskrida tjänsteleverantörens faktiska kostnader.

46 §

Avgifter för genomförande av betalningstransaktioner

Betalaren och betalningsmottagaren ansvarar för de avgifter som deras respektive tjänsteleverantör tar ut för genomförande av betalningstransaktioner.

Betalningsmottagaren får inte ta ut avgift för användning av sådana betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter regleras i kapitel II i förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner eller för betaltjänster på vilka Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009, nedan Sepaförordningen, ska tillämpas.

Särskilda bestämmelser om täckning för betalningstransaktioner

46 a §

Betalningstransaktioner där beloppet inte är känt

Om det är fråga om en kortbaserad betalningstransaktion som initieras av eller via betalningsmottagaren och där det exakta beloppet inte är känt vid den tidpunkt då betalaren ger sitt samtycke till genomförandet av betalningstransaktionen, kan betalarens tjänsteleverantör spärra medel på betalarens betalkonto endast om betalaren har gett sitt samtycke med angivande av det exakta belopp som ska spärras.

Betalarens tjänsteleverantör ska frigöra de i 1 mom. avsedda spärrade medlen på betalarens betalkonto utan onödigt dröjsmål efter mottagandet av information om betalningstransaktionens exakta belopp till den del de spärrade medlen överskrider det exakta beloppet och de spärrade medlen i sin helhet senast omedelbart efter att betalningsuppdraget har tagits emot.

46 b §

Bekräftelse av att medel som behövs för genomförande av en kortbaserad betalningstransaktion är tillgängliga

En tjänsteleverantör som utfärdar kortbaserade betalningsinstrument kan begära att en kon- toförvaltande tjänsteleverantör bekräftar om det belopp som behövs för genomförande av en kortbaserad betalningstransaktion är tillgängligt på betalarens betalkonto, om

- 1) betalaren lämnat ett uttryckligt samtycke till att tjänsteleverantören får begära bekräftelse,
- 2) betalaren har initierat betalningstransaktionen med användning av ett kortbaserat betalningsinstrument som utfärdats av tjänsteleverantören,
- 3) tjänsteleverantören identifierar sig gentemot den kontoförvaltande tjänsteleverantören före varje begäran om bekräftelse.

Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska ge den bekräftelse som avses i 1 mom. omedelbart, om

- 1) betalarens betalkonto är tillgängligt via ett datanät vid tidpunkten för begäran,
- 2) betalaren på förhand uttryckligen har samtyckt till att den kontoförvaltande tjänsteleverantören besvarar en begäran från en viss tjänsteleverantör om att få en bekräftelse som avses i 1 mom.

Den kontoförvaltande tjänsteleverantören får inte i samband med bekräftelsen spärra medel på betalarens betalkonto. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska på betalarens begäran meddela betalaren identiteten på den tjänsteleverantör som utfärdar kortbaserade betalningsinstrument samt den bekräftelse som getts.

Bekräftelsen får inte lagras eller användas för andra syften än för genomförande av den kortbaserade betalningstransaktionen.

49 §

Genomförandetid som ska iakttas av betalningsmottagarens tjänsteleverantör

Betalningsmottagarens tjänsteleverantör ska betala betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens betalkonto omedelbart efter att beloppet har krediterats leverantörens konto. Om mottagaren inte har något betalkonto som förvaltas av leverantören, ska betalningsmottagarens tjänsteleverantör inom samma tid ställa betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens förfogande.

Vad som föreskrivs i 1 mom. tillämpas dock inte, om betalningsmottagarens tjänsteleverantör vid betalningstransaktionen gör en valutakonvertering där åtminstone en av valutorna är en annan valuta än valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

53 §

Skyldigheter som gäller betalningsinstrument

Innehavaren av ett betalningsinstrument ska använda detta i enlighet med villkoren för beviljande och användning. Innehavaren ska i synnerhet vidta skäligen åtgärder för att skydda betalningsinstrumentet och tillhörande personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter. Villkoren för beviljande och användning av betalningsinstrumentet får inte vara ogrundade, oskäligen eller diskriminerande.

Innehavarens skyldighet att skydda betalningsinstrumentet och tillhörande personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter inträder när han eller hon tar emot dem.

Tjänsteleverantören ska för sin del se till att betalningsinstrumentets personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter inte är tillgängliga för andra än innehavaren av betalningsinstrumentet.

55 §

Medel för att anmäla att betalningsinstrument förlorats

Tjänsteleverantören ska se till att innehavaren av ett betalningsinstrument när som helst avgiftsfritt kan underrätta tjänsteleverantören eller någon annan som tjänsteleverantören utsett om att betalningsinstrumentet har förlorats, orätmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen.

I de fall som avses i 1 mom. får tjänsteleverantören ta ut avgift av innehavaren av ett betalningsinstrument endast för kostnader som direkt beror på att betalningsinstrumentet ersätts med ett nytt.

60 §

Avgift eller nedsättning vid användning av betalningsinstrument

Tjänsteleverantören får inte hindra betalningsmottagaren från att av betalaren begära en avgift vid användning av ett visst betalningsinstrument, från att erbjuda en nedsättning på grund av att ett betalningsinstrument används eller från att på något annat sätt styra betalaren att använda ett visst betalningsinstrument.

Den avgift som betalningsmottagaren tar ut för användning av ett betalningsinstrument ska vara rimlig och får inte överskrida betalningsmottagarens faktiska kostnader. Bestämmelser om förbud mot att ta ut avgift för användning av vissa betalningsinstrument finns i 46 § 2 mom.

62 §

Betal tjänstanvändares ansvar för obehörig användning av betalningsinstrument

En betaltjänstanvändare som har ingått avtal om ett betalningsinstrument med en tjänsteleverantör ansvarar för användningen av ett betalningsinstrument som har förlorats eller orättmätigt innehas av någon annan eller för annan obehörig användning av betalningsinstrumentet endast om den obehöriga användningen beror på att betaltjänstanvändaren eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet

- 1) har överlåtit det till någon som inte är behörig att använda det,
- 2) av vårdslöshet har försummat sina skyldigheter enligt 53 § 1 mom., eller
- 3) har försummat att utan ogrundat dröjsmål efter upptäckten underrätta tjänsteleverantören eller någon annan som denne utsett om att betalningsinstrumentet har förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen.

I de fall som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten är betaltjänstanvändarens ansvar för obehörig användning av betalningsinstrumentet högst 50 euro. Denna begränsning tillämpas dock inte om betaltjänstanvändaren eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet har handlat avsiktligt eller grovt vårdslöst.

Betal tjänstanvändaren ansvarar inte för obehörig användning av betalningsinstrumentet

- 1) till den del som betalningsinstrumentet har använts efter att tjänsteleverantören eller någon annan som denne utsett har underrättats om att betalningsinstrumentet förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen,
- 2) om tjänsteleverantören har försummat att se till att en innehavare av ett betalningsinstrument har möjlighet att när som helst göra anmälan enligt 1 punkten,
- 3) om betalningsmottagaren vid användningen av betalningsinstrumentet inte vederbörligen har försäkrat sig om betalarens rätt att använda instrumentet, eller
- 4) om tjänsteleverantören inte har krävt stark kundautentisering av betalaren.

Trots 3 mom. är betaltjänstanvändaren ansvarig för obehörig användning av ett betalningsinstrument, om användaren eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet avsiktligt har lämnat en oriktig anmälan eller annars handlat bedrägligt.

63 §

Tjänsteleverantörens ansvar för obehöriga betalningstransaktioner

Om en betalningstransaktion har genomförts obehörigen och om inte något annat följer av 62 § ska tjänsteleverantören till den kund vars medel har använts för att genomföra transaktionen omedelbart och senast följande bankdag efter det att tjänsteleverantören har noterat eller underrättats om transaktionen återbetala transaktionens belopp till kunden eller återställa det debiterade betalkontots kontoställning till vad den skulle ha varit om debiteringen inte hade ägt rum.

Vad som föreskrivs i 1 mom. tillämpas inte om tjänsteleverantören har grundad anledning att misstänka en avsiktlig felaktig underrättelse eller något annat sådant bedrägligt förfarande och tjänsteleverantören skriftligt informerar Finansinspektionen om detta och om orsakerna till misstanken.

Valuteringsdagen för kreditering av betalkontot ska vara senast den dag då den obehöriga transaktionens belopp debiterades.

Om en betalningstransaktion har initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster, föreligger återbetalningsskyldighet enligt denna paragraf för den tjänsteleverantör som förvaltar betalkontot i fråga. Bestämmelser om den kontoförvaltande tjänsteleverantörens rätt till återkrav gentemot leverantören av betalningsinitieringstjänster finns i 74 §.

64 §

Ansvar för icke genomförda, felaktigt genomförda eller sent genomförda betalningstransaktioner som initierats av betalaren

Om en betalningstransaktion som initierats av betalaren inte har genomförts eller om den har genomförts felaktigt, ska betalarens tjänsteleverantör utan onödigt dröjsmål återbetala betalningstransaktionens belopp till betalaren eller återställa det debiterade betalkontots kontoställning till vad den skulle ha varit om debiteringen inte hade ägt rum. Valuteringsdagen för kreditering av betalarens betalkonto ska vara senast den dag då transaktionens belopp debiterades.

Om en betalningstransaktion har initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster, föreligger återbetalningsskyldighet för den tjänsteleverantör som förvaltar betalarens betalkonto. Bestämmelser om den kontoförvaltande tjänsteleverantörens rätt till återkrav gentemot leverantören av betalningsinitieringstjänster finns i 74 §.

Återbetalningsskyldighet föreligger dock inte om betalarens tjänsteleverantör kan styrka att betalningsmottagarens tjänsteleverantör har tagit emot betalningstransaktionens belopp inom den tidsfrist som avses i 47 §. Betalningsmottagarens tjänsteleverantör ska i dessa fall omedelbart betala betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens betalkonto eller, om betalningsmottagaren inte använder något betalkonto, ställa betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens förfogande. Valuteringsdagen för kreditering av betalningsmottagarens betalkonto ska vara senast den dag som skulle ha varit valuteringsdag om transaktionen hade genomförts korrekt.

Om en betalningstransaktion har genomförts sent, ska betalningsmottagarens tjänsteleverantör på begäran av betalarens tjänsteleverantör som handlar på betalarens vägnar se till att valuteringsdagen för kreditering av betalningsmottagarens betalkonto är senast den dag som skulle ha varit valuteringsdag om transaktionen hade genomförts korrekt.

65 §

Ansvar för icke genomförda, felaktigt genomförda eller sent genomförda betalningstransaktioner som initierats av eller via betalningsmottagaren

Om en betalningstransaktion som initierats av eller via betalningsmottagaren inte har genomförts eller om den har genomförts felaktigt, ska betalarens tjänsteleverantör utan onödigt dröjsmål återbetala betalningstransaktionens belopp till betalaren eller återställa det debiterade betalkontots kontoställning till vad den skulle ha varit om debiteringen inte hade ägt rum. Valuteringsdagen för kreditering av betalarens betalkonto ska vara senast den dag då transaktionens belopp debiterades.

Återbetalningsskyldighet föreligger dock inte, om

1) det faktum att betalningstransaktionen inte genomförts eller genomförts felaktigt beror på att betalningsmottagarens tjänsteleverantör har försummat sina skyldigheter enligt 48 eller 49 §, eller

2) betalarens tjänsteleverantör kan styrka att betalningsmottagarens tjänsteleverantör har mottagit betalningstransaktionens belopp, även om prestationen från betalarens tjänsteleverantör var försenad.

Om en betalningstransaktion genomförs sent ska valuteringsdagen för betalningsmottagarens tjänsteleverantörs betalning på betalningsmottagarens betalkonto vara senast den dag som skulle ha varit valuteringsdag om transaktionen hade genomförts korrekt.

67 §

Skyldighet att återbetala avgifter och ersätta ränta

Om en betalningstransaktion inte har genomförts eller om den har genomförts felaktigt eller sent, har betaltjänstanvändaren rätt till återbetalning från tjänsteleverantören av de avgifter som tagits ut av användaren för transaktionen. Dessutom har betaltjänstanvändaren rätt att av tjänsteleverantören få ersättning för ränta som betaltjänstanvändaren blir tvungen att betala till följd av att transaktionen inte genomförts eller genomförts felaktigt eller sent.

68 §

Felaktiga unika identifikationskoder

Tjänsteleverantören är inte ansvarig enligt 64—67 § för en betalningstransaktion som inte genomförts eller som genomförts felaktigt, om detta beror på att den unika identifikationskod som lämnats av betaltjänstanvändaren är felaktig.

Betalarens tjänsteleverantör ska dock i det fall som avses i 1 mom. vidta skäligen åtgärder för att återvinna de medel som den felaktigt genomförda betalningstransaktionen avsåg. Betalningsmottagarens tjänsteleverantör ska ge betalarens tjänsteleverantör all information som är relevant för återvinning av medlen och även i övrigt samarbeta med denne i syfte att återvinna medlen.

Om det inte är möjligt att återvinna medlen, ska betalarens tjänsteleverantör på betalarens skriftliga begäran lämna betalaren all tillgänglig information som är relevant för denne.

Om så har avtalats i ramavtalet får tjänsteleverantören ta ut en avgift av betaltjänstanvändaren för återvinningen av de medel som transaktionen avsåg. De avgifter som tas ut ska vara rimliga och får inte överskrida tjänsteleverantörens faktiska kostnader.

70 §

Anmälan om obehöriga, icke genomförda, felaktigt genomförda eller sent genomförda betalningstransaktioner

Betaltjänstanvändaren har rätt att av tjänsteleverantören få återbetalning av betalningstransaktionens belopp eller annan kompensation på det sätt som föreskrivs i detta kapitel, bara om användaren underrättar tjänsteleverantören om en obehörig, icke genomförd, felaktigt genomförd eller sent genomförd betalningstransaktion utan onödigt dröjsmål efter att han eller hon upptäckt den och senast 13 månader efter det att betalningstransaktionens belopp debiterats eller krediterats betalkontot. Den sistnämnda tidsfristen tillämpas dock inte om tjänsteleverantören inte har informerat betaltjänstanvändaren om betalningstransaktionen på det sätt som föreskrivs i 2 kap.

72 §

Bevisbörda

Om en betaltjänstanvändare nekar till att ha gett sitt samtycke till att en betalningstransaktion genomförs, ska användarens tjänsteleverantör kunna styrka att samtycket har getts på avtalat sätt. Om betaltjänstanvändaren hävdar att betalningstransaktionen inte har genomförts på behörigt sätt, ska tjänsteleverantören kunna styrka att betalningstransaktionen har registrerats och kontoförts korrekt och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan bristfällighet.

Om en betalningstransaktion har initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster, ska bevisbördan för de omständigheter som avses i 1 mom. ligga på leverantören av betalningsinitieringstjänster i fråga om dennes egna prestationer och för att den tjänsteleverantör som förvaltar betalarens betalkonto har tagit emot betalningsuppdraget.

Den omständigheten att tjänsteleverantören kan styrka att samtycke till att betalningstransaktionen genomförs har getts med betalningsinstrumentet är inte nödvändigtvis tillräckligt för att visa att innehavaren av instrumentet har gett sitt samtycke till transaktionen, handlat bedragligt eller avsiktligt eller av grov vårdslöshet försummat sina skyldigheter enligt 53 och 54 §.

74 §

Tjänsteleverantörens rätt till återkrav

Om en tjänsteleverantör med stöd av 63—65 eller 67 § har blivit ansvarig inför betaltjänstanvändaren för en obehörig betalningstransaktion eller ett fel som beror på en annan tjänsteleverantör eller förmedlare som är delaktig i genomförandet av betalningstransaktionen, har tjänsteleverantören rätt att få den återbetalning eller kompensation som denne betalat av tjänsteleverantören eller förmedlaren i fråga.

Om betalningsmottagaren eller dennes tjänsteleverantör försummar sin skyldighet att sörja för stark kundautentisering av betalaren, ska betalningsmottagaren eller dennes tjänsteleverantör ersätta skada som en obehörig betalningstransaktion förorsakat betalarens tjänsteleverantör.

Bestämmelserna i 1 och 2 mom. begränsar inte tjänsteleverantörens övriga rättigheter enligt lag eller avtal.

77 §

Avtal om ansvar vid användning av betalningsinstrument för låga belopp

Om betalningsinstrumentet för låga belopp till sina egenskaper är sådant att användarens identitet inte framgår vid användningen, eller om tjänsteleverantören av andra orsaker i anslutning till betalningsinstrumentets egenskaper inte kan styrka att innehavaren av instrumentet har gett sitt samtycke till genomförandet av betalningstransaktionen, kan parterna avtala att 62 § 1 och 2 mom. och 3 mom. 1—3 punkten samt 63 och 72 § inte ska tillämpas på avtalet om det betalningsinstrumentet.

79 §

Villkor för återbetalning

Betalarens tjänsteleverantör ska på betalarens begäran till denne återbetala hela beloppet av en betalningstransaktion som initierats av eller via en betalningsmottagare, om beloppet av betalningstransaktionen

- 1) inte exakt framgår av det samtycke som betalaren gett, och
- 2) överstiger det belopp som betalaren rimligen kunde ha förväntat sig med hänsyn till sitt tidigare konsumtionsmönster, villkoren i ramavtalet och andra omständigheter.

Valuteringsdagen för kreditering av betalarens betalkonto ska vara senast den dag då beloppet i fråga debiterades.

Om det är fråga om sådan direktdebitering som avses i artikel 1 i Sepa-förordningen, har betalaren rätt till återbetalning även när de villkor som anges i 1 mom. inte uppfylls.

Betalaren och dennes tjänsteleverantör kan trots vad som föreskrivs i 1 och 3 mom. komma överens i ramavtalet om att betalaren vid direktdebitering inte har rätt till återbetalning, om betalaren har gett sitt samtycke till att betalningstransaktionen genomförs till sin tjänsteleverantör och tjänsteleverantören eller betalningsmottagaren på avtalat sätt har underrättat betalaren om debiteringen minst fyra veckor före förfallodagen.

8 a kap.

Kontoinformationstjänster

82 a §

Rätt att använda kontoinformationstjänster

Om ett betalkonto är tillgängligt via ett datanät, ska den tjänsteleverantör som förvaltar betalkontot tillåta betaltjänstanvändaren att använda kontoinformationstjänster. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska tillåta leverantören av kontoinformationstjänster att utnyttja de förfaranden för stark kundautentisering som den kontoförvaltande tjänsteleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren på det sätt som förutsätts i denna lag.

Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska behandla begäranden om information som överförs via en leverantör av kontoinformationstjänster på ett jämlikt sätt i förhållande till andra sådana begäranden.

82 b §

Skyldigheter för leverantörer av kontoinformationstjänster

Leverantörer av kontoinformationstjänster får endast tillhandahålla tjänster som betaltjänstanvändaren uttryckligen har samtyckt till.

Leverantörer av kontoinformationstjänster har endast rätt till information på namngivna betalkonton och om tillhörande betalningstransaktioner och får inte använda, ha tillgång till eller lagra uppgifter för några andra ändamål än för att tillhandahålla en kontoinformationstjänst på betaltjänstanvändarens uttryckliga begäran. Leverantörer av kontoinformationstjänster får inte begära känsliga betalningsuppgifter som är kopplade till betalkontona.

Leverantörer av kontoinformationstjänster ska

1) för varje kommunikationssession identifiera sig gentemot varje tjänsteleverantör som förvaltar betaltjänstanvändarens konton,

2) se till att betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter inte är tillgängliga för andra än användaren och utgivaren av de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna.

82 c §

Nekad tillgång till betalkonto

En tjänsteleverantör som förvaltar ett betalkonto får neka en leverantör av kontoinformationstjänster tillgång till ett betalkonto, om tjänsteleverantören kan visa att det finns grundad anledning till att tillgång nekas och detta har samband med att leverantören av kontoinformationstjänster har använt betalkontot på ett obehörigt eller bedrägligt sätt. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska på avtalat sätt informera betalaren om att tillgång till betalkontot har nekats och om grunderna för detta, om inte tillhandahållandet av sådan information hindras av motiverade säkerhetsskäl eller förbjuds någon annanstans i lag. Informationen ska, om möjligt, ges innan tillgång nekas och senast omedelbart därefter. Tillgång till betalkontot ska medges när det inte längre finns grunder för nekad tillgång.

83 §

Tillsynsmyndigheter och lämnande av information

Finansinspektionen övervakar efterlevnaden av denna lag när tjänsteleverantören är ett i 4 § 2—5 mom. i lagen om Finansinspektionen avsett tillsynsobjekt eller en i 5 § i den lagen avsedd annan finansmarknadsaktör. Också konsumentombudsmannen övervakar efterlevnaden av lagen när betaltjänstanvändaren är en konsument.

10 kap.

Särskilda bestämmelser och ikraftträdande

85 b §

Autentisering

Tjänsteleverantören ska använda stark kundautentisering, om betalaren

1) använder sitt betalkonto via ett datanät,

2) initierar en elektronisk betalningstransaktion,

3) genomför en åtgärd på distans som kan innebära en risk för missbruk.

Om betalaren initierar en elektronisk betalningstransaktion via ett medel för distanskommunikation, ska tjänsteleverantören använda stark kundautentisering som kopplas till betalningstransaktionens belopp och betalningsmottagaren på det sätt som avses i artikel 97.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU 2015/2366) om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG, nedan *betaltjänstdirektivet*.

Tjänsteleverantören ska genom tillräckliga säkerhetsåtgärder sörja för att konfidentialiteten och integriteten för de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter som används vid stark kundautentisering skyddas.

Den starka kundautentisering som avses i 1 och 2 mom. samt de säkerhetsåtgärder som avses i 3 mom. ska uppfylla de närmare krav som anges i kommissionens tekniska standarder för tillsyn som utfärdas med stöd av artikel 98 i betaltjänstdirektivet.

Avvikelse kan göras från skyldigheten i denna paragraf om att använda stark kundautentisering samt att skydda konfidentialitet och integritet i fråga om de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna, om det föreskrivs så i kommissionens tekniska standarder för tillsyn som utfärdas med stöd av artikel 98 i betaltjänstdirektivet.

85 c §

Kommunikationsstandarder

Tjänsteleverantören ska i kontakter med andra tjänsteleverantörer, betalare och betalningsmottagare iakttä gemensamma och säkra öppna kommunikationsstandarder i fråga om autentisering, identifiering, underrättelser, lämnande av information och genomförande av säkerhetsåtgärder. Krav som gäller kommunikationsstandarder ingår i kommissionens tekniska standarder för tillsyn som utfärdas med stöd av artikel 98 i betaltjänstdirektivet.

86 §

Behandling av personuppgifter

Tjänsteleverantörer får endast med betaltjänstanvändarens uttryckliga samtycke behandla sådana personuppgifter som behövs för tillhandahållande av betaltjänsterna.

86 a §

Behandling av kundklagomål

Tjänsteleverantörer ska ha effektiva förfaranden för att behandla betaltjänstanvändares klagomål som gäller rättigheter och skyldigheter enligt denna lag. Om parterna inte kommer överens om att använda något annat språk, ska finska eller svenska användas i förfarandet eller, om betaltjänsten tillhandahålls någon annanstans än i Finland, det officiella språket i den staten.

Tjänsteleverantören ska besvara klagomålet på papper, om inte parterna har kommit överens om att svaret ges på något annat varaktigt sätt. I svaret ska tjänsteleverantören ta ställning till alla punkter som förs fram i klagomålet och sända svaret till betaltjänstanvändaren inom 15 bankdagar från det att klagomålet togs emot. Om svaret av exceptionella skäl som är beroende av tjänsteleverantören inte kan lämnas inom 15 bankdagar, ska tjänsteleverantören ge betaltjänstanvändaren ett preliminärt svar med skäl till förseningen av svaret och med angivande av en tidsfrist inom vilken betaltjänstanvändaren ska få det slutliga svaret. Det slutliga svaret ska i alla händelser sändas till betaltjänstanvändaren inom 35 bankdagar från det att klagomålet togs emot.

86 b §

Skyldighet att informera om tvistlösningsorgan utanför domstol

Utöver vad som föreskrivs i 2 kap. 8 b § i konsumentskyddslagen (38/1978) ska tjänsteleverantören i sina affärslokaler informera om minst ett sådant tvistlösningsorgan som har anmälts till Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 20.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU om alternativ tvistlösning vid konsumenttvister och om ändring av förordning (EG) nr 2006/2004 och direktiv 2009/22/EG och som är behörigt att behandla tvistemål som gäller rättigheter och skyldigheter enligt denna lag mellan näringsidkare och konsumenter.

86 c §

Avgörande av tvister som gäller förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner

Betalningsmottagarnas tjänsteleverantörer ska se till att enskilda meningsskiljaktigheter mellan betalningsmottagarna och deras tjänsteleverantörer om tillämpningen av förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner kan hänskjutas till ett oavhängigt organ som ger rekommendationer. Organets stadgar ska trygga en opartisk, sakkunnig, öppen, effektiv och rättvis behandling av meningsskiljaktigheter.

Tjänsteleverantören ska meddela Finansinspektionen det i 1 mom. avsedda organets namn och kontaktuppgifter. På begäran av Finansinspektionen ska tjänsteleverantören lämna Finansinspektionen organets stadgar och annan av Finansinspektionen angiven utredning som behövs för tillsynen över efterlevnaden av 1 mom.

86 d §

Kommissionens broschyr om konsumenternas rättigheter i fråga om betaltjänster

Tjänsteleverantörer ska göra den i betaltjänstdirektivet avsedda broschyren om konsumenternas rättigheter som kommissionen utarbetat åtkomlig på ett lättillgängligt sätt på sin webbplats, om en sådan finns, och på papper i sina affärslokaler. Dessutom ska broschyren vara åtkomlig på ett lättillgängligt sätt på de myndigheters webbplatser som avses i 83 §. Informationen i broschyren ska med hjälp av alternativa medel göras tillgänglig också för personer med funktionsnedsättning.

Denna lag träder i kraft den 20 . Bestämmelser om ikraftträdandet av 85 b och 85 c § utfärdas dock genom förordning av statsrådet.

På en betalningstransaktion för vilken betalningsuppdraget före ikraftträdandet av denna lag tagits emot av en betaltjänstanvändares tjänsteleverantör som deltar i genomförandet av betalningstransaktionen tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

De bestämmelser som gällde när denna lag träder i kraft ska tillämpas i stället för 46 § 2 mom., om det före ikraftträdandet har avtalats om en avgift för betalningssättet.

Till den del ett betalningsinstrument har använts obehörigen efter ikraftträdandet av denna lag tillämpas 62 § i denna lag, även om det förfarande för vilket betaltjänstanvändaren åläggs ansvar skulle ha inträffat före ikraftträdandet.

2.

Lag

om ändring av 7 och 7 a kap. i konsumentkyddslagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i konsumentkyddslagen (38/1978) 7 kap. 1 § 4 mom., 15 § 1 mom., 40 § och 51 § 1 mom. samt 7 a kap. 33 § 1 mom., sådana de lyder, 7 kap. 1 § 4 mom. och 51 § 1 mom. samt 7 a kap. 33 § 1 mom. i lag 851/2016 samt 7 kap. 15 § 1 mom. och 40 § i lag 746/2010, som följer:

7 kap.

Konsumentkrediter

1 §

Tillämpningsområde

Vid tillämpningen av 40 § likställs en identifikator som berättigar till att använda ett konto, någon annan finansiell tjänst eller ett finansiellt instrument med en identifikator som berättigar till att använda en kredit. Bestämmelserna om kreditgivaren tillämpas i dessa fall på den näringsidkare som har ingått avtalet om identifikatorn med konsumenten.

15 §

Kontroll av kreditsökandens identitet

Innan ett avtal om konsumentkredit ingås ska kreditgivaren noggrant kontrollera den sökandes identitet. Om identiteten kontrolleras elektroniskt, ska kreditgivaren använda en identifieringsmetod som uppfyller kraven i 8 § i lagen om stark autentisering och betrodda elektroniska tjänster (617/2009).

40 §

Konsumentens ansvar för obehörig användning av kreditkort eller annan identifikator som möjliggör användning av kredit

En konsument som har ingått ett kreditavtal med en kreditgivare svarar för användning av kreditkort eller någon annan identifikator som berättigar till att använda krediten och som har försvunnit eller obehörigen kommit i någon annans besittning eller för annan obehörig användning av identifikatorn endast om den obehöriga användningen beror på att konsumenten själv eller någon annan innehavare av identifikatorn har

- 1) överlåtit identifikatorn till någon obehörig,
- 2) har handlat vårdslöst, eller

3) försummat att utan onödigt dröjsmål efter upptäckten anmäla hos kreditgivaren att identifikatorn har försvunnit, kommit i någon obehörig persons besittning eller använts på ett obehörigt sätt.

I de fall som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten svarar konsumenten för obehörig användning av identifikatorn till ett belopp om högst 50 euro. Denna begränsning tillämpas dock inte om han eller hon har förfarit med uppsåt eller grov oaktsamhet.

Konsumenten svarar däremot inte för obehörig användning av identifikatorn

1) till den del som identifikatorn har använts efter det att kreditgivaren har underrättats om att identifikatorn har försvunnit, obehörigen innehas av någon annan eller används obehörigen, eller

2) om kreditgivaren har försummat att se till att innehavaren av identifikatorn har möjlighet att uppfylla sin anmälningsplikt enligt 1 mom. 3 punkten,

3) om säljaren eller tjänsteleverantören eller någon som i egenskap av representant för en sådan har tagit emot identifikatorn inte på behörigt sätt har försäkrat sig om innehavarens rätt att använda sig av denna,

4) om kreditgivaren inte har krävt att konsumentens identitet när identifikatorn används ska kontrolleras på det sätt som föreskrivs i 15 § 1 mom.

Trots bestämmelserna i 3 mom. är konsumenten ansvarig för obehörig användning av en identifikator om han eller hon eller någon annan innehavare av identifikatorn uppsåtligt gjort en oriktig anmälan eller handlat bedrägligt på något annat sätt.

51 §

Tillsynsmyndigheter

Tillsynen över efterlevnaden av bestämmelserna i detta kapitel utövas av konsumentombudsmannen, av Konkurrens- och konsumentverket och av regionförvaltningsverken såsom myndigheter underställda Konkurrens- och konsumentverket, samt av Finansinspektionen när kreditgivaren är ett i 4 § 2—5 mom. i lagen om Finansinspektionen (878/2008) avsett tillsynsobjekt eller en i 5 § i den lagen avsedd annan finansmarknadsaktör.

7 a kap.

Konsumentkrediter som har samband med bostadsegendom

33 §

Tillsynsmyndigheter

Tillsynen över efterlevnaden av bestämmelserna i detta kapitel utövas av konsumentombudsmannen, av Konkurrens- och konsumentverket och av regionförvaltningsverken såsom myndigheter underställda Konkurrens- och konsumentverket, samt av Finansinspektionen när kreditgivaren eller kreditförmedlaren är ett i 4 § 2—5 mom. i lagen om Finansinspektionen avsett tillsynsobjekt eller en i 5 § i den lagen avsedd annan finansmarknadsaktör.

Denna lag träder i kraft den

20 .

Till den del en identifikator har använts på ett obehörigt sätt efter ikraftträdandet av denna lag tillämpas 7 kap. 1 § 4 mom. och 40 §, även om det förfarande för vilket konsumenten avkrävs ansvar skulle ha inträffat före ikraftträdandet.

3.

Lag

om ändring av 125 och 134 § i informationssamhällsbalken

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i informationssamhällsbalken (917/2014) 125 § 4 mom. och 134 § 2 mom. som följer:

125 §

Obehörig användning av kommunikationstjänster

Vad som föreskrivs ovan i denna paragraf tillämpas om inte något annat följer av betaltjänstlagen (290/2010).

134 §

Specifisering av fakturor och specifisering per uppkoppling

I fråga om sådana betalteletjänster som avses i 1 mom. 8 punkten ska teleföretaget i fakturan specificera

1) betalningens belopp, tidpunkt och mottagare för uppkopplingar där det är fråga om betalningstransaktioner som hör till tillämpningsområdet för betaltjänstlagen,

2) betalningens belopp, tidpunkt och mottagare för uppkopplingar där det enbart är fråga om sådan betalning via en automatisk tjänst för en nytthet eller tjänst som inte hör till tillämpningsområdet för betaltjänstlagen och som för abonnenten i första hand innebär andra betalningar än avgifter för användning av kommunikationstjänster,

3) per tjänstetyp sådana andra än i 1 och 2 punkten avsedda uppkopplingar som för abonnenten innebär andra betalningar än avgifter för användning av kommunikationstjänster.

Denna lag träder i kraft den

20 .

Helsingfors den 5 oktober 2017

Statsminister

Juha Sipilä

Justitieminister Antti Häkkinen

1.

Lag

om ändring av betaltjänstlagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i betaltjänstlagen (290/2010) 1 § 2 mom., 2 och 3 §, 4 § 1 och 2 mom., 5 och 8 §, 9 § 1 mom., 12 § 1 mom., 14 och 15 §, 17 a § 1 och 2 mom., 17 b § 1 och 2 mom., 19 § 3 mom., 22 § 1 mom., 26 § 1 mom., 28—30 §, 39 § 1 mom., 40 § 3 och 4 mom., 42, 46, 49, 53, 55, 60, 62—65, 67, 68, 70, 72 och 74 §, 77 § 2 mom., 79 §, 83 § 1 mom., 86 § 1 mom. samt 86 a §, av dem 3 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 179/2014, 8 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 906/2011, 17 a § 1 och 2 mom., 17 b § 1 och 2 mom. och 83 § 1 mom. sådana de lyder i lag 1057/2016 samt 86 a § sådan den lyder i lag 59/2016, samt fogas till lagen nya 25 a och 25 b §, en ny mellanrubrik före 38 §, till lagen nya 38 a § samt 46 a § och en ny mellanrubrik före den sistnämnda paragrafen och till lagen en ny 46 b §, ett nytt 8 a kap. samt nya 85 b, 85 c och 86 b—86 d § som följer:

Gällande lydelse

1 §

Tillämpningsområde

Denna lag ska tillämpas på följande betaltjänster:

- 1) tjänster för kontantinsättning på eller kontantuttag från betalkonton och åtgärder för förvaltning och tillhandahållande av betalkonton,
- 2) genomförande av betalningstransaktioner genom girering, genom överföring av medel till tjänsteleverantörens betalkonto, genom direktdebitering eller med betalkort eller något annat betalningsinstrument,
- 3) utfärdande av betalningsinstrument,
- 4) inlösen som gäller betalningstransaktioner med betalningsinstrument,

- 5) penningförmedling,

Föreslagen lydelse

1 §

Tillämpningsområde

Denna lag ska tillämpas på följande betaltjänster:

- 1) tjänster för kontantinsättning på eller kontantuttag från betalkonton och åtgärder för förvaltning och tillhandahållande av betalkonton,
- 2) genomförande av betalningstransaktioner genom girering, genom överföring av medel till tjänsteleverantörens betalkonto, genom direktdebitering eller med betalkort eller något annat betalningsinstrument,
- 3) utfärdande av betalningsinstrument,
- 4) *accepterande och behandling av betalningstransaktioner som grundar sig på ett avtal med betalningsmottagaren och som leder till överföring av medel till betalningsmottagaren,*
- 5) penningförmedling,

Gällande lydelse

6) genomförande av betalningstransaktioner där betalarens samtycke till transaktionen ges med mobiltelefon, dator eller någon annan teleterminalutrustning eller utrustning för informationsteknik och där betalningen görs till operatören för systemet eller nätet för telekommunikation eller informationsteknik vilken endast fungerar som förmedlare av betalningstransaktionen mellan betaltjänst användaren och leverantören av varan, tjänsten eller någon annan nytthet.

Föreslagen lydelse

6) *betalningsinitieringstjänster,*

7) *kontoinformationstjänster.*

2 §

Tjänster utanför tillämpningsområdet

Denna lag ska inte tillämpas på följande tjänster:

- 1) penningtransporter,
- 2) tjänster vid förvärv av varor, tjänster eller andra nyttheter där betalningsmottagaren ger betalaren kontanter som en del av betalningstransaktionen,
- 3) tjänster som baseras på instrument som kan användas för förvärv av varor, tjänster eller andra nyttheter endast i lokaler som instrumentets utfärdare använder eller med stöd av avtal med utfärdaren, *antingen* inom ett begränsat nätverk av leverantörer av nyttheter eller för förvärv av bestämda nyttheter.

2 §

Tjänster utanför tillämpningsområdet

Denna lag ska inte tillämpas på följande tjänster:

- 1) penningtransporter,
- 2) tjänster vid förvärv av varor, tjänster eller andra nyttheter där betalningsmottagaren ger betalaren kontanter som en del av betalningstransaktionen,
- 3) tjänster som *grundar sig på särskilda betalningsinstrument och som kan användas i begränsad omfattning, om*
 - a) *betalningsinstrumenten* kan användas för förvärv av varor, tjänster eller andra nyttheter endast i lokaler som instrumentets utfärdare använder eller med stöd av avtal som *ingåtts direkt* med utfärdaren inom ett begränsat nätverk av leverantörer av nyttheter,
 - b) *betalningsinstrumenten* kan användas endast för förvärv av ett mycket begränsat urval av nyttheter, eller
 - c) *betalningsinstrument* som *tillhandahålls på begäran av ett företag eller ett offentligt samfund eller en offentligt rättslig inrättning och som är giltiga i endast en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet regleras av särskilda sociala eller skattemässiga skäl för förvärv av vissa nyttheter från leverantörer som har ett avtal med utfärdaren.*

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

ionstjänst när transaktionernas sammanlagda belopp är högst 300 euro i månaden per användare, om det är fråga om

a) betalningstransaktioner för inköp av digitalt innehåll eller röstbaserade tjänster, eller

b) betalningstransaktioner som genomförs från eller via elektronisk utrustning antingen inom ramen för välgörenhet eller för inköp av rese-, parkerings-, inträdes- eller andra liknande biljetter.

4 §

4 §

Undantag från informationsskyldigheten som följer av tjänsteleverantörens etableringsort och betalningstransaktionens valuta

Undantag från informationsskyldigheten som följer av tjänsteleverantörens etableringsort och betalningstransaktionens valuta

Bestämmelserna i 12 § 5 och 7 punkten och 18 § om lämnande av uppgifter om genomförandetid och avgifter gäller inte betalningstransaktioner

Bestämmelserna i 12 § 1 mom. 5 punkten och 18 § om lämnande av uppgifter om genomförandetid gäller inte betalningstransaktioner

1) där betalarens eller betalningsmottagarens tjänsteleverantör är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, eller

1) där betalarens eller betalningsmottagarens i genomförandet deltagande tjänsteleverantör är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, eller

2) som genomförs i en annan valuta än euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

2) som genomförs i någon annan valuta än euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Trots bestämmelserna i 1 mom. ska tjänsteleverantören dock i situationer som avses i 12 och 18 § alltid informera betaltjänstanvändaren åtminstone om de avgifter som leverantören själv tar ut för genomförande av betalningstransaktionen och om möjligheten av att även övriga tjänsteleverantörer och förmedlare som deltar i genomförandet av betalningstransaktionen eventuellt tar ut avgifter för detta.

Bestämmelserna i 12 § 1 mom. 7 punkten och 18 § om lämnande av uppgifter om avgifter tillämpas inte på sådana delar av en i 1 mom. avsedd betalningstransaktion som genomförs utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Tjänsteleverantören ska dock i dessa fall informera betaltjänstanvändaren om att även andra avgifter än de som tjänsteleverantören ska lämna uppgift om kan tas ut av betaltjänstanvändaren.

5 §

5 §

Övriga begränsningar som följer av tjänsteleverantörens etableringsort och betalningstransaktionens valuta

Övriga begränsningar som följer av tjänsteleverantörens etableringsort och betalningstransaktionens valuta

Lagens 39, 45—48, 64, 65, 67, 70, 74, 79, 80 och 88 § ska inte tillämpas på betalningstransaktioner

Lagens 45 och 47 § ska inte tillämpas på betalningstransaktioner

1) där betalarens eller betalningsmotta-

1) där betalarens eller betalningsmotta-

Gällande lydelse

garens tjänsteleverantör är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, eller

2) som genomförs i någon annan valuta än euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Lagens 49, 51 och 52 § tillämpas inte på betalningstransaktioner som genomförs i någon annan valuta än euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

8 §

Definitioner

I denna lag avses med

1) *betaltjänstanvändare* den som på basis av avtal med en tjänsteleverantör kan använda en betaltjänst i egenskap av antingen betalare eller betalningsmottagare,

2) *tjänsteleverantör* en fysisk person eller en enskild eller offentlig juridisk person som i syfte att få inkomst eller annan ekonomisk nytta yrkesmässigt tillhandahåller betaltjänster,

3) *betalningstransaktion* en åtgärd där medel överförs, tas ut eller ställs till förfogande,

4) *betalningsuppdrag* varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin tjänsteleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras,

5) *betalkonto* ett konto som kan användas för betalningstransaktioner,

6) *girering* debitering av betalarens betalkonto på betalarens initiativ för att överföra medel till betalningsmottagarens betalkonto,

7) *direktdebitering* debitering av betalarens betalkonto på betalningsmottagarens initiativ för överföring av medel till betalningsmottagarens betalkonto, när betalaren har gett mot-

Föreslagen lydelse

garens i *genomförandet deltagande* tjänsteleverantör är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, eller

2) som genomförs i någon annan valuta än euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Lagens 46 §, 64 § 1, 3 och 4 mom., 65 och 67 § samt 79 och 80 § tillämpas inte på betalningstransaktioner där betalarens eller betalningsmottagarens i genomförandet deltagande tjänsteleverantör är etablerad utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Lagens 74 § 1 mom. tillämpas inte på sådana betalningstransaktioner, om det inte är fråga om en situation som avses i 64 § 2 mom.

Lagens 48 och 52 § tillämpas inte på betalningstransaktioner som genomförs i någon annan valuta än euro eller valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

8 §

Definitioner

I denna lag avses med

1) *betaltjänstanvändare* den som på basis av avtal med en tjänsteleverantör kan använda en betaltjänst i egenskap av antingen betalare eller betalningsmottagare,

2) *tjänsteleverantör* en fysisk person eller en enskild eller offentlig juridisk person som i syfte att få inkomst eller annan ekonomisk nytta yrkesmässigt tillhandahåller betaltjänster,

3) *betalningstransaktion* en åtgärd där medel överförs, tas ut eller ställs till förfogande,

4) *betalningsuppdrag* varje instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin tjänsteleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras,

5) *betalkonto* ett konto som kan användas för betalningstransaktioner,

6) *girering* debitering av betalarens betalkonto på *uppdrag av betalaren* för att överföra medel till betalningsmottagarens betalkonto,

7) *direktdebitering* debitering av betalarens betalkonto på betalningsmottagarens initiativ för överföring av medel till betalningsmottagarens betalkonto, när betalaren har gett mot-

Gällande lydelse

tagaren, mottagarens tjänsteleverantör eller betalarens egen tjänsteleverantör sitt samtycke till betalningstransaktionen,

8) *penningförmedling* en tjänst där tjänsteleverantören tar emot medel från en betalare utan att öppna betalkonto i betalarens eller betalningsmottagarens namn med avsikt utslutande att överföra ett belopp som motsvarar de mottagna medlen till betalningsmottagaren eller en annan tjänsteleverantör som agerar på betalningsmottagarens vägnar eller där tjänsteleverantören tar emot medlen på betalningsmottagarens vägnar och ställer dem till betalningsmottagarens förfogande,

9) *betalningsinstrument* ett betalkort eller något annat personligt instrument eller någon annan personlig rutin eller en kombination av dessa som betaltjänstanvändaren och tjänsteleverantören har träffat avtal om att kan användas för betalningsuppdrag,

10) *innehavare av betalningsinstrument* den som beviljats rätt att använda ett betalningsinstrument,

11) *betalningsinstrument för låga belopp* betalningsinstrument

a) som enligt ett ramavtal endast kan användas till betalningstransaktioner på högst 30 euro eller, om betalningsinstrumentet endast kan användas till inhemska betalningstransaktioner, på högst 60 euro,

b) vars utgiftströskel enligt ramavtalet är högst 150 euro eller, om betalningsinstrumentet endast kan användas till inhemska betalningstransaktioner, högst 300 euro, eller

c) vars lagrade medel enligt ramavtalet inte får överstiga 150 euro eller, om betalningsinstrumentet endast kan användas till inhemska betalningstransaktioner, 500 euro,

12) *innehavare av ett betalningsinstrument för låga belopp* den som beviljats rätt att använda ett betalningsinstrument för låga belopp,

Föreslagen lydelse

tagaren, mottagarens tjänsteleverantör eller betalarens egen tjänsteleverantör sitt samtycke till betalningstransaktionen,

8) *penningförmedling* en tjänst där tjänsteleverantören tar emot medel från en betalare utan att öppna betalkonto i betalarens eller betalningsmottagarens namn med avsikt utslutande att överföra ett belopp som motsvarar de mottagna medlen till betalningsmottagaren eller en annan tjänsteleverantör som agerar på betalningsmottagarens vägnar eller där tjänsteleverantören tar emot medlen på betalningsmottagarens vägnar och ställer dem till betalningsmottagarens förfogande,

9) *betalningsinitieringstjänst* en tjänst där tjänsteleverantören på begäran av betaltjänstanvändaren initierar ett betalningsuppdrag som gäller ett betalkonto hos en annan tjänsteleverantör,

10) *kontoinformationstjänst* en tjänst där tjänsteleverantören via ett datanät tillhandahåller sammanställd information om betalkonton som betaltjänstanvändaren innehar hos en annan tjänsteleverantör eller hos flera andra tjänsteleverantörer,

11) *betalningsinstrument* ett betalkort eller något annat personligt instrument eller någon annan personlig rutin eller en kombination av dessa som betaltjänstanvändaren och tjänsteleverantören har träffat avtal om att kan användas för betalningsuppdrag,

12) *innehavare av betalningsinstrument* den som beviljats rätt att använda ett betalningsinstrument,

13) *betalningsinstrument för låga belopp* betalningsinstrument

a) som enligt ett ramavtal endast kan användas till betalningstransaktioner på högst 30 euro eller, om betalningsinstrumentet endast kan användas till inhemska betalningstransaktioner, på högst 60 euro,

b) vars utgiftströskel enligt ramavtalet är högst 150 euro eller, om betalningsinstrumentet endast kan användas till inhemska betalningstransaktioner, högst 300 euro, eller

c) vars lagrade medel enligt ramavtalet inte får överstiga 150 euro eller, om betalningsinstrumentet endast kan användas till inhemska betalningstransaktioner, 500 euro,

14) *innehavare av ett betalningsinstrument för låga belopp* den som beviljats rätt att använda ett betalningsinstrument för låga belopp,

Gällande lydelse

13) *ramavtal* ett kontoavtal eller något annat avtal som enskilda eller successiva betalningstransaktioner kan genomföras enligt,

14) *enstaka betalningstransaktion* betalningstransaktioner som inte omfattas av ett ramavtal,

15) *medel för distanskommunikation* telefon, post, television, datanät och andra medel som kan användas för att ingå avtal utan att parterna samtidigt är fysiskt närvarande på samma plats,

16) *medel* kontanter, på ett konto registrerat penningvärde och elektroniska pengar enligt 5 § 6 a-punkten i lagen om betalningsinstitut (297/2010),

17) *valuteringsdag* den referenstidpunkt som används av en tjänsteleverantör för beräkning av räntan på de medel som debiterats eller krediterats ett betalkonto,

18) *bankdag* en dag då betalarens eller betalningsmottagarens tjänsteleverantör har öppet så att den för sin del kan genomföra en betalningstransaktion,

19) *unik identifikationskod* en kombination av bokstäver, siffror eller symboler som tjänsteleverantören fastställer för betaltjänst-användaren och som användaren ska uppge för att identifiera en annan betaltjänstanvändare eller dennes betalkonto vid en betalningstransaktion,

20) *information på ett varaktigt sätt* givande av information till en betaltjänstanvändare personligen, skriftligen eller elektroniskt, så att denne kan bevara och återge den i oförändrad form,

21) *betalningssystem* ett på regler grundat system där ekonomiska åtaganden fastställs eller fullgörs eller betalningstransaktioner avvecklas.

Föreslagen lydelse

15) *ramavtal* ett kontoavtal eller något annat avtal som enskilda eller successiva betalningstransaktioner kan genomföras enligt,

16) *enstaka betalningstransaktion* betalningstransaktioner som inte omfattas av ett ramavtal,

17) *medel för distanskommunikation* telefon, post, television, datanät och andra medel som kan användas för att ingå avtal utan att parterna samtidigt är fysiskt närvarande på samma plats,

18) *medel* kontanter, på ett konto registrerat penningvärde och elektroniska pengar enligt 5 § 6 a-punkten i lagen om betalningsinstitut,

19) *valuteringsdag* den referenstidpunkt som används av en tjänsteleverantör för beräkning av räntan på de medel som debiterats eller krediterats ett betalkonto,

20) *bankdag* en dag då betalarens eller betalningsmottagarens tjänsteleverantör har öppet så att den för sin del kan genomföra en betalningstransaktion,

21) *unik identifikationskod* en kombination av bokstäver, siffror eller symboler som tjänsteleverantören fastställer för betaltjänst-användaren och som användaren ska uppge för att identifiera en annan betaltjänstanvändare eller dennes betalkonto vid en betalningstransaktion,

22) *information på ett varaktigt sätt* givande av information till en betaltjänstanvändare personligen, skriftligen eller elektroniskt, så att denne kan bevara och återge den i oförändrad form,

23) *betalningssystem* ett på regler grundat system där ekonomiska åtaganden fastställs eller fullgörs eller betalningstransaktioner avvecklas,

24) *stark kundautentisering* sådan elektronisk identifiering av betaltjänstanvändaren där autentiseringsuppgifternas konfidentialitet skyddas och där det används ett förfarande som grundar sig på minst två av följande tre alternativ som är fristående från varandra:

a) något som bara betaltjänstanvändaren vet,

b) något som bara betaltjänstanvändaren har,

c) en unik egenskap hos betaltjänstanvändaren.

25) *personliga säkerhetsbehörighetsuppgif*

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

ter personligt anpassade funktioner som tjänsteleverantören tillhandahåller betal-tjänstanvändaren för autentiseringsändamål,

*26) känsliga betalningsuppgifter personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter och andra betalningsuppgifter som kan användas för bedrägliga ändamål, med undantag för kon-
toinnehavarens namn och kontonumret.*

9 §

Allmän bestämmelse om information och underrättelser

Tjänsteleverantören ska ge den information och de underrättelser som avses i denna lag till betaltjänstanvändaren i en klar och lättbegriplig form. Om parterna inte kommer överens om att använda något annat språk ska informationen och underrättelserna ges på finska eller svenska eller något annat officiellt språk i den stat där betaltjänsten tillhandahålls.

9 §

Allmän bestämmelse om information och underrättelser

Tjänsteleverantören ska ge den information och de underrättelser som avses i denna lag till betaltjänstanvändaren i en klar och lättbegriplig form. Om parterna inte kommer överens om att använda något annat språk ska informationen och underrättelserna ges på finska eller svenska eller, *om betaltjänsten tillhandahålls någon annanstans än i Finland, på det officiella språket i den staten.*

12 §

Information om betaltjänster och betalkonton

Följande information ska ges om betaltjänster:

1) en beskrivning av betaltjänstens huvuddrag,

2) en specifikation av den unika identifikationskod eller annan information som betaltjänstanvändaren måste ange för att ett betalningsuppdrag ska genomföras,

3) uppgift om hur betaltjänstanvändaren kan ge och återkalla sitt samtycke till att en betalningstransaktion genomförs,

4) uppgift om den tidpunkt när ett betalningsuppdrag anses mottaget samt uppgift om den tidsgräns som betalarens tjänsteleverantör eventuellt satt, varefter ett mottaget betalningsuppdrag anses ha mottagits följande bankdag,

5) uppgift om den maximala tid inom vilken en betaltjänst ska genomföras,

6) uppgift om huruvida avsikten är att det i ramavtalet ska avtalas om betalningsinstru-

12 §

Information om betaltjänster och betalkonton

Följande information ska ges om betaltjänster:

1) en beskrivning av betaltjänstens huvuddrag,

2) en specifikation av den unika identifikationskod eller annan information som betaltjänstanvändaren måste ange för att ett betalningsuppdrag ska *initieras eller* genomföras,

3) uppgift om hur betaltjänstanvändaren kan ge och återkalla sitt samtycke till att *ett betalningsuppdrag initieras eller till att en* betalningstransaktion genomförs,

4) uppgift om den tidpunkt när ett betalningsuppdrag anses mottaget samt uppgift om den tidsgräns som betalarens tjänsteleverantör eventuellt satt, varefter ett mottaget betalningsuppdrag anses ha mottagits följande bankdag,

5) uppgift om den maximala tid inom vilken en betaltjänst ska genomföras,

6) uppgift om huruvida avsikten är att det i ramavtalet ska avtalas om betalningsinstru-

Gällande lydelse

mentets utgiftströsklar,

7) uppgift om det sammanlagda beloppet av de avgifter som tas ut av betaltjänstanvändaren och, när det är tillämpligt, en specificering av avgifterna,

8) uppgift om eventuell ränta och, när referensränta används, hur den tillämpliga räntan beräknas och relevant dag, index och annat underlag för att beräkna referensräntan,

9) uppgift om de växelkurser som ska tillämpas och, när referensväxelkurs används, relevant dag, index och annat underlag för att beräkna referensväxelkursen,

10) uppgift om ett eventuellt avtalsvillkor enligt vilket ändringar av räntan eller växelkursen tillämpas omedelbart samt en redogörelse för tjänsteleverantörens informations-skyldighet i detta fall.

14 §

Information om förebyggande åtgärder, ansvarsfrågor och rättsmedel

Följande information ska ges om förebyggande åtgärder, ansvarsfrågor och rättsmedel:

1) en redogörelse för vilka åtgärder innehavare av betalningsinstrument ska vidta för att skydda betalningsinstrumenten samt för hur tjänsteleverantören ska underrättas om att betalningsinstrument har förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen,

2) en redogörelse för de omständigheter där tjänsteleverantören har rätt att förhindra att betalningsinstrument används, om avsikten är att i ramavtalet ta in ett villkor om saken,

3) en redogörelse för betaltjänstanvändarens ansvar för obehörig användning av betalningsinstrument och uppgift om ansvarsbeloppet,

Föreslagen lydelse

mentets utgiftströsklar,

7) uppgift om det sammanlagda beloppet av de avgifter som tas ut av betaltjänstanvändaren och, när det är tillämpligt, en specificering av avgifterna,

8) uppgift om eventuell ränta och, när referensränta används, hur den tillämpliga räntan beräknas och relevant dag, index och annat underlag för att beräkna referensräntan,

9) uppgift om de växelkurser som ska tillämpas och, när referensväxelkurs används, relevant dag, index och annat underlag för att beräkna referensväxelkursen,

10) uppgift om ett eventuellt avtalsvillkor enligt vilket ändringar av räntan eller växelkursen tillämpas omedelbart samt en redogörelse för tjänsteleverantörens informations-skyldighet i detta fall,

11) uppgift om eventuella rättigheter för betaltjänstanvändaren enligt artikel 8 i förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner i fråga om co-badging.

14 §

Information om förebyggande åtgärder, ansvarsfrågor och rättsmedel

Följande information ska ges om förebyggande åtgärder, ansvarsfrågor och rättsmedel:

1) en redogörelse för vilka åtgärder innehavare av betalningsinstrument ska vidta för att skydda betalningsinstrumenten samt för hur tjänsteleverantören ska underrättas om att betalningsinstrument har förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen,

2) en redogörelse för ett säkert förfarande genom vilket tjänsteleverantören underrättar betaltjänstanvändaren om hot som hänför sig till bedräglig verksamhet eller ett säkerhets-hot,

3) en redogörelse för de omständigheter där tjänsteleverantören har rätt att förhindra att betalningsinstrument används, om avsikten är att i ramavtalet ta in ett villkor om saken,

4) en redogörelse för betaltjänstanvändarens ansvar för obehörig användning av betalningsinstrument och uppgift om ansvarsbeloppet,

Gällande lydelse

4) uppgift om hur och inom vilken tid betaltjänstanvändaren ska underrätta tjänsteleverantören om obehöriga, icke genomförda eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner,

5) en redogörelse för tjänsteleverantörens ansvar för obehöriga, icke genomförda eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner,

6) en redogörelse för villkoren för återbetalning enligt 79 § och tidsfristen för begäran om återbetalning och en redogörelse för tjänsteleverantörens skyldigheter vid behandling av begäran om återbetalning,

7) uppgift om eventuella avtalsvillkor om tillämplig lag för ramavtalet och behörig domstol,

8) uppgift om möjligheten att anmäla tjänsteleverantörens förfarande till den myndighet som övervakar tjänsteleverantörens verksamhet och om möjligheten att föra en tvist som gäller ramavtalet till konsumenttvistenämnden eller något annat motsvarande organ.

15 §

Information om villkoren för ändring och uppsägning av ramavtal

Följande information ska ges om ändring och uppsägning av ramavtal:

1) uppgift om eventuella avtalsvillkor enligt vilka en betaltjänstanvändare ska anses ha godkänt tjänsteleverantörens förslag till ändrade avtalsvillkor, om användaren inte motsätter sig dem före den dag då de föreslås träda i kraft,

2) uppgift om ramavtalets löptid,

3) redogörelse för betaltjänstanvändarens och, om avsikten är att avtala om det, tjänsteleverantörens rätt att säga upp ramavtalet,

4) redogörelse för eventuella avtalsvillkor som gäller uppsägning.

17 a §

Dokument med avgiftsinformation samt ordlista

En tjänsteleverantör som ingår avtal om ett betalkonto med en konsument ska i god tid innan avtalet ingås ge konsumenten ett sepa-

Föreslagen lydelse

5) uppgift om hur och inom vilken tid betaltjänstanvändaren ska underrätta tjänsteleverantören om obehöriga, icke genomförda eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner,

6) en redogörelse för tjänsteleverantörens ansvar för obehöriga, icke genomförda eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner,

7) en redogörelse för villkoren för återbetalning enligt 79 § och tidsfristen för begäran om återbetalning och en redogörelse för tjänsteleverantörens skyldigheter vid behandling av begäran om återbetalning,

8) uppgift om eventuella avtalsvillkor om tillämplig lag för ramavtalet och behörig domstol,

9) uppgift om möjligheten att anmäla tjänsteleverantörens förfarande till den myndighet som övervakar tjänsteleverantörens verksamhet och om möjligheten att föra en tvist som gäller ramavtalet till konsumenttvistenämnden eller något annat motsvarande organ.

15 §

Information om villkoren för ändring och uppsägning av ramavtal

Följande information ska ges om ändring och uppsägning av ramavtal:

1) uppgift om eventuella avtalsvillkor enligt vilka en betaltjänstanvändare ska anses ha godkänt tjänsteleverantörens förslag till ändrade avtalsvillkor, om användaren inte motsätter sig dem före den dag *ändringarna* föreslås träda i kraft,

2) uppgift om ramavtalets löptid,

3) redogörelse för betaltjänstanvändarens och, om avsikten är att avtala om det, tjänsteleverantörens rätt att säga upp ramavtalet,

4) redogörelse för eventuella avtalsvillkor som gäller uppsägning.

17 a §

Dokument med avgiftsinformation samt ordlista

En tjänsteleverantör som ingår avtal om ett betalkonto med en konsument ska i god tid innan avtalet ingås ge konsumenten ett sepa-

Gällande lydelse

rat kortfattat dokument i skriftlig form eller på *något* annat bestående sätt med de standardiserade begreppen i den förteckning som avses i 3 § 3 mom. 5 a-punkten i lagen om Finansinspektionen och, om dessa tjänster tillhandahålls av tjänsteleverantören, de avgifter som tas ut för respektive tjänst. Om tjänster som är knutna till ett betalkonto ingår i ett samerbjudande ska dokumentet med avgiftsinformation innehålla uppgifter om den sammanlagda avgiften för samerbjudandet, vilka och hur många tjänster som ingår i samerbjudandet samt om tilläggsavgiften för det antal tjänster som överskrider det antal tjänster som den sammanlagda avgiften täcker. Informationen i dokumentet ska anges i betalkontots valuta eller i någon annan EES-stats valuta enligt avtal mellan parterna. I fråga om tjänster får sekundärt, vid sidan av beteckningar enligt de standardiserade begreppen, marknadsföringsbeteckningar användas.

Dokumentet ska rubriceras så att det utgör ett dokument med avgiftsinformation och *det* ska specificeras genom en symbol som placeras bredvid rubriken och som är standardiserad inom EES-staterna. I dokumentet ska nämnas att det innehåller avgifter för betalkontots mest representativa tjänster och att fullständig förhands- och avtalsinformation för alla tjänster finns i andra dokument.

17 b §

Specifikation av avgifter

Tjänsteleverantören ska minst en gång per år avgiftsfritt förse konsumenterna med en specifikation, på ett varaktigt medium och på konsumentens begäran skriftligt, av alla de avgifter som debiterats för tjänster som är knutna till ett betalkonto och av eventuella räntor på betalkontot. I specifikationen ska de standardiserade begreppen i den förteckning som avses i 3 § 3 mom. 5 a-punkten i lagen om Finansinspektionen användas. Informationen i specifikationen ska anges i betalkontots valuta eller i någon annan EES-stats valuta som parterna avtalat om. I fråga om

Föreslagen lydelse

rat kortfattat dokument *skriftligen* eller på annat *varaktigt* sätt med de standardiserade begreppen i den förteckning som avses i 3 § 3 mom. 5 a-punkten i lagen om Finansinspektionen och, om dessa tjänster tillhandahålls av tjänsteleverantören, de avgifter som tas ut för respektive tjänst. Om tjänster som är knutna till ett betalkonto ingår i ett samerbjudande ska dokumentet med avgiftsinformation innehålla uppgifter om den sammanlagda avgiften för samerbjudandet, vilka och hur många tjänster som ingår i samerbjudandet samt om tilläggsavgiften för det antal tjänster som överskrider det antal tjänster som den sammanlagda avgiften täcker. Informationen i dokumentet ska anges i betalkontots valuta eller i någon annan *av parterna överenskommen valuta i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet*. I fråga om tjänster får sekundärt, vid sidan av beteckningar enligt de standardiserade begreppen, marknadsföringsbeteckningar användas.

Dokumentet ska rubriceras *som* ett dokument med avgiftsinformation och ska specificeras genom en *bredvid rubriken placerad standardiserad symbol som används i staterna inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet*. I dokumentet ska nämnas att det innehåller avgifter för betalkontots mest representativa tjänster och att fullständig förhands- och avtalsinformation för alla tjänster finns i andra dokument.

17 b §

Specifikation av avgifter

Tjänsteleverantören ska minst en gång per år avgiftsfritt förse konsumenterna med en specifikation, på ett varaktigt sätt och på konsumentens begäran *på papper*, av alla de avgifter som debiterats för tjänster som är knutna till ett betalkonto och av eventuella räntor på betalkontot. I specifikationen ska de standardiserade begreppen i den förteckning som avses i 3 § 3 mom. 5 a-punkten i lagen om Finansinspektionen användas. Informationen i specifikationen ska anges i betalkontots valuta eller i någon annan *av parterna överenskommen valuta i en stat inom Euro-*

Gällande lydelse

tjänster får sekundärt, vid sidan av beteckningar enligt de standardiserade begreppen, marknadsföringsbeteckningar användas.

Specifikationen ska rubriceras så att den utgör en specifikation av avgifter och *den* ska specificeras genom en symbol som placeras bredvid rubriken och som är standardiserad inom EES-staterna.

Föreslagen lydelse

peiska ekonomiska samarbetsområdet. I fråga om tjänster får sekundärt, vid sidan av beteckningar enligt de standardiserade begreppen, marknadsföringsbeteckningar användas.

Specifikationen ska rubriceras *som* en specifikation av avgifter och ska specificeras genom en *bredvid rubriken placerad standardiserad symbol som används i staterna inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.*

19 §

Information som ska ges betalaren om en genomförd betalningstransaktion

Om ramavtalet inte anger hur information enligt 1 mom. ska ges, ska tjänsteleverantören tillhandahålla informationen skriftligen eller på något annat varaktigt sätt. Om det inte har avtalats hur ofta information ska ges, ska den ges utan onödigt dröjsmål efter det att betalningstransaktionen har debiterats betalarens betalkonto eller, om betalaren inte använder betalkonto, när tjänsteleverantören har tagit emot betalningsuppdraget.

19 §

Information som ska ges betalaren om en genomförd betalningstransaktion

Om ramavtalet inte anger hur information enligt 1 mom. ska ges, ska tjänsteleverantören tillhandahålla informationen skriftligen eller på något annat varaktigt sätt. Om det inte har avtalats hur ofta information ska ges, ska den ges utan onödigt dröjsmål efter det att betalningstransaktionen har debiterats betalarens betalkonto eller, om betalaren inte använder betalkonto, när tjänsteleverantören har tagit emot betalningsuppdraget. *Betalaren kan dock kräva att information ska ges regelbundet och på avtalat sätt med iakttagande av vad som föreskrivs i 2 mom. Denna rätt ska nämnas i ramavtalet.*

22 §

Förhandsinformation om avtal som avser enstaka betalningstransaktioner

Om det inte har ingåtts ramavtal om en betaltjänst, ska tjänsteleverantören ge betaltjänstanvändaren den information som avses i 12 § 2, 5 och 7 punkten innan ett avtal eller erbjudande om en enstaka betalningstransaktion blir bindande för betaltjänstanvändaren. Om betalningstransaktionen omfattar valutakonvertering, ska betalaren dessutom informeras om växel- eller referensväxelkursen. Tjänsteleverantören ska även ge betaltjänstanvändaren den övriga information som avses i 11—15 §, om den är nödvändig med

22 §

Förhandsinformation om avtal som avser enstaka betalningstransaktioner

Om det inte har ingåtts ramavtal om en betaltjänst, ska tjänsteleverantören ge betaltjänstanvändaren den information som avses i 12 § 1 mom. 2, 5 och 7 punkten innan ett avtal eller erbjudande om en enstaka betalningstransaktion blir bindande för betaltjänstanvändaren. Om betalningstransaktionen omfattar valutakonvertering, ska betalaren dessutom informeras om växel- eller referensväxelkursen. Tjänsteleverantören ska även ge betaltjänstanvändaren den övriga information som avses i 11—15 §, om den är

Gällande lydelse

tanke på användningen av betaltjänsten eller om den är relevant för genomförandet av betalningstransaktionen.

Föreslagen lydelse

nödvändig med tanke på användningen av betaltjänsten eller om den är relevant för genomförandet av betalningstransaktionen.

Övriga bestämmelser om tjänsteleverantörens informationsskyldighet

Övriga bestämmelser om tjänsteleverantörens informationsskyldighet

25 a §

Förhandsinformation om separata avtal som avser initiering av betalningsuppdrag

På informationsskyldigheten för en leverantör av betalningsinitieringstjänster tillämpas vad som i 22 § föreskrivs om förhandsinformation om avtal som avser enstaka betalningstransaktioner.

Leverantören av betalningsinitieringstjänster ska dessutom innan ett uppdrag initieras ge betalaren den information som avses i 11 § 1—3 och 5 punkten med iakttagande av vad som föreskrivs i 22 §.

25 b §

Information som ska ges efter initieringen av ett betalningsuppdrag

Leverantören av betalningsinitieringstjänster ska omedelbart efter initieringen av ett betalningsuppdrag tillhandahålla betalaren följande information eller göra den tillgänglig för betalaren:

1) information om att betalningsuppdraget har initierats,

2) information som gör det möjligt att identifiera betalningstransaktionen,

3) information som ska överföras i samband med betalningstransaktionen,

4) information om betalningstransaktionens belopp,

5) information om beloppet av de avgifter som leverantören av betalningsinitieringstjänster tar ut av betalaren samt, om möjligt, en specificering av avgifterna.

Leverantören av betalningsinitieringstjänster ska omedelbart efter initieringen av ett betalningsuppdrag tillhandahålla betalningsmottagaren den information som avses i 1 mom. i fråga om denne eller göra den till-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

gänglig för betalningsmottagaren samt, om möjligt, även information som gör det möjligt för betalningsmottagaren att identifiera betalaren.

Leverantören av betalningsinitieringstjänster ska göra information genom vilken betalningstransaktionen kan identifieras tillgänglig för den tjänsteleverantör som förvaltar betalkontot.

26 §

Avgifter för information och för korrigeringsåtgärder och förebyggande åtgärder

Tjänsteleverantören får inte ta ut avgifter av betaltjänstanvändaren för sådan information eller för korrigeringsåtgärder och förebyggande åtgärder som avses i denna lag, om inte annat följer av 40 § 6 mom., 42 § 3 mom., 66 § 3 mom. eller 68 § 2 mom.

26 §

Avgifter för information och för korrigeringsåtgärder och förebyggande åtgärder

Tjänsteleverantören får inte ta ut avgifter av betaltjänstanvändaren för sådan information eller för korrigeringsåtgärder och förebyggande åtgärder som avses i denna lag, om inte något annat följer av 40 § 6 mom., 42 § 3 mom., 66 § 3 mom. eller 68 § 4 mom.

28 §

Valutakonvertering

Om en betalningsmottagare erbjuder betalaren valutakonvertering innan betalningstransaktionen initieras eller om någon annan än betalningsmottagaren erbjuder valutakonvertering på platsen för försäljningen, ska betalaren innan betalningstransaktionen initieras informeras om avgifterna för konverteringen och om den växelkurs som tillämpas.

28 §

Valutakonvertering

Om en betalningsmottagare erbjuder betalaren valutakonvertering innan betalningstransaktionen initieras eller om någon annan än betalningsmottagaren erbjuder valutakonvertering på platsen för försäljningen *eller i en bankautomat*, ska betalaren innan betalningstransaktionen initieras informeras om avgifterna för konverteringen och om den växelkurs som tillämpas.

29 §

Extra avgifter eller nedsättning vid användning av betalningsinstrument

Om betalningsmottagaren begär en avgift av betalaren för användning av ett visst betalningsinstrument eller erbjuder nedsättning vid användning av ett visst betalningsinstrument, ska betalningsmottagaren underätta betalaren om detta innan betalningstransaktionen initieras.

29 §

Extra avgifter eller nedsättning vid användning av betalningsinstrument

Om betalningsmottagaren begär en avgift av betalaren för användning av ett visst betalningsinstrument eller erbjuder nedsättning vid användning av ett visst betalningsinstrument, ska betalningsmottagaren underätta betalaren om detta innan betalningstransaktionen initieras.

Gällande lydelse

Om tjänsteleverantören eller någon annan aktör begär avgift av betaltjänstanvändaren för användning av ett visst betalningsinstrument, ska tjänsteleverantören eller den andra aktören underrätta betaltjänstanvändaren om avgiften innan betalningstransaktionen initieras.

30 §

Ändring av ramavtal på tjänsteleverantörens initiativ

Om tjänsteleverantören föreslår ändringar av ramavtalet, ska förslaget lämnas till betaltjänstanvändaren skriftligen eller på något annat varaktigt sätt minst två månader innan ändringarna föreslås träda i kraft. Tjänsteleverantören ska på motsvarande sätt underrätta betaltjänstanvändaren om eventuella förändringar i den övriga information som tjänsteleverantören ska ge enligt 11—15 §.

Om det i ramavtalet ingår ett villkor som anger att betaltjänstanvändaren anses ha godkänt de ändringar av avtalsvillkoren som tjänsteleverantören föreslår om användaren inte före den dag då ändringarna föreslås träda i kraft motsätter sig dem, ska betaltjänstanvändaren i ändringsförslaget påminnas om sin rätt att motsätta sig ändringarna. Användaren har rätt att säga upp ramavtalet med omedelbar verkan fram till den föreslagna ikraftträdandedagen för ändringarna. Denna rätt ska nämnas i ändringsförslaget.

Föreslagen lydelse

Om tjänsteleverantören eller någon annan aktör begär avgift av betaltjänstanvändaren för användning av ett visst betalningsinstrument, ska tjänsteleverantören eller den andra aktören underrätta betaltjänstanvändaren om avgiften innan betalningstransaktionen initieras.

Betalaren är inte skyldig att betala sådana avgifter som han eller hon inte har underrättats om i enlighet med 1 och 2 mom.

30 §

Ändring av ramavtal på tjänsteleverantörens initiativ

Om tjänsteleverantören föreslår ändringar av ramavtalet, ska förslaget lämnas till betaltjänstanvändaren skriftligen eller på något annat varaktigt sätt minst två månader innan ändringarna föreslås träda i kraft. *Före denna dag kan betaltjänstanvändaren antingen godkänna ändringarna eller motsätta sig dem.* Tjänsteleverantören ska på motsvarande sätt underrätta betaltjänstanvändaren om eventuella förändringar i den övriga information som tjänsteleverantören ska ge enligt 11—15 §.

Om det i ramavtalet ingår ett villkor som anger att betaltjänstanvändaren anses ha godkänt de ändringar av avtalsvillkoren som tjänsteleverantören föreslår om användaren inte före den dag då ändringarna föreslås träda i kraft motsätter sig dem, ska betaltjänstanvändaren i ändringsförslaget påminnas om sin rätt att motsätta sig ändringarna. *Betaltjänstanvändaren har fram till den dag då ändringarna föreslås träda i kraft rätt att säga upp ramavtalet med omedelbar verkan eller från en senare tidpunkt som infaller före den dag då ändringarna föreslås träda i kraft.* Denna rätt ska nämnas i ändringsförslaget.

Gällande lydelse

4 kap.

Initiering och genomförande av betalningstransaktioner

38 §

Föreslagen lydelse

4 kap.

Initiering och genomförande av betalningstransaktioner

Allmänna bestämmelser om initiering och genomförande av betalningstransaktioner

38 §

38 a §

Användning av betalningsinitieringstjänster

Om ett betalkonto är tillgängligt via ett datanät, ska den tjänsteleverantör som förvaltar betalkontot tillåta betalaren att initiera en betalningstransaktion via en leverantör av betalningsinitieringstjänster. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska tillåta leverantören av betalningsinitieringstjänster att utnyttja de förfaranden för stark kundautentisering som den kontoförvaltande tjänsteleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren på det sätt som förutsätts i denna lag.

Leverantörer av betalningsinitieringstjänster ska

1) identifiera sig gentemot den kontoförvaltande tjänsteleverantören varje gång en betalningstransaktion initieras via leverantören av betalningsinitieringstjänster,

2) se till att betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter inte är tillgängliga för andra än betaltjänstanvändaren och utgivaren av de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna,

3) se till att övrig information om betaltjänstanvändaren lämnas endast till betalningsmottagaren i den omfattning som betaltjänstanvändaren uttryckligen samtyckt till.

Leverantörer av betalningsinitieringstjänster får inte

1) inneha betalarens medel i samband med tillhandahållandet av betalningsinitieringstjänsten,

2) lagra känsliga betalningsuppgifter som tillhör betaltjänstanvändaren,

3) använda, ha tillgång till eller lagra uppgifter för andra ändamål än för att tillhandahålla en betalningsinitieringstjänst i enlighet med betalarens uttryckliga begäran,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

4) ändra beloppet eller andra inslag i betalningstransaktionen.

En kontoförvaltande tjänsteleverantör som av en betalare som använder betalningsinitieringstjänster får ett uttryckligt samtycke till att betalningstransaktionen genomförs i enlighet med 38 §, ska

1) omedelbart efter att betalningsuppdraget mottagits tillhandahålla leverantören av betalningsinitieringstjänster eller för denne göra tillgänglig all information om initieringen av betalningstransaktionen och tillgänglig information om genomförandet av betalningstransaktionen,

2) behandla betalningsuppdrag som överförts via en leverantör av betalningsinitieringstjänster och betalningsuppdrag som betalaren överför direkt på ett jämligt sätt i synnerhet när det gäller genomförandetid, prioritering och avgifter.

En kontoförvaltande tjänsteleverantör får neka en leverantör av betalningsinitieringstjänster tillgång till ett betalkonto, om tjänsteleverantören kan visa att det finns grundad anledning till att tillgång nekas och detta har samband med att leverantören av betalningsinitieringstjänster har använt betalkontot på ett obehörigt eller bedrägligt sätt. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska på avtalat sätt informera betalaren om att tillgång till betalkontot har nekats och om grunderna för detta, om inte tillhandahållandet av sådan information hindras av motiverade säkerhetsskäl eller förbjuds någon annanstans i lag. Informationen ska, om möjligt, ges innan tillgång nekas och senast direkt därefter. Tillgång till betalkontot ska medges när det inte längre finns grunder för nekad tillgång.

39 §

Tidpunkten för mottagande av betalningsuppdrag

Ett betalningsuppdrag anses ha tagits emot när betalarens tjänsteleverantör har tagit emot det.

39 §

Tidpunkten för mottagande av betalningsuppdrag

Ett betalningsuppdrag anses ha tagits emot när betalarens tjänsteleverantör har tagit emot det. Betalarens konto får inte debiteras innan betalningsuppdraget har tagits emot.

Gällande lydelse

40 §

Återkallelse av betalningsuppdrag

När en betalningstransaktion initieras av eller genom betalningsmottagaren får betalaren inte återkalla betalningsuppdraget efter det att uppdraget har överförs eller betalarens samtycke till att transaktionen genomförs har getts till betalningsmottagaren. Ett betalningsuppdrag som gäller direktdebitering kan betalaren dock återkalla senast den sista bankdagen före den dag då medlen enligt avtal ska debiteras.

Efter den tidpunkt som avses i 1—3 mom. får betalningsuppdraget återkallas endast om detta har avtalats mellan betaltjänstanvändaren och användarens tjänsteleverantör. I de fall som avses i 3 mom. krävs det dessutom att betalningsmottagaren samtycker till att uppdraget återkallas.

Föreslagen lydelse

40 §

Återkallelse av betalningsuppdrag

Om en betalningstransaktion initieras via en leverantör av betalningsinitieringstjänster, får betalaren inte återkalla betalningsuppdraget efter det att samtycke till att betalningsuppdraget initieras har getts till leverantören av betalningsinitieringstjänster. Om en betalningstransaktion initieras av eller via betalningsmottagaren, får betalaren inte återkalla betalningsuppdraget efter det att uppdraget har överförs eller betalarens samtycke till att transaktionen genomförs har getts till betalningsmottagaren. Ett betalningsuppdrag som gäller direktdebitering kan betalaren dock återkalla senast den sista bankdagen före den dag då medlen enligt avtal ska debiteras.

Efter den tidpunkt som avses i 1—3 mom. får betalningsuppdraget återkallas endast om betaltjänstanvändaren och tjänsteleverantörerna i fråga avtalar om det. I de fall som avses i 3 mom. krävs det dessutom att betalningsmottagaren samtycker till att uppdraget återkallas.

42 §

Underrättelse om vägran att genomföra betalningsuppdrag

Om tjänsteleverantören vägrar genomföra ett betalningsuppdrag, ska leverantören underrätta betaltjänstanvändaren om sin vägran, grunden för vägran och förfarandet för att avhjälpa det fel eller den brist som lett till vägran, om inte underrättelse har förbjudits någon annanstans i lag.

Underrättelsen ska snarast möjligt tillhandahållas betaltjänstanvändaren eller göras tillgänglig för användaren på avtalat sätt. Underrättelsen ska lämnas inom tidsfristen för genomförande av betalningsuppdraget.

Parterna kan i ramavtalet avtala om att tjänsteleverantören har rätt att ta ut en avgift för underrättelsen, om leverantören har haft

42 §

*Underrättelse om vägran att genomföra betalningsuppdrag **eller initiera betalningstransaktioner***

Om tjänsteleverantören vägrar genomföra ett betalningsuppdrag *eller initiera en betalningstransaktion*, ska leverantören underrätta betaltjänstanvändaren om sin vägran, grunden för vägran och förfarandet för att avhjälpa det fel eller den brist som lett till vägran, om inte underrättelse har förbjudits någon annanstans i lag.

Underrättelsen ska snarast möjligt tillhandahållas betaltjänstanvändaren eller *hållas* tillgänglig för användaren på avtalat sätt. Underrättelsen ska lämnas inom tidsfristen för genomförande av betalningsuppdraget.

Parterna kan i ramavtalet avtala om att tjänsteleverantören har rätt att ta ut en avgift för underrättelsen, om leverantören har haft

Gällande lydelse

grundad anledning att vägra genomföra betalningsuppdraget. De avgifter som tas ut ska vara rimliga och *de* får inte överskrida tjänsteleverantörens faktiska kostnader.

46 §

Avgifter för genomförande av betalningstransaktioner

Betalaren och betalningsmottagaren ansvarar för de avgifter som deras respektive tjänsteleverantör tar ut för genomförande av betalningstransaktioner. Parterna får dock avtala annat om ansvaret för avgifterna, om konvertering av valuta ingår i transaktionen.

Föreslagen lydelse

grundad anledning *till vägran*. De avgifter som tas ut ska vara rimliga och får inte överskrida tjänsteleverantörens faktiska kostnader.

46 §

Avgifter för genomförande av betalningstransaktioner

Betalaren och betalningsmottagaren ansvarar för de avgifter som deras respektive tjänsteleverantör tar ut för genomförande av betalningstransaktioner.

*Betalningsmottagaren får inte ta ut avgift för användning av sådana betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter regleras i kapitel II i förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner eller för betaltjänster på vilka Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009, nedan **Sepaförordningen**, ska tillämpas.*

Särskilda bestämmelser om täckning för betalningstransaktioner

46 a §

Betalningstransaktioner där beloppet inte är känt

Om det är fråga om en kortbaserad betalningstransaktion som initieras av eller via betalningsmottagaren och där det exakta beloppet inte är känt vid den tidpunkt då betalaren ger sitt samtycke till genomförandet av betalningstransaktionen, kan betalarens tjänsteleverantör spärra medel på betalarens betalkonto endast om betalaren har gett sitt samtycke med angivande av det exakta belopp som ska spärras.

Betalarens tjänsteleverantör ska frigöra de i 1 mom. avsedda spärrade medlen på betalarens betalkonto utan onödigt dröjsmål efter mottagandet av information om betalnings-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

transaktionens exakta belopp till den del de spärrade medlen överskrider det exakta beloppet och de spärrade medlen i sin helhet senast omedelbart efter att betalningsuppdraget har tagits emot.

46 b §

Bekräftelse av att medel som behövs för genomförande av en kortbaserad betalningstransaktion är tillgängliga

En tjänsteleverantör som utfärdar kortbaserade betalningsinstrument kan begära att en kontoförvaltande tjänsteleverantör bekräftar om det belopp som behövs för genomförande av en kortbaserad betalningstransaktion är tillgängligt på betalarens betalkonto, om

1) betalaren lämnat ett uttryckligt samtycke till att tjänsteleverantören får begära bekräftelse,

2) betalaren har initierat betalningstransaktionen med användning av ett kortbaserat betalningsinstrument som utfärdats av tjänsteleverantören,

3) tjänsteleverantören identifierar sig gentemot den kontoförvaltande tjänsteleverantören före varje begäran om bekräftelse.

Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska ge den bekräftelse som avses i 1 mom. omedelbart, om

1) betalarens betalkonto är tillgängligt via ett datanät vid tidpunkten för begäran,

2) betalaren på förhand uttryckligen har samtyckt till att den kontoförvaltande tjänsteleverantören besvarar en begäran från en viss tjänsteleverantör om att få en bekräftelse som avses i 1 mom.

Den kontoförvaltande tjänsteleverantören får inte i samband med bekräftelsen spärra medel på betalarens betalkonto. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska på betalarens begäran meddela betalaren identiteten på den tjänsteleverantör som utfärdar kortbaserade betalningsinstrument samt den bekräftelse som getts.

Bekräftelsen får inte lagras eller användas för andra syften än för genomförande av den kortbaserade betalningstransaktionen.

Gällande lydelse

49 §

Genomförandetid som ska iakttas av betalningsmottagarens tjänsteleverantör

Betalningsmottagarens tjänsteleverantör ska betala betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens betalkonto omedelbart efter att beloppet har krediterats leverantörens konto. Om mottagaren inte har något betalkonto som förvaltas av leverantören, ska betalningsmottagarens tjänsteleverantör inom samma tid ställa betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens förfogande.

53 §

Skyldigheter som gäller betalningsinstrument

Innehavaren av ett betalningsinstrument ska använda detta i enlighet med villkoren för beviljande och användning. Innehavaren ska i synnerhet vidta skäligen åtgärder för att skydda betalningsinstrumentet inklusive dess identifieringsuppgifter. Innehavaren blir skyldig att skydda betalningsinstrumentet inklusive identifieringsuppgifterna när han eller hon mottar dem.

Tjänsteleverantören ska för sin del se till att betalningsinstrumentets identifieringsuppgifter inte är tillgängliga för andra än innehavaren av betalningsinstrumentet.

Föreslagen lydelse

49 §

Genomförandetid som ska iakttas av betalningsmottagarens tjänsteleverantör

Betalningsmottagarens tjänsteleverantör ska betala betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens betalkonto omedelbart efter att beloppet har krediterats leverantörens konto. Om mottagaren inte har något betalkonto som förvaltas av leverantören, ska betalningsmottagarens tjänsteleverantör inom samma tid ställa betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens förfogande.

Vad som föreskrivs i 1 mom. tillämpas dock inte, om betalningsmottagarens tjänsteleverantör vid betalningstransaktionen gör en valutakonvertering där åtminstone en av valutorna är en annan valuta än valutan i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

53 §

Skyldigheter som gäller betalningsinstrument

Innehavaren av ett betalningsinstrument ska använda detta i enlighet med villkoren för beviljande och användning. Innehavaren ska i synnerhet vidta skäligen åtgärder för att skydda betalningsinstrumentet *och tillhörande personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter*. Villkoren för beviljande och användning av betalningsinstrumentet får inte vara ogrundade, oskäligen eller diskriminerande.

Innehavarens skyldighet att skydda betalningsinstrumentet och tillhörande personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter inträder när han eller hon tar emot dem.

Tjänsteleverantören ska för sin del se till att betalningsinstrumentets *personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter* inte är tillgängliga för andra än innehavaren av betalningsinstrumentet.

Gällande lydelse

55 §

Medel för att anmäla att betalningsinstrument förlorats

Tjänsteleverantören ska se till att innehavaren av ett betalningsinstrument när som helst kan underrätta tjänsteleverantören eller någon annan som tjänsteleverantören utsett om att betalningsinstrumentet har förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen.

60 §

Avgift eller nedsättning vid användning av betalningsinstrument

Tjänsteleverantören får inte hindra betalningsmottagaren från att av betalaren begära en avgift vid användning av ett visst betalningsinstrument *och inte heller* från att erbjuda en nedsättning på grund av att ett betalningsinstrument används.

Den avgift som betalningsmottagaren tar ut för användning av ett betalningsinstrument ska vara rimlig och *den* får inte överskrida betalningsmottagarens faktiska kostnader.

62 §

Betaltjänstanvändares ansvar för obehörig användning av betalningsinstrument

En betaltjänstanvändare som har ingått avtal om ett betalningsinstrument med en tjänsteleverantör ansvarar för obehörig användning av betalningsinstrumentet endast om

Föreslagen lydelse

55 §

Medel för att anmäla att betalningsinstrument förlorats

Tjänsteleverantören ska se till att innehavaren av ett betalningsinstrument när som helst *avgiftsfritt* kan underrätta tjänsteleverantören eller någon annan som tjänsteleverantören utsett om att betalningsinstrumentet har förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen.

I de fall som avses i 1 mom. får tjänsteleverantören ta ut avgift av innehavaren av ett betalningsinstrument endast för kostnader som direkt beror på att betalningsinstrumentet ersätts med ett nytt.

60 §

Avgift eller nedsättning vid användning av betalningsinstrument

Tjänsteleverantören får inte hindra betalningsmottagaren från att av betalaren begära en avgift vid användning av ett visst betalningsinstrument, från att erbjuda en nedsättning på grund av att ett betalningsinstrument används *eller från att på något annat sätt styra betalaren att använda ett visst betalningsinstrument.*

Den avgift som betalningsmottagaren tar ut för användning av ett betalningsinstrument ska vara rimlig och får inte överskrida betalningsmottagarens faktiska kostnader. *Bestämmelser om förbud mot att ta ut avgift för användning av vissa betalningsinstrument finns i 46 § 2 mom.*

62 §

Betaltjänstanvändares ansvar för obehörig användning av betalningsinstrument

En betaltjänstanvändare som har ingått avtal om ett betalningsinstrument med en tjänsteleverantör ansvarar för *användningen av ett betalningsinstrument som har förlorats eller orättmätigt innehas av någon annan eller för annan obehörig användning av betalningsinstrumentet endast om den obehöriga använd-*

Gällande lydelse

1) *betaltjänstanvändaren eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet har överlåtit det till någon som inte är behörig att använda det,*

2) *betalningsinstrumentet har förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen på grund av att betaltjänstanvändaren eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet av vårdslöshet har försummat sina skyldigheter enligt 53 § 1 mom., eller*

3) *betaltjänstanvändaren eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet har försummat att utan ogrundat dröjsmål efter upptäckten underrätta tjänsteleverantören eller någon annan som denne utsett om att betalningsinstrumentet har förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen.*

I de fall som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten är betaltjänstanvändarens ansvar för obehörig användning av betalningsinstrumentet högst 150 euro. Denna begränsning tillämpas dock inte om betaltjänstanvändaren eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet har handlat avsiktligt eller grovt vårdslöst.

Betaltjänstanvändaren ansvarar inte för obehörig användning av betalningsinstrumentet

1) *till den del som betalningsinstrumentet har använts efter att tjänsteleverantören eller någon annan som denne utsett har underrättats om att betalningsinstrumentet förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen,*

2) *om tjänsteleverantören har försummat att se till att en innehavare av ett betalningsinstrument har möjlighet att när som helst göra anmälan enligt 1 punkten, eller*

3) *om betalningsmottagaren vid användningen av betalningsinstrumentet inte vederbörligen har försäkrat sig om betalarens rätt att använda instrumentet.*

Trots 3 mom. är betaltjänstanvändaren ansvarig för obehörig användning av ett betalningsinstrument, om användaren eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet

Föreslagen lydelse

ningen beror på att betaltjänstanvändaren eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet

1) har överlåtit det till någon som inte är behörig att använda det,

2) av vårdslöshet har försummat sina skyldigheter enligt 53 § 1 mom., eller

3) har försummat att utan ogrundat dröjsmål efter upptäckten underrätta tjänsteleverantören eller någon annan som denne utsett om att betalningsinstrumentet har förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen.

I de fall som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten är betaltjänstanvändarens ansvar för obehörig användning av betalningsinstrumentet högst 50 euro. Denna begränsning tillämpas dock inte om betaltjänstanvändaren eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet har handlat avsiktligt eller grovt vårdslöst.

Betaltjänstanvändaren ansvarar inte för obehörig användning av betalningsinstrumentet

1) till den del som betalningsinstrumentet har använts efter att tjänsteleverantören eller någon annan som denne utsett har underrättats om att betalningsinstrumentet förlorats, orättmätigt innehas av någon annan eller används obehörigen,

2) om tjänsteleverantören har försummat att se till att en innehavare av ett betalningsinstrument har möjlighet att när som helst göra anmälan enligt 1 punkten,

3) om betalningsmottagaren vid användningen av betalningsinstrumentet inte vederbörligen har försäkrat sig om betalarens rätt att använda instrumentet, *eller*

4) *om tjänsteleverantören inte har krävt stark kundaautentisering av betalaren.*

Trots 3 mom. är betaltjänstanvändaren ansvarig för obehörig användning av ett betalningsinstrument, om användaren eller någon annan innehavare av betalningsinstrumentet

Gällande lydelse

avsiktligt har lämnat en oriktig anmälan eller annars handlat bedrägligt.

63 §

Tjänsteleverantörens ansvar för obehöriga betalningstransaktioner

Om en betalningstransaktion har genomförts obehörigen och om inte något annat följer av 62 § ska tjänsteleverantören till den kund vars medel har använts för att genomföra transaktionen omedelbart återbetala transaktionens belopp till kunden eller återställa det debiterade betalkontots kontoställning till vad den skulle ha varit om debiteringen inte hade ägt rum.

Föreslagen lydelse

avsiktligt har lämnat en oriktig anmälan eller annars handlat bedrägligt.

63 §

Tjänsteleverantörens ansvar för obehöriga betalningstransaktioner

Om en betalningstransaktion har genomförts obehörigen och om inte något annat följer av 62 § ska tjänsteleverantören till den kund vars medel har använts för att genomföra transaktionen omedelbart *och senast följande bankdag efter det att tjänsteleverantören har noterat eller underrättats om transaktionen* återbetala transaktionens belopp till kunden eller återställa det debiterade betalkontots kontoställning till vad den skulle ha varit om debiteringen inte hade ägt rum.

Vad som föreskrivs i 1 mom. tillämpas inte om tjänsteleverantören har grundad anledning att misstänka en avsiktlig felaktig underrättelse eller något annat sådant bedrägligt förfarande och tjänsteleverantören skriftligt informerar Finansinspektionen om detta och om orsakerna till misstanken.

Valuteringsdagen för kreditering av betalkontot ska vara senast den dag då den obehöriga transaktionens belopp debiterades.

Om en betalningstransaktion har initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster, föreligger återbetalningsskyldighet enligt denna paragraf för den tjänsteleverantör som förvaltar betalkontot i fråga. Bestämmelser om den kontoförvaltande tjänsteleverantörens rätt till återkrav gentemot leverantören av betalningsinitieringstjänster finns i 74 §.

64 §

Ansvar för icke genomförda eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner som initierats av betalaren

Om en betalningstransaktion som initierats av betalaren inte har genomförts eller om den har genomförts felaktigt, ska betalarens tjänsteleverantör utan onödigt dröjsmål återbetala betalningstransaktionens belopp till betalaren eller återställa det debiterade betalkontots

64 §

*Ansvar för icke genomförda, felaktigt genomförda **eller sent genomförda** betalningstransaktioner som initierats av betalaren*

Om en betalningstransaktion som initierats av betalaren inte har genomförts eller om den har genomförts felaktigt, ska betalarens tjänsteleverantör utan onödigt dröjsmål återbetala betalningstransaktionens belopp till betalaren eller återställa det debiterade betalkontots

Gällande lydelse

kontoställning till vad den skulle ha varit om debiteringen inte hade ägt rum.

Återbetalningsskyldighet föreligger dock inte om betalarens tjänsteleverantör kan styrka att betalningsmottagarens tjänsteleverantör har tagit emot betalningstransaktionens belopp inom den tidsfrist som avses i 47 §. Betalningsmottagarens tjänsteleverantör ska i dessa fall omedelbart betala betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens betalkonto eller, om betalningsmottagaren inte använder något betalkonto, ställa betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens förfogande.

65 §

Ansvar för icke genomförda eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner som initierats av eller via betalningsmottagaren

Om en betalningstransaktion som initierats av eller via betalningsmottagaren inte har genomförts eller om den har genomförts felaktigt, ska betalarens tjänsteleverantör utan onödigt dröjsmål återbetala betalningstransaktionens belopp till betalaren eller återställa det debiterade betalkontots kontoställning till

Föreslagen lydelse

kontoställning till vad den skulle ha varit om debiteringen inte hade ägt rum. *Valuteringsdagen för kreditering av betalarens betalkonto ska vara senast den dag då transaktionens belopp debiterades.*

Om en betalningstransaktion har initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster, föreligger återbetalningsskyldighet för den tjänsteleverantör som förvaltar betalarens betalkonto. Bestämmelser om den kontoförvaltande tjänsteleverantörens rätt till återkrav gentemot leverantören av betalningsinitieringstjänster finns i 74 §.

Återbetalningsskyldighet föreligger dock inte om betalarens tjänsteleverantör kan styrka att betalningsmottagarens tjänsteleverantör har tagit emot betalningstransaktionens belopp inom den tidsfrist som avses i 47 §. Betalningsmottagarens tjänsteleverantör ska i dessa fall omedelbart betala betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens betalkonto eller, om betalningsmottagaren inte använder något betalkonto, ställa betalningstransaktionens belopp till betalningsmottagarens förfogande. *Valuteringsdagen för kreditering av betalningsmottagarens betalkonto ska vara senast den dag som skulle ha varit valuteringsdag om transaktionen hade genomförts korrekt.*

Om en betalningstransaktion har genomförts sent, ska betalningsmottagarens tjänsteleverantör på begäran av betalarens tjänsteleverantör som handlar på betalarens vägnar se till att valuteringsdagen för kreditering av betalningsmottagarens betalkonto är senast den dag som skulle ha varit valuteringsdag om transaktionen hade genomförts korrekt.

65 §

*Ansvar för icke genomförda, felaktigt genomförda **eller sent genomförda** betalningstransaktioner som initierats av eller via betalningsmottagaren*

Om en betalningstransaktion som initierats av eller via betalningsmottagaren inte har genomförts eller om den har genomförts felaktigt, ska betalarens tjänsteleverantör utan onödigt dröjsmål återbetala betalningstransaktionens belopp till betalaren eller återställa det debiterade betalkontots kontoställning till

Gällande lydelse

vad den skulle ha varit om debiteringen inte hade ägt rum.

Återbetalningsskyldighet föreligger dock inte om det faktum att betalningstransaktionen inte genomförts eller genomförts felaktigt beror på att betalningsmottagarens tjänsteleverantör har försummat sina skyldigheter enligt 48 eller 49 §.

67 §

Skyldighet att återbetala avgifter och ersätta ränta

Om en betalningstransaktion inte har genomförts eller om den har genomförts felaktigt, har betaltjänstanvändaren rätt till återbetalning från tjänsteleverantören av de avgifter som tagits ut av användaren för transaktionen. Dessutom har betaltjänstanvändaren rätt att av tjänsteleverantören få ersättning för ränta som betaltjänstanvändaren blir tvungen att betala *eller som betaltjänstanvändaren inte får* till följd av att transaktionen inte genomförts eller genomförts felaktigt.

68 §

Felaktiga unika identifikationskoder

Tjänsteleverantören är inte ansvarig enligt 64—67 § för en betalningstransaktion som inte genomförts eller som genomförts felaktigt, om detta beror på att den unika identifikationskod som lämnats av betaltjänstanvändaren är felaktig.

Föreslagen lydelse

vad den skulle ha varit om debiteringen inte hade ägt rum. *Valuteringsdagen för kreditering av betalarens betalkonto ska vara senast den dag då transaktionens belopp debiterades.*

Återbetalningsskyldighet föreligger dock inte, om

1) det faktum att betalningstransaktionen inte genomförts eller genomförts felaktigt beror på att betalningsmottagarens tjänsteleverantör har försummat sina skyldigheter enligt 48 eller 49 §, *eller*

2) *betalarens tjänsteleverantör kan styrka att betalningsmottagarens tjänsteleverantör har mottagit betalningstransaktionens belopp, även om prestationen från betalarens tjänsteleverantör var försenad.*

Om en betalningstransaktion genomförs sent ska valuteringsdagen för betalningsmottagarens tjänsteleverantörs betalning på betalningsmottagarens betalkonto vara senast den dag som skulle ha varit valuteringsdag om transaktionen hade genomförts korrekt.

67 §

Skyldighet att återbetala avgifter och ersätta ränta

Om en betalningstransaktion inte har genomförts eller om den har genomförts felaktigt *eller sent*, har betaltjänstanvändaren rätt till återbetalning från tjänsteleverantören av de avgifter som tagits ut av användaren för transaktionen. Dessutom har betaltjänstanvändaren rätt att av tjänsteleverantören få ersättning för ränta som betaltjänstanvändaren blir tvungen att betala till följd av att transaktionen inte genomförts eller genomförts felaktigt *eller sent*.

68 §

Felaktiga unika identifikationskoder

Tjänsteleverantören är inte ansvarig enligt 64—67 § för en betalningstransaktion som inte genomförts eller som genomförts felaktigt, om detta beror på att den unika identifikationskod som lämnats av betaltjänstanvändaren är felaktig.

Gällande lydelse

Betalarens tjänstleverantör ska dock i det fall som avses i 1 mom. vidta skäligen åtgärder för att återvinna de medel som den felaktigt genomförda betalningstransaktionen avsåg. Om så har avtalats i ramavtalet får tjänstleverantören ta ut en avgift av betaltjänstanvändaren för återvinningen av de medel som transaktionen avsåg. De avgifter som tas ut ska vara rimliga och de får inte överskrida tjänstleverantörens faktiska kostnader.

70 §

Anmälan om obehöriga, icke genomförda eller felaktigt genomförda betalningstransaktioner

Betaltjänstanvändaren har rätt att av tjänstleverantören få återbetalning av betalningstransaktionens belopp eller annan kompensation på det sätt som föreskrivs i detta kapitel, bara om användaren underrättar tjänstleverantören om en obehörig, icke genomförd eller felaktigt genomförd betalningstransaktion utan onödigt dröjsmål efter att han eller hon upptäckt den och senast 13 månader efter det att betalningstransaktionens belopp debiterats eller krediterats betalkontot. Den sistnämnda tidsfristen tillämpas dock inte om tjänstleverantören inte har informerat betaltjänstanvändaren om betalningstransaktionen på det sätt som föreskrivs i 2 kap.

72 §

Bevisbörda

Om en betaltjänstanvändare nekar till att ha gett sitt samtycke till att en betalningstrans-

Föreslagen lydelse

Betalarens tjänstleverantör ska dock i det fall som avses i 1 mom. vidta skäligen åtgärder för att återvinna de medel som den felaktigt genomförda betalningstransaktionen avsåg. *Betalningsmottagarens tjänstleverantör ska ge betalarens tjänstleverantör all information som är relevant för återvinning av medlen och även i övrigt samarbeta med denne i syfte att återvinna medlen.*

Om det inte är möjligt att återvinna medlen, ska betalarens tjänstleverantör på betalarens skriftliga begäran lämna betalaren all tillgänglig information som är relevant för denne.

Om så har avtalats i ramavtalet får tjänstleverantören ta ut en avgift av betaltjänstanvändaren för återvinningen av de medel som transaktionen avsåg. De avgifter som tas ut ska vara rimliga och får inte överskrida tjänstleverantörens faktiska kostnader.

70 §

*Anmälan om obehöriga, icke genomförda, felaktigt genomförda **eller sent genomförda** betalningstransaktioner*

Betaltjänstanvändaren har rätt att av tjänstleverantören få återbetalning av betalningstransaktionens belopp eller annan kompensation på det sätt som föreskrivs i detta kapitel, bara om användaren underrättar tjänstleverantören om en obehörig, icke genomförd, felaktigt genomförd *eller sent genomförd* betalningstransaktion utan onödigt dröjsmål efter att han eller hon upptäckt den och senast 13 månader efter det att betalningstransaktionens belopp debiterats eller krediterats betalkontot. Den sistnämnda tidsfristen tillämpas dock inte om tjänstleverantören inte har informerat betaltjänstanvändaren om betalningstransaktionen på det sätt som föreskrivs i 2 kap.

72 §

Bevisbörda

Om en betaltjänstanvändare nekar till att ha gett sitt samtycke till att en betalningstrans-

Gällande lydelse

aktion genomförs, ska användarens tjänsteleverantör kunna styrka att samtycket har getts på avtalat sätt. Om betaltjänstanvändaren hävdar att betalningstransaktionen inte har genomförts korrekt, ska tjänsteleverantören kunna styrka att betalningstransaktionen har registrerats och kontoförts korrekt och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan bristfällighet.

Den omständigheten att tjänsteleverantören kan styrka att samtycke till att betalningstransaktionen genomförs har getts med betalningsinstrumentet är inte nödvändigtvis tillräckligt för att visa att innehavaren av instrumentet har gett sitt samtycke till transaktionen, handlat bedrägligt eller avsiktligt eller av grov vårdslöshet försummat sina skyldigheter enligt 53 och 54 §.

74 §

Tjänsteleverantörens rätt till återkrav

Om en tjänsteleverantör med stöd av 64, 65 eller 67 § har blivit ansvarig inför betaltjänstanvändaren för ett fel som beror på en annan tjänsteleverantör eller förmedlare som är delaktig i genomförandet av betalningstransaktionen, har tjänsteleverantören rätt att få den återbetalning eller kompensation som denne betalat av tjänsteleverantören eller förmedlaren i fråga.

Bestämmelserna i 1 mom. begränsar inte tjänsteleverantörens övriga rättigheter enligt lag eller avtal.

Föreslagen lydelse

aktion genomförs, ska användarens tjänsteleverantör kunna styrka att samtycket har getts på avtalat sätt. Om betaltjänstanvändaren hävdar att betalningstransaktionen inte har genomförts *på behörigt sätt*, ska tjänsteleverantören kunna styrka att betalningstransaktionen har registrerats och kontoförts korrekt och inte påverkats av ett tekniskt fel eller någon annan bristfällighet.

Om en betalningstransaktion har initierats via en leverantör av betalningsinitieringstjänster, ska bevisbördan för de omständigheter som avses i 1 mom. ligga på leverantören av betalningsinitieringstjänster i fråga om dennes egna prestationer och för att den tjänsteleverantör som förvaltar betalarens betalkonto har tagit emot betalningsuppdraget.

Den omständigheten att tjänsteleverantören kan styrka att samtycke till att betalningstransaktionen genomförs har getts med betalningsinstrumentet är inte nödvändigtvis tillräckligt för att visa att innehavaren av instrumentet har gett sitt samtycke till transaktionen, handlat bedrägligt eller avsiktligt eller av grov vårdslöshet försummat sina skyldigheter enligt 53 och 54 §.

74 §

Tjänsteleverantörens rätt till återkrav

Om en tjänsteleverantör med stöd av 63—65 eller 67 § har blivit ansvarig inför betaltjänstanvändaren för *en obehörig betalningstransaktion eller* ett fel som beror på en annan tjänsteleverantör eller förmedlare som är delaktig i genomförandet av betalningstransaktionen, har tjänsteleverantören rätt att få den återbetalning eller kompensation som denne betalat av tjänsteleverantören eller förmedlaren i fråga.

Om betalningsmottagaren eller dennes tjänsteleverantör försummar sin skyldighet att sörja för stark kundautentisering av betalaren, ska betalningsmottagaren eller dennes tjänsteleverantör ersätta skada som en obehörig betalningstransaktion förorsakat betalarens tjänsteleverantör.

Bestämmelserna i 1 och 2 mom. begränsar inte tjänsteleverantörens övriga rättigheter enligt lag eller avtal.

Gällande lydelse

77 §

Avtal om ansvar vid användning av betalningsinstrument för låga belopp

Om betalningsinstrumentet för låga belopp till sina egenskaper är sådant att användarens identitet inte framgår vid användningen, eller om tjänsteleverantören av andra orsaker i anslutning till betalningsinstrumentets egenskaper inte kan styrka att innehavaren av instrumentet har gett sitt samtycke till genomförandet av betalningstransaktionen, kan parterna avtala att 62 § 1 och 2 mom. och 3 mom. 3 punkten samt 63 och 72 § inte ska tillämpas på avtalet om det betalningsinstrumentet.

79 §

Villkor för återbetalning

Betalarens tjänsteleverantör ska på betalarens begäran till denne återbetala hela beloppet av en betalningstransaktion som initierats av eller via en betalningsmottagare, om beloppet av betalningstransaktionen

1) inte exakt framgår av det samtycke som betalaren gett, och

2) överstiger det belopp som betalaren rimligen kunde ha förväntat sig med hänsyn till sitt tidigare konsumtionsmönster, villkoren i ramavtalet och andra omständigheter.

Betalaren och dennes tjänsteleverantör kan i ramavtalet komma överens om att betalaren vid direktdebitering inte har rätt till återbetalning, om betalaren har gett sitt samtycke till att betalningstransaktionen genomförs till sin tjänsteleverantör och tjänsteleverantören eller betalningsmottagaren på avtalat sätt har underrättat betalaren om debiteringen minst fyra veckor före förfallodagen.

Föreslagen lydelse

77 §

Avtal om ansvar vid användning av betalningsinstrument för låga belopp

Om betalningsinstrumentet för låga belopp till sina egenskaper är sådant att användarens identitet inte framgår vid användningen, eller om tjänsteleverantören av andra orsaker i anslutning till betalningsinstrumentets egenskaper inte kan styrka att innehavaren av instrumentet har gett sitt samtycke till genomförandet av betalningstransaktionen, kan parterna avtala att 62 § 1 och 2 mom. och 3 mom. 1—3 punkten samt 63 och 72 § inte ska tillämpas på avtalet om det betalningsinstrumentet.

79 §

Villkor för återbetalning

Betalarens tjänsteleverantör ska på betalarens begäran till denne återbetala hela beloppet av en betalningstransaktion som initierats av eller via en betalningsmottagare, om beloppet av betalningstransaktionen

1) inte exakt framgår av det samtycke som betalaren gett, och

2) överstiger det belopp som betalaren rimligen kunde ha förväntat sig med hänsyn till sitt tidigare konsumtionsmönster, villkoren i ramavtalet och andra omständigheter.

Valuteringsdagen för kreditering av betalarens betalkonto ska vara senast den dag då beloppet i fråga debiterades.

Om det är fråga om sådan direktdebitering som avses i artikel 1 i Sepa-förordningen, har betalaren rätt till återbetalning även när de villkor som anges i 1 mom. inte uppfylls.

Betalaren och dennes tjänsteleverantör kan trots vad som föreskrivs i 1 och 3 mom. komma överens i ramavtalet om att betalaren vid direktdebitering inte har rätt till återbetalning, om betalaren har gett sitt samtycke till att betalningstransaktionen genomförs till sin tjänsteleverantör och tjänsteleverantören eller betalningsmottagaren på avtalat sätt har underrättat betalaren om debiteringen minst fyra veckor före förfallodagen.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

8 a kap.

Kontoinformationstjänster

82 a §

Rätt att använda kontoinformationstjänster

Om ett betalkonto är tillgängligt via ett datanät, ska den tjänsteleverantör som förvaltar betalkontot tillåta betaltjänstanvändaren att använda kontoinformationstjänster. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska tillåta leverantören av kontoinformationstjänster att utnyttja de förfaranden för stark kundautentisering som den kontoförvaltande tjänsteleverantören tillhandahåller betaltjänstanvändaren på det sätt som förutsätts i denna lag.

Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska behandla begäranden om information som överförs via en leverantör av kontoinformationstjänster på ett jämlikt sätt i förhållande till andra sådana begäranden.

82 b §

Skyldigheter för leverantörer av kontoinformationstjänster

Leverantörer av kontoinformationstjänster får endast tillhandahålla tjänster som betaltjänstanvändaren uttryckligen har samtyckt till.

Leverantörer av kontoinformationstjänster har endast rätt till information på namngivna betalkonton och om tillhörande betalningstransaktioner och får inte använda, ha tillgång till eller lagra uppgifter för några andra ändamål än för att tillhandahålla en kontoinformationstjänst på betaltjänstanvändarens uttryckliga begäran. Leverantörer av kontoinformationstjänster får inte begära känsliga betalningsuppgifter som är kopplade till betalkontona.

Leverantörer av kontoinformationstjänster ska

1) för varje kommunikationssession identifiera sig gentemot varje tjänsteleverantör som förvaltar betaltjänstanvändarens konton,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

2) se till att betaltjänstanvändarens personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter inte är tillgängliga för andra än användaren och utgivaren av de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna.

82 c §

Nekad tillgång till betalkonto

En tjänsteleverantör som förvaltar ett betalkonto får neka en leverantör av kontoinformationstjänster tillgång till ett betalkonto, om tjänsteleverantören kan visa att det finns grundad anledning till att tillgång nekas och detta har samband med att leverantören av kontoinformationstjänster har använt betalkontot på ett obehörigt eller bedrägligt sätt. Den kontoförvaltande tjänsteleverantören ska på avtalat sätt informera betalaren om att tillgång till betalkontot har nekats och om grunderna för detta, om inte tillhandahållandet av sådan information hindras av motiverade säkerhetsskäl eller förbjuds någon annanstans i lag. Informationen ska, om möjligt, ges innan tillgång nekas och senast omedelbart därefter. Tillgång till betalkontot ska medges när det inte längre finns grunder för nekad tillgång.

83 §

Tillsynsmyndigheter och lämnande av information

Finansinspektionen övervakar att denna lag efterlevs när det gäller dess tillsynsobjekt. Också konsumentombudsmannen övervakar att lagen iakttas om betaltjänstanvändaren är en konsument.

83 §

Tillsynsmyndigheter och lämnande av information

Finansinspektionen övervakar efterlevnaden av denna lag när tjänsteleverantören är ett i 4 § 2—5 mom. i lagen om Finansinspektionen avsett tillsynsobjekt eller en i 5 § i den lagen avsedd annan finansmarknadsaktör. Också konsumentombudsmannen övervakar efterlevnaden av lagen när betaltjänstanvändaren är en konsument.

Gällande lydelse

10 kap.

Särskilda bestämmelser och ikraftträdande

Föreslagen lydelse

10 kap.

Särskilda bestämmelser och ikraftträdande

85 b §

Autentisering

Tjänsteleverantören ska använda stark kundaautentisering, om betalaren

1) använder sitt betalkonto via ett datanät,

2) initierar en elektronisk betalningstransaktion,

3) genomför en åtgärd på distans som kan innebära en risk för missbruk.

*Om betalaren initierar en elektronisk betalningstransaktion via ett medel för distanskommunikation, ska tjänsteleverantören använda stark kundaautentisering som kopplas till betalningstransaktionens belopp och betalningsmottagaren på det sätt som avses i artikel 97.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU 2015/2366) om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG, nedan **betaltjänstdirektivet**.*

Tjänsteleverantören ska genom tillräckliga säkerhetsåtgärder sörja för att konfidentialiteten och integriteten för de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifter som används vid stark kundaautentisering skyddas.

Den starka kundaautentisering som avses i 1 och 2 mom. samt de säkerhetsåtgärder som avses i 3 mom. ska uppfylla de närmare krav som anges i kommissionens tekniska standarder för tillsyn som utfärdas med stöd av artikel 98 i betaltjänstdirektivet.

Avvikelse kan göras från skyldigheten i denna paragraf om att använda stark kundaautentisering samt att skydda konfidentialitet och integritet i fråga om de personliga säkerhetsbehörighetsuppgifterna, om det föreskrivs så i kommissionens tekniska standarder för tillsyn som utfärdas med stöd av artikel 98 i betaltjänstdirektivet.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

85 c §

Kommunikationsstandarder

Tjänsteleverantören ska i kontakter med andra tjänsteleverantörer, betalare och betalningsmottagare iaktta gemensamma och säkra öppna kommunikationsstandarder i fråga om autentisering, identifiering, under rättelser, lämnande av information och genomförande av säkerhetsåtgärder. Krav som gäller kommunikationsstandarder ingår i kommissionens tekniska standarder för tillsyn som utfärdas med stöd av artikel 98 i betaltjänstdirektivet.

86 §

Behandling av personuppgifter

På behandlingen av personuppgifter inom betaltjänstverksamheten tillämpas personuppgiftslagen (523/1999).

86 §

Behandling av personuppgifter

Tjänsteleverantörer får endast med betaltjänstanvändarens uttryckliga samtycke behandla sådana personuppgifter som behövs för tillhandahållande av betaltjänsterna.

86 a §

Behandling av kundklagomål

(Gällande 86 a § flyttas till 86 c §)

Tjänsteleverantörer ska ha effektiva förfaranden för att behandla betaltjänstanvändares klagomål som gäller rättigheter och skyldigheter enligt denna lag. Om parterna inte kommer överens om att använda något annat språk, ska finska eller svenska användas i förfarandet eller, om betaltjänsten tillhandahålls någon annanstans än i Finland, det officiella språket i den staten.

Tjänsteleverantören ska besvara klagomålet på papper, om inte parterna har kommit överens om att svaret ges på något annat varaktigt sätt. I svaret ska tjänsteleverantören ta ställning till alla punkter som förs fram i klagomålet och sända svaret till betaltjänstanvändaren inom 15 bankdagar från det att klagomålet togs emot. Om svaret av exceptionella skäl som är oberoende av tjänsteleverantören inte kan lämnas inom 15 bankdagar, ska tjänsteleverantören ge betaltjänstanvändaren ett preliminärt svar med

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

skäl till förseningen av svaret och med angivande av en tidsfrist inom vilken betaltjänst-användaren ska få det slutliga svaret. Det slutliga svaret ska i alla händelser sändas till betaltjänstanvändaren inom 35 bankdagar från det att klagomålet togs emot.

86 b §

Skyldighet att informera om tvistlösningsorgan utanför domstol

Utöver vad som föreskrivs i 2 kap. 8 b § i konsumentskyddslagen (38/1978) ska tjänsteleverantören i sina affärslokaler informera om minst ett sådant tvistlösningsorgan som har anmälts till Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 20.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/11/EU om alternativ tvistlösning vid konsumenttvister och om ändring av förordning (EG) nr 2006/2004 och direktiv 2009/22/EG och som är behörigt att behandla tvistemål som gäller rättigheter och skyldigheter enligt denna lag mellan näringsidkare och konsumenter.

86 a §

Avgörande av vissa tvister

Betalningsmottagarnas tjänsteleverantörer ska se till att enskilda meningsskiljaktigheter mellan betalningsmottagarna och deras tjänsteleverantörer om tillämpningen av förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner kan hänskjutas till ett oavhängigt organ som ger rekommendationer. Organets stadgar ska trygga en opartisk, sakkunnig, öppen, effektiv och rättvis behandling av meningsskiljaktigheter.

Tjänsteleverantören ska meddela Finansinspektionen det i 1 mom. avsedda organets namn och kontaktuppgifter. På Finansinspektionens begäran ska tjänsteleverantören tillställa Finansinspektionen organets stadgar och annan för tillsynen över efterlevnaden av 1 mom. *behövlig utredning enligt vad Finansinspektionen bestämmer.*

86 c §

Avgörande av tvister som gäller förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner

Betalningsmottagarnas tjänsteleverantörer ska se till att enskilda meningsskiljaktigheter mellan betalningsmottagarna och deras tjänsteleverantörer om tillämpningen av förordningen om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner kan hänskjutas till ett oavhängigt organ som ger rekommendationer. Organets stadgar ska trygga en opartisk, sakkunnig, öppen, effektiv och rättvis behandling av meningsskiljaktigheter.

Tjänsteleverantören ska meddela Finansinspektionen det i 1 mom. avsedda organets namn och kontaktuppgifter. På *begäran av Finansinspektionen* ska tjänsteleverantören lämna Finansinspektionen organets stadgar och annan *av Finansinspektionen angiven utredning som behövs* för tillsynen över efterlevnaden av 1 mom.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

86 d §

Kommissionens broschyr om konsumenternas rättigheter i fråga om betaltjänster

Tjänsteleverantörer ska göra den i betaltjänstdirektivet avsedda broschyren om konsumenternas rättigheter som kommissionen utarbetat åtkomlig på ett lättillgängligt sätt på sin webbplats, om en sådan finns, och på papper i sina affärslokaler. Dessutom ska broschyren vara åtkomlig på ett lättillgängligt sätt på de myndigheters webbplatser som avses i 83 §. Informationen i broschyren ska med hjälp av alternativa medel göras tillgänglig också för personer med funktionsnedsättning.

Denna lag träder i kraft den 20 . Bestämmelser om ikraftträdandet av 85 b och 85 c § utfärdas dock genom förordning av statsrådet.

På en betalningstransaktion för vilken betalningsuppdraget före ikraftträdandet av denna lag tagits emot av en betaltjänstansvändares tjänsteleverantör som deltar i genomförandet av betalningstransaktionen tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

De bestämmelser som gällde när denna lag träder i kraft ska tillämpas i stället för 46 § 2 mom., om det före ikraftträdandet har avtalats om en avgift för betalningssättet.

Till den del ett betalningsinstrument har använts obehörigen efter ikraftträdandet av denna lag tillämpas 62 § i denna lag, även om det förfarande för vilket betaltjänstansvändaren åläggs ansvar skulle ha inträffat före ikraftträdandet.

2.

Lag

om ändring av 7 och 7 a kap. i konsumentkyddslagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i konsumentkyddslagen (38/1978) 7 kap. 1 § 4 mom., 15 § 1 mom., 40 § och 51 § 1 mom. samt 7 a kap. 33 § 1 mom., sådana de lyder, 7 kap. 1 § 4 mom. och 51 § 1 mom. samt 7 a kap. 33 § 1 mom. i lag 851/2016 samt 7 kap. 15 § 1 mom. och 40 § i lag 746/2010, som följer:

Gällande lydelse

7 kap.

Konsumentkrediter

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

Vid tillämpningen av 40 § likställs en identifikator som berättigar till att använda ett konto, någon annan finansiell tjänst eller ett finansiellt instrument med en identifikator som berättigar till att använda en *fortlöpande* kredit. Bestämmelserna om kreditgivaren tillämpas i dessa fall på den näringsidkare som har ingått avtalet om identifikatorn med konsumenten.

15 §

Kontroll av creditsökandens identitet

Innan ett avtal om konsumentkredit ingås ska kreditgivaren noggrant kontrollera den sökandes identitet. Om identiteten kontrolleras elektroniskt, ska kreditgivaren använda en identifieringsmetod som uppfyller kraven i 8 § i lagen om stark autentisering och elektroniska signaturer (617/2009).

Föreslagen lydelse

7 kap.

Konsumentkrediter

1 §

Tillämpningsområde

Vid tillämpningen av 40 § likställs en identifikator som berättigar till att använda ett konto, någon annan finansiell tjänst eller ett finansiellt instrument med en identifikator som berättigar till att använda en kredit. Bestämmelserna om kreditgivaren tillämpas i dessa fall på den näringsidkare som har ingått avtalet om identifikatorn med konsumenten.

15 §

Kontroll av creditsökandens identitet

Innan ett avtal om konsumentkredit ingås ska kreditgivaren noggrant kontrollera den sökandes identitet. Om identiteten kontrolleras elektroniskt, ska kreditgivaren använda en identifieringsmetod som uppfyller kraven i 8 § i lagen om stark autentisering och *betrodde* elektroniska tjänster (617/2009).

Gällande lydelse

40 §

*Konsumentens ansvar för obehörig användning av kreditkort eller annan identifikator som möjliggör användning av **fortlöpande** kredit*

En konsument som har ingått ett avtal om fortlöpande kredit med en kreditgivare svarar för *obehörig* användning av kreditkort eller annan identifikator som berättigar till att använda krediten endast om

1) konsumenten själv eller någon annan innehavare av identifikatorn har överlåtit identifikatorn till någon obehörig,

2) vårdslöshet hos konsumenten eller någon annan innehavare av identifikatorn har lett till att identifikatorn försvunnit, har kommit i någon obehörig persons besittning eller har använts på ett obehörigt sätt, eller

3) konsumenten eller någon annan innehavare av identifikatorn har försummat att utan onödigt dröjsmål efter upptäckten anmäla hos kreditgivaren att identifikatorn har försvunnit, kommit i någon obehörig persons besittning eller använts på ett obehörigt sätt.

I de fall som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten svarar konsumenten för obehörig användning av identifikatorn till ett belopp om högst 150 euro. Denna begränsning tillämpas dock inte om han eller hon har förfarit med uppsåt eller grov oaktsamhet.

Konsumenten svarar däremot inte för obehörig användning av identifikatorn

1) till den del som identifikatorn har använts efter det att kreditgivaren har underrättats om att identifikatorn har försvunnit, obehörigen innehas av någon annan eller används obehörigen, eller

2) om kreditgivaren har försummat att se till att innehavaren av identifikatorn har möjlighet att uppfylla sin anmälningsplikt enligt 1 mom. 3 punkten, eller

3) om säljaren eller tjänsteleverantören eller någon som i egenskap av representant för en sådan har tagit emot identifikatorn inte på behörigt sätt har försäkrat sig om innehavarens rätt att använda sig av denna.

Föreslagen lydelse

40 §

Konsumentens ansvar för obehörig användning av kreditkort eller annan identifikator som möjliggör användning av kredit

En konsument som har ingått ett kreditavtal med en kreditgivare svarar för användning av kreditkort eller någon annan identifikator som berättigar till att använda krediten och som har försvunnit eller obehörigen kommit i någon annans besittning eller för annan obehörig användning av identifikatorn endast om den obehöriga användningen beror på att konsumenten själv eller någon annan innehavare av identifikatorn har

1) överlåtit identifikatorn till någon obehörig,

2) har handlat vårdslöst, eller

3) försummat att utan onödigt dröjsmål efter upptäckten anmäla hos kreditgivaren att identifikatorn har försvunnit, kommit i någon obehörig persons besittning eller använts på ett obehörigt sätt.

I de fall som avses i 1 mom. 2 och 3 punkten svarar konsumenten för obehörig användning av identifikatorn till ett belopp om högst 50 euro. Denna begränsning tillämpas dock inte om han eller hon har förfarit med uppsåt eller grov oaktsamhet.

Konsumenten svarar däremot inte för obehörig användning av identifikatorn

1) till den del som identifikatorn har använts efter det att kreditgivaren har underrättats om att identifikatorn har försvunnit, obehörigen innehas av någon annan eller används obehörigen, eller

2) om kreditgivaren har försummat att se till att innehavaren av identifikatorn har möjlighet att uppfylla sin anmälningsplikt enligt 1 mom. 3 punkten,

3) om säljaren eller tjänsteleverantören eller någon som i egenskap av representant för en sådan har tagit emot identifikatorn inte på behörigt sätt har försäkrat sig om innehavarens rätt att använda sig av denna,

Gällande lydelse

Trots bestämmelserna i 3 mom. är konsumenten ansvarig för obehörig användning av en identifikator om han eller hon uppsåtligt gjort en oriktig anmälan eller handlat bedrägligt på annat sätt.

51 §

Tillsynsmyndigheter

Tillsynen över att bestämmelserna i detta kapitel följs utövas av konsumentombudsmannen, av Konkurrens- och konsumentverket och av regionförvaltningsverken såsom distriktsförvaltningsmyndigheter underställda Konkurrens- och konsumentverket, samt av Finansinspektionen när kreditgivaren är en aktör som avses i 4 § 2—5 mom. i lagen om Finansinspektionen (878/2008).

Föreslagen lydelse

4) om kreditgivaren inte har krävt att konsumentens identitet när identifikatorn används ska kontrolleras på det sätt som föreskrivs i 15 § 1 mom.

Trots bestämmelserna i 3 mom. är konsumenten ansvarig för obehörig användning av en identifikator om han eller hon *eller någon annan innehavare av identifikatorn* uppsåtligt gjort en oriktig anmälan eller handlat bedrägligt på något annat sätt.

51 §

Tillsynsmyndigheter

Tillsynen över *efterlevnaden av* bestämmelserna i detta kapitel utövas av konsumentombudsmannen, av Konkurrens- och konsumentverket och av regionförvaltningsverken såsom *myndigheter* underställda Konkurrens- och konsumentverket, samt av Finansinspektionen när kreditgivaren är *ett* i 4 § 2—5 mom. i lagen om Finansinspektionen (878/2008) *avsett tillsynsobjekt eller en i 5 § i den lagen avsedd annan finansmarknadsaktör.*

7 a kap.

Konsumentkrediter som har samband med bostadsegendom

33 §

Tillsynsmyndigheter

Tillsynen över att bestämmelserna i detta kapitel *följs* utövas av konsumentombudsmannen, av Konkurrens- och konsumentverket och av regionförvaltningsverken såsom förvaltningsmyndigheter underställda Konkurrens- och konsumentverket, samt av Finansinspektionen när kreditgivaren eller kreditförmedlaren är en aktör som avses i 4 § 2—5 mom. i lagen om Finansinspektionen eller en i 5 § 28 punkten i den lagen avsedd annan aktör.

7 a kap.

Konsumentkrediter som har samband med bostadsegendom

33 §

Tillsynsmyndigheter

Tillsynen över *efterlevnaden av* bestämmelserna i detta kapitel utövas av konsumentombudsmannen, av Konkurrens- och konsumentverket och av regionförvaltningsverken såsom *myndigheter* underställda Konkurrens- och konsumentverket, samt av Finansinspektionen när kreditgivaren eller kreditförmedlaren är *ett* i 4 § 2—5 mom. i lagen om Finansinspektionen *avsett tillsynsobjekt eller en i 5 § i den lagen avsedd annan finansmarknadsaktör.*

Denna lag träder i kraft den

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

20 .

Till den del en identifikator har använts på ett obehörigt sätt efter ikraftträdandet av denna lag tillämpas 7 kap. 1 § 4 mom. och 40 §, även om det förfarande för vilket konsumenten avkrävs ansvar skulle ha inträffat före ikraftträdandet.

3.

Lag

om ändring av 125 och 134 § i informationssamhällsbalken

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i informationssamhällsbalken (917/2014) 125 § 4 mom. och 134 § 2 mom. som följer:

Gällande lydelse

125 §

*Obehörig användning av kommunikations-
tjänster*

Om utrustning som används för administrering av en kommunikationstjänst har använts för genomförande av betalningstransaktioner enligt 1 § 2 mom. 6 punkten i betaltjänstlagen (290/2010), ska betaltjänstlagen tillämpas på abonnentens ansvar för obehörig användning.

134 §

*Specificering av fakturor och specificering
per uppkoppling*

I fråga om sådana betalteletjänster som avses i 1 mom. 8 punkten ska teleföretaget i fakturan specificera

1) betalningens belopp, tidpunkt och mottagare för uppkopplingar där det är fråga om betalningstransaktioner som avses i 1 § 2 mom. 6 punkten i betaltjänstlagen, om inte något annat följer av betaltjänstlagen,

2) betalningens belopp, tidpunkt och mottagare för uppkopplingar där det enbart är fråga om betalning via en automatisk tjänst för en nytthet eller tjänst som inte hör till tillämpningsområdet för betaltjänstlagen och som för abonnenten i första hand innebär andra betalningar än avgifter för användning av kommunikationstjänster,

3) per tjänstetyp sådana andra än i 1 och 2 punkten avsedda uppkopplingar som för abonnenten innebär andra betalningar än av-

Föreslagen lydelse

125 §

*Obehörig användning av kommunikations-
tjänster*

Vad som föreskrivs ovan i denna paragraf tillämpas om inte något annat följer av betaltjänstlagen (290/2010).

134 §

*Specificering av fakturor och specificering
per uppkoppling*

I fråga om sådana betalteletjänster som avses i 1 mom. 8 punkten ska teleföretaget i fakturan specificera

1) betalningens belopp, tidpunkt och mottagare för uppkopplingar där det är fråga om betalningstransaktioner som hör till tillämpningsområdet för betaltjänstlagen,

2) betalningens belopp, tidpunkt och mottagare för uppkopplingar där det enbart är fråga om sådan betalning via en automatisk tjänst för en nytthet eller tjänst som inte hör till tillämpningsområdet för betaltjänstlagen och som för abonnenten i första hand innebär andra betalningar än avgifter för användning av kommunikationstjänster,

3) per tjänstetyp sådana andra än i 1 och 2 punkten avsedda uppkopplingar som för abonnenten innebär andra betalningar än av-

RP 132/2017 rd

Gällande lydelse

gifter för användning av kommunikations-
tjänster.

Föreslagen lydelse

gifter för användning av kommunikations-
tjänster.

Denna lag träder i kraft den
20 .
